

W. E. Johns

Biggles v jícnu sopky

CÍL TICHÝ OCEÁN

Čtyři motory typu Pegas, které poháněly přestavěný starší hydroplán Sunderland směřující na základě zvláštní mise Letecké policie na jistou velice vzdálenou námořní akci, kopaly vzadu do vzduchu se stejnoměrným, hlubokým burácením, které mohlo velice výmluvně sloužit jako odpověď každému, kdo by si dovolil třeba i jenom naznačit, že s rostoucím stářím už klesla jejich výkonnost. S lehkostí a bez námahy nesly to veliké letadlo v severovýchodním kurzu pod oblohou, která byla úplně prázdná, až na dvě malé bouře, které se daleko na západě zjevně pustily do závodu mraků přes Tichý oceán.

Zbýlá část oblohy byla čistá a všude stejně tyrkysová. Pod nimi a kolem nich ten obrovský prstenec horizontu, který lemoval hranice světa, by byl také zcela neporušený, kdyby ovšem nebylo jedné rychle mizející šmouhy přesně vzadu za zádí, ze které výrazně vystupoval vrchol Nuka Hivy, největšího ze skupiny jedenácti ostrovů známých jako Markézy.

Šest mužů obsadilo sedadla tohoto kdysi vojenského stroje, částečně u řízení a částečně v kabině cestujících. Byli to Biggles, jeho tři stálí piloti, Algy, Bertie a Ginger, Marcel Brissac od francouzské Národní bezpečnostní služby a švédský policejní důstojník jménem Sven Heldersen, jehož přítomnost v týmu bude vysvětlena později.

Marcel tady byl ze dvou důvodů. Zaprvé proto, aby usnadnil průlet Sunderlandu mezi tou spoustou tichomořských ostrovů známých jako Francouzská Oceánie, kde by bylo možné případně přistát. A zadruhé proto, jak se ukáže, že také Francie měla zájem na vyšetřování, protože i když konečným cílem byla Oratovoa, britská država, tento ostrov vztyčoval svůj skalnatý masiv z moře v tak těsné blízkosti francouzských Markéz, že měl nárok na to, být jejich důvěrným sousedem. Přesná vzdálenost od jeho polohy těsně pod rovníkem k nejbližšímu z markézských ostrovů je sice tři sta mil, ale měřeno podle vzdáleností v Tichém oceánu, je to vlastně hned vedle.

Sunderland byl teď na posledním úseku svého dlouhého letu z Anglie v kurzu daném jeho doletem, přes Austrálii, Fiji a Tahiti, hlavní město francouzské Oceánie a nakonec směrem na Atuonu na ostrově Hivaoa, jednom z Markéz. Účelem této poslední zastávky bylo prověření jistých informací a vyšetřování. Marcel tam navštívil jejich francouzského agenta-rezidenta a Biggles si zašel za jedním

čínským obchodníkem jménem Ah Song, se kterým se kdysi setkal.

Celý ten výlet pohodlnou cestovní rychlostí, protože celá operace, pokud se jich týkalo, nespěchala, jim zabral něco méně než šest týdnů.

Účel, kvůli kterému se letadlo ocitlo v tak vzdálených vodách, se dá jednoduše vysvětlit. Všechno to začalo výměnou depeší mezi britskou koloniální správou a Francií. Později následovala švédská žádost o informace týkající se zmizelých osob, kteréžto vyšetřování bylo zahájeno na základě žádosti jejich příbuzných.

Ale o čem to všechno skutečně je, to netušil prakticky nikdo. A možná to také v začátcích všech těch událostí nikoho ani moc nezajímalo. Všechno to bylo takové neurčité a postavené na vodě. A jelikož vládní úřady nevyhledávají zrovna problémy, celý případ koloval po kancelářích vlády bezpochyby s nadějí, že se na něj zapomene.

Jediná informace, o které by se mohlo říci, že je jasná, přišla, jak se dalo ostatně čekat vezmete-li v úvahu francouzské državy v této oblasti, z Tahiti, správního střediska Oceánie, ve světě původně známé jako Jihomořské ostrovy. Ale přesto i na Tahiti toho věděli velice málo. Jediné, co jim byli schopni oznámit bylo, že v posledních osmnácti měsících k Oratovoe vypluli dva obchodníci, jeden Polynésan a druhý Francouz, a ani jeden se už nevrátil. V obou případech šlo o stará a malá plavidla a pro nikoho, kromě jejich majitelů – kapitánů, neměla žádnou cenu. Posádku tvořili Polynésané. Avšak čistě náhodou francouzská loď měla jednoho cestujícího, katolického misionáře, dobrovolníka, který se vydával prozkoumat nové území a jeho biskup chtěl vědět, co s ním je.

Pochopitelně neexistovaly žádné důkazy, že ty lodě dopluly do svého cíle. Na druhé straně ale zase neexistoval žádný důvod, proč by tam doplout neměly. Počasí v té době bylo skvělé. Obě se stavily na Markézách, kde uzavřely nějaké obchody. Tehdy byly ještě v pořádku. Na zpáteční cestě se měly zastavit na Tahiti, ale tam už o nich žádné zprávy neměli. To přirozeně vedlo k nejrůznějším dohadům o jejich osudu, ale nic se nepodniklo a celá ta tajuplná záhada už byla téměř zapomenuta, když ji náhle oživilo zmizení dalšího plavidla.

Malou soukromou jachtu zvanou Dryáda, patřící jednomu Hollandanovi, který většinou křižoval mezi ostrovy a natáčel dokumentární filmy pro nějaký televizní seriál naposledy viděli, jak si to míří

na Oratovou. Zastavila se v Hivaoe na Markézách, aby doplnila zásoby, z nichž některé si chtěli vyzvednout později. Mezitím holandský majitel a kapitán lodi vyhlásil svůj záměr natáčet jeden film na Oratovoe. Od té doby tu jachtu nikdo ani nezahlédl. Zásoby si nevyzvedli. Na Tahiti se loď už nevrátila. Na palubě byly také dvě ženy, manželka majitele lodi a jeho dcera. A ještě tam byl polynéský lodivod, který ostrovy dobře zná.

Co se asi s Dryádou stalo? Žádná bouře nebyla. Bylo její zmizení v souvislosti s Oratovoou pouhá náhoda? To nikdo netušil. Francouzská vláda se však zjevně rozhodla, že už nastal čas, aby se s tím něco začalo dělat. Vyslali tedy námořní fregatu, aby se tam porozhlédla. Pomalu vyplula směrem k ostrovu, ale nespatriřla žádné známky života. Zůstala tam dva dny, ale po nějakých troskách ani vidu. Potom britská admirálita změnila kurz jedné britské zásobovací lodi, aby se na ten ostrov jen tak zběžně podívala. Její kapitán odeslal hlášení naprosto shodné s hlášením toho francouzského kapitána. Nikdo na ostrově nebyl. To vlastně nikoho ani nepřekvapilo, protože Oratovoa se už dávno pokládala za „neobydlený ostrov“, z důvodů, kterých si každý člověk znající ten ostrov byl velice dobře vědom.

Hlavní skupina Markéz už od nepaměti oplývala hojným počtem obyvatel, podle odhadu asi tak sto padesáti tisíci. Ale nemoce, zavlečené sem bělochy a žlutými rasami, proti kterým Markézané, většínou Polynésané, neměli žádnou vrozenou imunitu, způsobily takovou epidemii, že počet přeživších osob teď dosahoval ne více než dva tisíce. Jenom chřipka sama jich vyhubila v období mezi dvěma světovými válkami desítky tisíc. Na některých z ostrovů nezůstala živá ani duše a všeobecně se myslelo, že totéž se stalo na Oratovoe.

Jak vyplývalo z údajů, které Biggles získal na různých vládních ministerstvech, kde se takové údaje, poskytované námořníky a cestovateli, archivují pro informaci, kromě nemocí byla příroda na ostrově takového druhu, že by jen velice těžko dokázala přilákat nějaké nové osadníky.

Tak jako všechny Markézy byla i Oratovoa vulkanického původu. V jisté době v minulosti byl tento ostrov de facto sopkou, která ještě předtím než zanikla a mohla být prohlášena za vyhaslou, vyvrhla své útroby nejen pokrývající vše kolem prachem a popelem, ale způsobující také, že se skály staly křehkými a bylo tudíž nebezpečné

se po nich pohybovat. To se údajně stalo ještě dávno předtím, než na scénu dorazili bílí cestovatelé, takže tam nebyly žádné viditelné znaky té katastrofy. Její poloha blízko rovníku s pravidelnými dešti totiž umožnila, aby příroda velmi brzy zakryla jizvy téměř neproniknutelným pláštěm tropické vegetace, která se táhla od moře až daleko na centrální vrchol.

Tento fakt a velikost ostrova vypadaly jako jediné konkrétní znaky, o kterých se nedalo vůbec pochybovat. Podle údajů britské admirality byl ostrov zhruba oválného tvaru, sedm mil dlouhý a čtyři míle široký, a na všech stranách vystupoval prudce z moře k centrální hoře vysoké téměř čtyři tisíce stop, což byla konfigurace společná většině sousedních markézských ostrovů. Plavební směrnice uváděly dvě možná kotviště, kde se dá přistát skoro kdykoli. Jedním byla malá zátoka oddělená od vytrvalého větru a tím druhým byl úzký mořský jazyk zabíhající hluboko do pobřeží. Všude jinde se moře po celý rok divoce bouřilo díky tomu, že tady chybí korálový útes, po kterém by se vlny oceánu rozběhly a úplně rozdrobily. Navigace byla nebezpečná kvůli skaliskům různé velikosti, která spadla z útesů nebo byla vyvržena z vnitřku ostrova při sopečné erupci.

Faktem ale bylo, a Bigglesovi netrvalo dlouho, aby to zaregistroval už při první diskusi s leteckým komodorem o této záležitosti, že si nikdo nebyl vlastně ničím příliš jistý. Nedal se najít nikdo, kdo na tom ostrově v poslední době byl, takže se dostupné informace musely brát s jistou rezervou, jelikož byly zastaralé a v mezidobí se tam mohlo stát cokoli. Poslední oficiální přehledy z moře znamenaly málo. Lodě mohly proplouvat kolem ostrova, ale to, že tam posádky neviděly žádné známky lidské činnosti, neznamenalo ještě, že tam nikdo není, obzvláště tehdy ne, jestliže si obyvatelé, pokud by tam nějakí měli být, nepřáli být viděni. Co se týče toho hornatého středu ostrova, podle toho, co se o něm vědělo, mohl být třeba součástí Měsíce. Jediným dopravním prostředkem, ze kterého by se totiž dal prozkoumat, bylo letadlo.

Pověsti jsou podivné věci. Často je nemožné vystopovat jejich zdroj a nedá se odhadnout, kde skončí. Jedinou jistotou je, že opakováním nic neztrácejí. Pověsti se šíří stejně rychle na řídké obydlených oblastech zemského povrchu jako na těch hustě obydlených. Sice se nedal nalézt nikdo, kdo by mohl přísahat, že přistál na Oratovoe a

ještě k tomu by mohl tvrdit, že tam někoho viděl, ale různé pověsti trvaly i nadále, a tak na základě zásady, že není kouře bez ohně, se vláda ve Whitehallu domnívala, že dříve nebo později bude stejně nutné zjistit, jestli na nich něco není. Jenže žádné ministerstvo se příliš nehnało do toho, aby za to na sebe vzalo zodpovědnost, obzvláště ne tehdy, když to vypadalo, že půjde pravděpodobně o nákladnou záležitost.

Během jisté doby se spis o tomto případě dostal ke komodorovi Raymondovi. Ten stejně jako ostatní, kteří čtou noviny, nebyl zrovna nadšený tím, že by to měl „odskákat“, jak to nazval Biggles, když mu tu záležitost předložili. Dlouho o tom pak spolu diskutovali a posléze Biggles sám čistě mimochodem navrhl hledisko, které zjevně ještě nikdy nikoho nenapadlo. A právě tohle nové hledisko ho přivedlo k poslání, aby rozluštil tu záhadu Tajemného ostrova, jak to tam Ginger přejmenoval, když se o něm dozvěděl. Tvrdil, že tak se to bude lepší pamatovat než skutečné jméno toho ostrova a jelikož to bylo pravda, stala se Oratovoa od toho okamžiku Tajemným ostrovem.

Když o tom diskutoval s Bigglesem, komodor poznamenal, že ty dny, kdy se dalo všemu tak samozřejmě věřit, pomalu odcházejí. Všude zabírají půdu chamtiví podnikatelé a ostrovy, dokonce i ty nejvzdálenější kousíčky země, získávají nový význam jako vojenské základny. Za to byl hlavně zodpovědný vynález letadla, které se může dostat prakticky kamkoli. Národní obrana ve světě, který je díky velmocenské politice nestabilní, způsobila, že je dnes potřebnější víc než kdykoli předtím, aby každý stát bedlivě hlídal svůj majetek. Takové hledisko dostatečně objasňovalo úhel pohledu, kterým se na celou záležitost díval komodor.

Biggles stál a díval se na obrovskou nástěnnou mapu Tichého oceánu.

„Tedy pane,“ odpovídal zběžně, „já mohu říct jedině, že jestli si někdo zabral Oratovou a myslí si, že je pěkně v bezpečí, tak to se pěkně napálil.“

„Co tím myslíte?“

„Dřív než se naděje, zažije pěkný šok.“

„Jak to?“

„Oratovoa je uvnitř tisícimílového okruhu kolem Vánočních ostrovů a vy víte dobře, co se tam chystá.“

„Máte na mysli ty zkoušky naší vodíkové bomby?“

„Ano.“

„Tisíc mil je velká dálka.“

„Pokud radioaktivní prach z té americké atomové bomby dokázal zabít rybáře skoro pět set mil daleko, nevidím důvod, proč by radioaktivita z našich bomb nemohla spadnout na Oratovou, zvláště když by vítr náhodou zrovna váł správným směrem, to znamená východo-východo-j jižně. Kdyby tam zrovna někdo byl, tak to by pro něho bylo dost špatné.“

Komodor se zamračil, vstal od psacího stolu a přešel kanceláři k mapě. „Ano,“ zamručel, „máte pravdu. Myslím, že tahle možnost nikoho nenapadla.“

„Pokud se nám povede ozářit spoustu lidí, ať už je to kdokoli, někdo si bude muset rychle namáhat hlavu a vymyslet si nějakou výmluvu,“ tvrdil dál ponuře Biggles. „Na celém světě lidé protestují proti nukleárním zkouškám a to jim nemůžete mít za zlé.“

Pár sekund komodor neodpovídal. Zapálil si cigaretu a zamýšleně z ní potahoval. „Máte pravdu,“ řekl konečně. „Budeme s tím muset něco udělat.“

„A co?“

„Podám ihned hlášení o tomto riziku svým nadřízeným.“

„To vám ale zrovna nepoděkují.“

„Proč ne?“

„Tihle nukleární kouzelníci budou muset přibrzdit své přípravy, které už jsou ve značně pokročilém stádiu. Oni se v nich neodvážjí pokračovat, když je budete varovat. Kdyby někoho usmrtili a dostalo by se to do novin, nezbylo by jim vůbec nic, čím by se mohli bránit. Všechno by to prasklo. Budou si pak dávat vinu sami sobě? Za nic na světě! Je sice pravda, že by na sebe mohli tu odpovědnost vzít, ale to by pak na vás dostali ještě větší vztek kvůli tomu, že jste na to nebezpečí poukázal. Víte přece, jak to chodí. Jestli pošlete tohle hlášení zpátky tam, odkud přišlo, s vaším varováním, tak riskujete svůj krk.“

„Jakou mám jinou možnost? Pokud nic neřeknu a dojde k nějakému neštěstí, tak to budu mít také na svědomí.“

„K žádnému neštěstí nemusí nevyhnutelně dojít. K tomu by došlo jedině v případě, jestli na Oratovoe skutečně někdo je.“

„Ale podle tohoto spisu je přece ten ostrov neobydlený?“

„To je oficiální vládní stanovisko. Ale je to jisté? Podle místních řečí se tam děje něco velice nebezpečného. Nikdo ale netuší, co. Vypadá to, pane, že nejdřív ze všeho je třeba potvrdit mimo veškerou i sebemenší pochybnost, že ty řeči jsou jen humbuk a že ten ostrov je skutečně neobydlený. Pokud tam nikdo není, prima. Ať si ty zkoušky udělají. Ale jestli tam někdo je, tak ho můžeme varovat, co se může stát. Jestli se i potom rozhodne, že zůstane, tak až začne z oblohy pršet radioaktivní déšť, může to vyčítat jenom sám sobě.“

„Abychom ale získali informace, které potřebujeme, bude tam muset někdo odletět?“

„Samozřejmě.“

„A uvědomujete si, kdo to bude?“

Biggles se zazubil. „Předpokládám, že já. Abych zarazil někoho, aby nenastavoval svůj krk, nastavuji teď já ten svůj. Takové věci dělám pořád. Přišel čas, abych už dostal trochu rozum.“

„No tak co s tím uděláme?“

Biggles pokrčil rameny. „Mně nevadí si tam zaletět. Je čas, aby se tam stejně někdo podíval, i třeba jenom proto, aby udělal přítrž těm povídačkám. Jestli mám letět já, tak bych ale rád letěl co nejdřív.“

„Máme spoustu času.“

„Pokud bychom ale měli evakuovat třeba celý kmen domorodců, tak na to moc času nemáme.“

„Vy si myslíte, že se to může stát?“

„V tomhle případě se může stát cokoli. Nebo možná nic. Budu o tom vědět víc, až budu na Oratovoe.“

„Tak se tam zaletěte podívat,“ rozhodl nakonec komodor.

A při tom také zůstalo.

Prvním Bigglesovým krokem bylo odletět do Paříže, aby navštívil Marcela Brissaca a zjistil, jestli něco neví o Oratovoe, protože to nebylo nijak daleko od francouzských Markéz. Marcel ale nic nevěděl. On dokonce o tom ostrově ani nikdy neslyšel. Podívali se tedy spolu na mapu.

„Tady je to,“ ukazoval mu na malou skvrnu Biggles. „Jak vidíte, těsně kolem nevedou žádné námořní cesty. Náhodou leží zrovna ve středu trojúhelníku složeného z dopravních cest San Francisco-Tahiti, Panama-Honolulu a ze Salina Cruz na Tahiti.“

Marcel požádal o den nebo dva, aby mohl prověřit informace na francouzském Ministerstvu kolonií.

Zatímco na něho Biggles čekal, odletěl do Stockholmu, aby se podíval na tu švédskou žádost o vyšetřování nezvěstných osob. Tam se poprvé setkal se Svenem Heldersenem, styčným policejním důstojníkem Interpolu. Jeho vysvětlení bylo značně jednoduché. Vypadalo to, že se ve švédských novinách objevil inzerát nabízející komukoli, kdo je nespokojený s podmínkami švédské civilizace, nový domov na nějakém ostrově v Jižních mořích. Na to se ozvalo spousta lidí. Čtyři nabídku skutečně přijali a odjeli. Byl to jeden mladý manželský pár a dva studenti. Od té doby o nich už nikdo neslyšel. Otec jednoho ze studentů je bohatý obchodník a je přirozené, že chce vědět, co se stalo s jeho synem.

Tenhle obchodník byl schopen poskytnout mu nějaké hubené informace. Jeho syn byl požádán, aby složil pět set liber jako záruku, že to myslí vážně. On to udělal, ani ne tak proto, že chtěl uniknout civilizaci, jako spíše proto, aby se pustil do něčeho, co slibuje být dobrodružstvím. Druhý student byl jeho kamarád, který mu chtěl dělat společnost. Všichni tito lidé do toho podniku evidentně investovali pět set liber. Nic moc víc už se nevědělo, jen že se nalodili v přístavu na nějakou menší jachtu. Její cíl sice nikdo neznal, ale údajně to měla být jedna britská država u Markéz. Ale ani to nebylo zrovna jisté. Chlapcův otec celý ten projekt pokládá na základě té tajuplnosti, která ho obklopovala, od začátku za podezřelý, ale svému synovi, kterému se strašně chtělo odcestovat, nakonec dovolil, ať si dělá, co chce. O Oratovoe ale nepadlo ani slovo.

Stejně jako v případě Marcela, Sven Helderson o takovém místě nikdy ani neslyšel. Když se dozvěděl, že tam Biggles hodlá odletět, vyjádřil přání, aby mu dovolili přidat se k výpravě, i kdyby třeba jenom z toho důvodu, aby mohl identifikovat ty švédské občany, pokud je najdou, a mohl si s nimi promluvit v jejich mateřském jazyce. Jelikož bylo v letadle spousta místa, nikdo proti tomu nic nenamítal, a tak se stalo, že se dostal také do výpravy.

Když se Biggles vrátil zpátky do Londýna, našel tam Marcela, jak už na něho čeká. Jeho šetření přineslo jednu zprávu, ale ta, kromě toho, že byla daleka toho, aby na daný případ vrhla nějaké světlo, jenom přispěla k tomu, že se tajemství kolem ostrova Oratovoa ještě

zvětšilo. Stručně řečeno, šlo o tohle.

Jednu kanoí plnou Polynésanů z Taha-Uky v Markézách bouřlivé moře zahnal z jejího kurzu. Aby se ukryli před nepřízní počasí a kvůli pitné vodě přistáli na Oratovoe. Když přistáli, začali hledat vodu a vtom je napadla smečka zuřivých psů a oni se zachránili jedině tím, že se vrhli do moře a plavali zpátky ke své kanoi. Mysleli si, že přitom zaslechli někoho, jak na psy volá, ale nikoho nezahlédli. Když dorazili domů, ohlásili ten případ francouzskému konzulovi na ostrově, který to zmínil ve svém pravidelném hlášení Ministerstvu kolonií v Paříži.

„No ne,“ zamručel Biggles cynicky, „tak my v tom teď máme ještě i hordu hlady nepřítelů vlkodaků!“

„Vy tomu tedy nevěříte?“

„Nedává to žádný smysl. Vyšetřoval někdo tuhleto fantastickou historku?“

„Ne!“

„To bych se vsadil, že ne,“ přikývl Biggles. „Vaši lidé v Polynésii mají na práci něco lepšího, než honit divoké husy, psy nebo cokoli, co vlastně tahle stvoření údajně jsou.“

„Proč bychom je měli honit my?“ zeptal se Marcel. „My očekáváme, že se o svůj majetek budete starat vy.“

„Kdyby ale jednoho z těch vašich barevných občanů sežral ten údajný pes, tak to vám garantuji, že byste spustili dostatečně hlasitý povyk, co?“

„Přirozeně,“ pobaveně odpověděl Marcel. „My očekáváme, že lidé jako vy dohlédnou na to, aby vaši nájemníci drželi své pejsky pěkně na řetěze!“

„Poletíte se mnou, abychom se na ta zajímavá zvířátka podívali?“

„Jestli smím, tak bych je rád viděl. Povolení letět s vámi už mám.“

Biggles přikývl „Vypadá to, že se z toho vyvine opravdu mezinárodní podnik. Jeden švédský kolega jménem Sven Heldersen poletí také s námi.“

„Bon. Mluví francouzsky?“

„To nevím. Důležité ale je, že jelikož já nejsem schopen mluvit jeho jazykem, mluví on tím mým. A teď bychom se měli raději už jít

postarat o přípravy. Máme před sebou dlouhou cestu.“

A to nám tedy vysvětluje, co dělal Sunderland zrovna nad tím hlubokým Tichým oceánem.

Zastávka v Atuoně nepřinesla nic konkrétního, ale doslechli se zde spoustu všelijakých pověstí. Psi na Oratovoe byli, jak Biggles ke svému překvapení zjistil, bez nejmenších pochyb všeobecně přijatý fakt. Jeden domorodec dokonce prohlásil, že jeho kamaráda tam ti psi roztrhali a sežrali. Ať už to byla pravda nebo ne, jedna věc byla jasná. Žádný Markézan se k Oratovoe ani nepřiblíží.

Letadlo vytrvale předlo, nad sebou modrou oblohu, pod sebou modré vody, až na horizontu přímo před nimi vyskočil malý hrbolek.

„Jelikož tím směrem tisíce mil nic jiného neexistuje, musí to být ta kupa skal, kam směřujeme,“ prohlásil Biggles. „No, hoši, brzy se všechno dozvíme.“

„Jaký máš plán?“ zeptal se Ginger, protože dosud jim Biggles nic neřekl o tom, co zamýšlí, až přistanou na ostrově.

„O tom rozhodnu, až se na tom ostrově trochu porozhlédnu,“ ujistil ho Biggles. „Já si ještě pořád v celé téhle záležitosti nechávám otevřenou hlavu. Pravděpodobně si nejdřív vyberu logický kurz nízko kolem pobřeží, abych viděl, jestli tam někdo není. Nemělo by trvat dlouho, než objevíme, jestli tam skutečně žijí nějakí lidé. Na to by mělo stačit deset minut.“

„Pokud se ti lidé neskrývají,“ vložil se do toho Algy.

„Napadá tě nějaký důvod, proč by se měli schovávat?“

„Upřímně řečeno, nenapadá. Ale jestli je na všech těch pověstech jen něco pravdy, tak nečekám, že narazíme na lidi, co se chovají normálně.“

„Jestli se tam v džungli schovávají nějakí domorodci, tak veškerá snaha dostat je ven, bude jenom ztráta času,“ rozhodně prohlásil Marcel.

„O to bych se ani nepokoušel.“

„Kamaráde, a co když tam opravdu někoho najdeme?“ naléhal Bertie.

„V tom případě by nemělo cenu tady zůstat. Vrátime se tak, jak jsme se sem dostali. Pokud ovšem někdo nemá chuť na procházku s tím rizikem, že ze sebe sám udělá psí pochoutku.“

Sunderland předl dál a obrysy Tajemného ostrova vystupovaly s

každou minutou ostřeji.

TAJEMNÝ OSTROV UKAZUJE SVOU TVÁŘ

Jak velký hydroplán s přiškrceným plynem pomalu ztrácel výšku klouzaje k té opuštěné homoli země vyrůstající z bezhraničného prostoru safírového oceánu, zraky všech se upřely na ostrov. Jak poznamenal Marcel, mohl to být klidně jeden z těch ostrovů Markéz, který teprve nedávno opustili.

V poslední fázi sestupu asi dvě stě nebo tři sta stop Biggles opět přidal plyn, srovnal letadlo a začal kroužit kolem pobřeží.

„Dívejte se, jestli nepozorujete kouř nebo třeba nějakou vlajku, obzvlášť někde na břehu blízko vody,“ připomínal. „Jestli tady někdo je, tak by měl být hlavně tam.“

Tajemný ostrov teď odhaloval zblízka své rysy a Gingerovi připadal všechno možné jenom ne zrovna pohostinný. Naopak působil odpudivě a nepřístupně. S výjimkou nevyhnutelných kokosových palem neměl vůbec nic společného s těmi nízkými korálovými ostrovy například na Paumotusu, které už viděli a z nichž na některých také přistáli. Jedním slovem, Oratovoa ani v nejmenším nepotvrzovala tu populární představu ostrova v Jižním moři. Podle toho, co se tady o tom dozvěděl, to ani nečekal, ale rozhodně na něco tak hrozivě vypadajícího nebyl připraven.

Skoro všude prudce vystupovala obrovská masa kónického tvaru z burácející pěny, kde gejzíry vody stříkaly a syčely v tisíci vlnobitím tepaných průrvách a puklinách. Vrchol hory tyčící se čtyři tisíce stop vysoko, vypadal z mnoha důvodů absolutně nepřístupně.

Nižší svahy, kde se vegetace mohla nějak uchytit, byly pokryté čímisi, co vypadalo jako neproniknutelný prales a džungle složená z obvyklých druhů a keřů propletených všelijakými liánami, které neměly žádný konec ani žádný začátek. Tou záplavou všech možných odstínů zeleně se prodíraly kokosové palmy a mávaly triumfálně svými vznešenými vějíři. Samotný útes se v pravidelných intervalech prorážel rostlinami, aby poskytl místo pro tisíce mořských ptáků. Ti teď, vyplašení neobvyklým návštěvníkem, opouštěli svá skalní hnízdiště vysoko v mracích a začali mu dělat společnost, což Bigglessovi značně vadilo, protože chvílemi jen tak tak že zabránil kolizi.

Nad tímto zeleným pásem, který kopíroval pobřeží kdekoli to

bylo možné a co do šířky dosahoval od pár stovek yardů až na půl míle, byla scéna divoká, ale přitom svým způsobem majestátní. Většina z ní byl holý, pravouhlý útes, šedý, fialový a černý, rozbrázděný, rozjizvený a plný propastí a proláclin. Místy se útes měnil v obrovské nánosy kamení, od úlomků skalisek velikosti domu až na menší volné balvany. Tu a tam vytvářely jakousi chodbu zasahující hluboko do pralesa hromadíce vyvrácené stromy v odporné změti rozbitého a pokrouceného dřeva.

Byla tu také místa, kde dokonce i barvy útesu vypadaly nepřirozeně, odhalující žíly podivných kovových odstínů, což byl asi důsledek toho, jak se ovšem Ginger mohl jen domnívat, že byly vystaveny obrovskému žáru. Občas dlouhá stříbrná nit ukazovala, kudy si voda nachází cestu do moře. Tam, kde z vyšších útesů vodopády spadaly kamsi dolů, chvěly se ve větru jako široké průsvitné závoje.

Vznikal tak dojem jakési neskutečnosti. Gingerovi to připadalo jako noční můra. Nikde nebylo nic krásného. Všude to bylo stejné. Obraz přírody ještě nezkracené, surové, neporušené. Nebyl tu žádný kouř, žádná známka po lidském osídlení. Pokud tady byla nějaká zvířata, tak se žádná neukázala. Jenom rackové, velcí i malí, kteří si z toho ostrova udělali svůj domov, tady obstarávali nějaký pohyb.

V pár minutách letadlo obkroužilo celý ostrov, aniž by v té scenarii pod sebou zaregistrovali jakoukoli změnu. Byla tam jenom jedna pláž hodná toho pojmenování a to byl úzký temně šedý půlměsíc písku za zátokou, kterou uváděly Plavební směrnice britské admirality. Ale i tady to vypadalo depresivně, bez života a s ničím, co by Ginger mohl doporučit, když to vůbec viděl.

„Nevím, co si o tom mám myslet a to je fakt,“ oznamoval Biggles ostatním udiveně, „protože nevěřím, že na tomhle odporně vyhlížejícím smetišti někdo bydlí. Nedovedu si alespoň představit, že by tady chtěl někdo normální dobrovolně žít. Kromě jiného tady neexistuje ani žádný kontakt s vnějším světem. Teď, když letadla létají přes póly, to musí být to nejosamělejší místo na celé zemi.“

„A co nějaký vyhnanci?“ navrhoval Algy.

„Jestliže ano, tak proč jsme je ani nezahlédlí? Určitě nás slyšeli, i když nás nemohli třeba vidět. Proč neukáží nějakou vlajku nebo nám nedají kouřové znamení? Ne. Kdyby tady byli nějaký vyhnanci, určitě by si udělali tábořiště na té pláži, kde by se mohli koupat, chy-

tat k jídlu ryby a mohli by snadno navázat kontakt s jakoukoli lodí, která by tam zavítala. Rozhodně by neseděli až na samém vrcholku tohoto d'ábelského místa! Nenašli by tam ani nic k jídlu. Já bych řekl, že ty řeči, co jsme slyšeli, jsou jenom takový humbuk.“

„Takže co budeme dělat dál, kamaráde?“ chtěl vědět Bertie.

„Jednu věc dělat nemůžeme a to lítat pořád dokola, pálit palivo a hledat ani nevím co vlastně,“ odpověděl Biggles.

„Nechceš přistát?“ navrhoval Ginger.

„Necítím se na to, abych přistával tam v té zátoce,“ briskně odpověděl Biggles. „Varovali nás před skaliskami a já si všiml, jak se voda kolem některých rozbíjí. Tohle není vhodné místo na to, abychom si nechali protrhnout trup a museli tady trčet tak dlouho, dokud komodor nepošle někoho, aby zjistil, co se s námi vlastně stalo.“

„A co ten záliv, který má údajně vést hluboko do vnitrozemí?“ navrhl Sven. „Nikde jsem ho neviděl.“

Nikdo ho neviděl.

„Něco takového tady být musí. Pokud to ovšem nezasypaly skály padající shora,“ vysvětloval Biggles. „Měli bychom se na to podívat raději ještě jednou. Zase budu kroužit kolem, ale tentokrát trochu výš. Mějte oči otevřené.“ Začal další okruh.

Tentokrát, možná proto, že byl stroj o sto stop výš, nebo proto, že hledali určitý objekt, ten fjord našli. Že si toho nevšimli už poprvé, to nikoho nepřekvapilo, protože vedl v ostrém úhlu za velkým skalním masívem.

Biggles zavedl stroj jakousi branou dovnitř a tam před sebou uviděli dlouhý pás klidné vody zbarvené zeleně a černě odrazy vystupujících břehů po obou stranách. Pár skal vystupovalo sice z ploché vodní hladiny, ale ty byly daleko od sebe, a proto se jim bylo možné klidně vyhnout. Biggles oznámil, že přistane, aby si mohli něco sníst a zakouřit si.

Za okamžik už kыл Sunderlandu vyřezával do vodní hladiny široké V. Potom letadlo tiše zastavilo na místě, o kterém si mysleli, že je to konec fjordu, aby vzápětí zjistili, že to tak vůbec není. Byl to jenom takový ohyb. Za ním pokračovala úzká vodní cesta ještě nějaký kus a její šířka se postupně zmenšovala od sto či dvou set yardů, až se oba břehy dotkly.

Biggles přidal trochu plyn, zaroloval kus dál drže se středu záli-

vu a úzkostlivě dával pozor na ostře vystupující skaliska z vodní hladiny, která se střídavě objevovala po obou stranách. Přitom si všiml, že některá skaliska byla tak nebezpečně nakloněna, že by snad stačily vibrace motorů, aby se na ně zřítila.

I kdyby je přímo nezasáhla, vyvolala by takové vlny, že by jim způsobily značné potíže na místě, kde se prakticky nedalo příliš manévrovat.

„Zdá se, že tohle by mohlo být ono,“ řekl nakonec, odtáhl ruku z plynu a nechal hydroplán, aby se sám zvolna zastavil přímo na svém odrazu v černé vodě. Vypnul motor. Vrtule se přestaly otáčet. Na všechny padlo nepříjemné ticho, protože tady, mimo dosah větru, byly i stromy nehybné. Jediné, co se pohybovalo, bylo pár racků, kteří je následovali dovnitř ostrova. Jediným zvukem byl jejich melancholický křik.

„No tak hoši, vypadá to, že jsme letěli pěkně dlouhou cestu kvůli ničemu,“ pronesl vesele Bertie.

„Kromě té pláže je tohle jediné místo, kde bych čekal, že někoho najdeme,“ poznamenal Biggles vytahuje cigaretové pouzdro.

Ginger se vyšplhal na trup letadla, přiložil dlaně k ústům a hlasitě zahalekal: „Haló! Je tady někdo?“

Výsledek, jak ozvěna cestovala kolem a pak se vrátila zase k němu, ho vylekal, stejně jako náhlé vlny velké dost na to, aby naznačovaly přítomnost nějaké veliké ryby ve vodě. Prohlížel si pak srázné okraje zálivu, spíše z obyčejné zvědavosti než v očekávání, že zpozoruje něco, co by mohlo být spojováno s jejich pátráním. Ale najednou přece jen jistý předmět přilákal jeho zrak a zcela ho upoutal. Ginger se přemístil o kus dál, znovu se podíval, tentokrát dlouze a opatrně. Potom se prudce vrhl do kabiny. „Držte si klobouky, pánové!“

Biggles se na něho otočil: „Co se děje?“

„Já si myslím, že jsem kus dál zahlédl nějaké plavidlo!“

Biggles vyskočil a výraz jeho tváře se ihned změnil. „Myslíš? Nejsi si tedy jistý?“

„Ne úplně. Můžu vám jediné říct, že jsem zahlédl něco, co vypadá jako zád' menší jachty. Jestli je to loď, tak je ale pěkně špinavá. Nezahlédl jsem tu věc celou, protože tam vystupuje do vody taková výspa džungle a odděluje nás od ní. Řekl bych, že je tam kus plachty proti slunci, nebo spíš to, co z toho zbylo nad zadní nástavbou. Všiml

jsem si nejdřív jen jednoho jediného kusu, jak se jenom tak volně plácá ve vzduchu.“

„Tak na to se podíváme,“ prohlásil Biggles. „Překvapilo by mne, kdybys měl pravdu. Loď znamená přece posádku, a kdyby na palubě někdo byl, tak by nás musel slyšet.“

„Rozhodně by slyšel mne, jak tady hulákám,“ potvrzoval Ginger.

„Třeba ale nechce být viděn,“ vložil se do toho Marcel. „Třeba se právě proto natlačil za tu výspu, n est ce pas?“

Vyšli na palubu a Ginger ukazoval na předmět, který vzbudil jeho pozornost.

Bigglesovi chvíli trvalo, když se díval dalekohledem, než se rozhodl. Nakonec řekl suše: „Máš pravdu, je to loď. Je tady ovšem možnost, že je to jen nějaký opuštěný starý vrak. Měli bychom se na to podívat zblízka.“

Přešel k palubním přístrojům a znovu nastartoval motory. Potom opatrně, jen malou rychlostí, rozjel hydroplán po vodě kupředu.

Za dvě či tři minuty už všechny pochybnosti padly. Za výspou džungle, připoutaná na kotvě, jenom kousek od svažující se šterkovité pláže, byla malá jachta, špinavá a počasím značně poznamenaná, ale pokud se dalo soudit na pohled, schopná plavby na moři. Na palubě nikdo nebyl a pár racků sedících na střeše kormidelní nástavby značilo, že ani uvnitř lodi nikdo není.

Zatímco všichni stáli na trupu hydroplánu nebo v otevřených dveřích a napjatě jachtu pozorovali, Biggles rozjel hydroplán přímo k ní.

„Někdo na palubě?“ zakřičel Ginger. Ale nikde žádná odpověď. Plavidlo nebylo sice žádným torzem, ale působilo skutečně jaksi poničeně.

Biggles se zamračil. „Když přijeli až sem, tak těžko mohli mít tak malé zásoby.“

„Řekl bych, že máš pravdu, kamaráde. Je tady spousta papírů a všelijakých obalů, jako když se sem někdo vloupal. A řeknu ti taky tohle. Na celé lodi není ani hlt jakéhokoli alkoholu, což mě na lodi jako je tahle připadá dost divné – jestli víš, co tím mám na mysli.“

„Kdokoli, kdo by kradl zásoby, by zcela určitě s sebou vzal i rum na grog, pokud tady nějaký byl.“

„Rozhodně, kamaráde, to tedy rozhodně!“

Všichni stáli na palubě a diskutovali o tom tajemství.

„Jestliže na lodi nejsou žádní lidé, tak museli odejít na břeh. A jestliže odešli na břeh, tak tam musí živí či mrtví být,“ řekl Biggles. „Může to být obojí. Ale proč by měli chodit všichni na břeh a nenechali by nikoho, aby hlídal loď, to mne tedy poráží. Takové věci lidé přece nedělají.“

„A proč by si vlastně měli s sebou brát deník?“ zeptal se Algy. „To se taky normálně nedělá.“

„No, když tady nejsou, tak museli odejít na břeh, ať se to zdá jakkoli divné,“ prohlásil Biggles. „Po vodě neodjeli, protože čluny jsou pořád tady a na pláži také nic není. Ale pokud jde o nějaké pátrání, tak to je jediný směr, kterým se mohli vydat.“ Ukázal na ponuře vypadající pěšinu, která se prudce zvedala z kamenné pláže vzhůru do džungle. S propletenými větvemi zepředu vypadala úplně jako nějaký tunel. Nad zjevně bahnitým povrchem se hustě proplétaly všelijaké liány.

Okamžik tam jen tak stáli a podrobně zkoumali ten malý úsek krajiny, na který byli schopni dohlédnout.

„Já to nechápu,“ konečně zabručel Biggles. „Ale začínám si klást otázku, jestli jsme celou tuhle záležitost nebrali trochu příliš povrchně. Tady se děje něco divného, nebo se dělo, ale já nemám nejmenší tušení, co by to mohlo být. Nikdo naprosto bezdůvodně neopouští svou loď v díře jako je tahle. Napadá někoho něco?“

Nikoho však nic nenapadlo. Marcel jim ale připomněl, že viděli ostrov jenom z malé výšky a navrhl, že by bylo dobré, kdyby provedli další průzkum. „Třeba se ti lidé rozhodli, že vystoupí na vrchol hory a teď nemohou sestoupit zpátky.“

„Proč ne?“ chtěl vědět Biggles. „Jestli to dokázali nahoru, dokáží to i dolů.“

„Třeba způsobili sesuv půdy a jsou tam teď úplně odříznutí.“

„To je možné, i když to nezní zrovna moc pravděpodobně,“ ustupoval nakonec Biggles. „Ale to nám pořád ještě nevysvětluje, proč by si s sebou měli brát svůj lodní deník?“

„Když už jsme tady, tak bychom si tenhle příšerný ostrov mohli ještě jednou prohlédnout,“ připojil se Bertie.

Biggles souhlasil. „To je asi tak všechno, co můžeme dělat. Sa-

mozřejmě, opuštěné lodi za podivně tajemných okolností existovaly už dříve, ale tohle je opravdu záhada. Dryáda přece oznámila, že pluje sem. Jak vidíme, také se sem dostala. A co se stalo pak? A teď, kudy kam?“

„Na to je jediná odpověď a ta je naprosto evidentní,“ prohlásil Algy. „Posádka odešla na pevninu a tam se dostala do problémů.“

„Ale ten deník! Proč by si brali s sebou ten lodní deník na pevninu?“

„Já bych hádal, že si ho oni nevzali. Někdo se sem potom vrátil a ten deník odnesl. Možná ten člověk, co si také odnesl lodní zásoby.“

„To je možná správná odpověď. Třeba si vzal ten deník, aby až dorazí záchranná výprava, neměl nikdo tušení, co se vlastně stalo. Jenomže to vyvolává otázku: Pokud člověk, který vzal lodní deník, nechce, aby se někdo dozvěděl, co se stalo, proč tady nechával tu jachtu? Proč ji nepotopil a nedokončil tak svou práci? Stačilo by přece jen otevřít vpustě.“

„Třeba s ní měl nějaké plány na pozdější dobu,“ navrhoval Sven.

„Motáme se tady v kruzích,“ namítl Algy. „Což kdybysme to tady seshora pořádně prohlédli a tím to všechno skončili?“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Biggles. „To je to jediné, co nám zbývá. Dáme se do toho.“

Hydroplán pomalu vycouval z úzkého kanálu na volné moře, ale dokud podrobně neprozkoumali hladinu před sebou, tak neodstartovali. Nestoupali potom přímo nahoru k vrcholu uprostřed ostrova, ale drželi se blízko svahů a stoupali ve spirále, takže mohli zblízka pátrat po známkách lidského osídlení.

Pokud celkový obraz, který se jim nabízel z nižší úrovně, působil dojmem drsné nádhery, tak stejný pohled viděný zblízka jim bral dech. Všude se hrozivě tyčila nepřístupná skalnatá úbočí, některá skaliska tak přečnívala, že by snad stačil jediný dotek, aby se roztrátila v lesích hluboko dole pod nimi. Jehlany útesů, které se odštíply od hlavního útvaru, se nehybně tyčily k nebi jako jehlovité věže katedrál. Z čeho vlastně ta skaliska jsou, to se samozřejmě nedalo jen tak určit. Při úpatích nespočetných lavinovitých sesuvů půdy ležely obrovské hromady shnilého dřeva, evidentně zbytky stromů, které

byly vyrvány z kořenů sesuvy stovek tun kamení. Hned nad pásem tropické vegetace byl ostrov absolutně pustý. Teď byly pod letadlem dva zřetelné kruhy. Ten vnitřní, totiž holá půda, byl bílý a ten druhý, kde se uchytily stromy a keře, byl jasně zelený.

„Já normálně nejsem zrovna horolezec a tahat se na vrchol té odporné hromady, to bych moc nerad,“ poznamenal v jednom okamžiku Biggles, to když se přiblížili samému vrcholku a všimli si, jak se zničehonic utrhla obrovská masa skal a s rachotem se řítila do dole zející propasti.

„Já bych se vsadil, že nahoře ještě nikdy nikdo nebyl,“ ozval se Marcel. „Jenom šílenec by se mohl o něco takového pokoušet. Ten žár tam musí být obrovský.“

„Všude jen zatraceně horkej žár,“ ušklíbl se Bertie.

„Jak by to mohlo být jinak, když jsme prakticky přímo na rovníku,“ připomněl jim Biggles, zatímco táhl berany řízení trochu k sobě, aby dostal letadlo k vrcholu hory.

Na okamžik nikdo ani nepromluvil. Všichni jenom třeštili zrak, obočí svráštělé úžasem. Nikdo se ani nepokusil hádat, co by je mohlo čekat nahoře, protože se prakticky všichni domnívali, že ten vrchol bude stejný jako u většiny jiných hor – buď bod, nebo hřeben holých skal. V každém ohledu tak si to představoval třeba Ginger. Takže potom říci, že úžasem oněměl, když se podíval dolů, jenom těžko vystihuje jeho pocity. A totéž, podle jejich výrazu, se týkalo také všech ostatních.

Středem Tajemného ostrova byl kráter, který zjevně vznikl tehdy, když vybuchla původní sopka a její vnitřek vyvřel ven. Nebyl ani nijak zvlášť hluboký. Zhruba oválného tvaru, jako byl ostatně celý ostrov, mohl být asi tak něco přes míli dlouhý a na nejširším místě asi polovinu délky široký. To samo o sobě samozřejmě nebylo nic pozoruhodného. Dokonce se to, podle toho, co už věděli, dalo čekat. Jejich šok byl důsledkem toho, že kráter byl obydlený. To bylo okamžitě evidentní, protože tam byly nejenom budovy, řada domů a několik samostatných staveb, ale bylo tam vidět i lidi, jak se pohybují, někteří u budov, jiní pracovali na půdě, která podle barvy úrody a pravidelného tvaru jejích okrajů byla evidentně obdělávaná. Půda rozhodně nebyla rovná. Ke středu se terén svažoval, takže tam byly nutné jisté terasovité úpravy. Všude se také vyskytovala různá ska-

liska.

První promluvil Biggles. „No tedy! No tohle!“ bručel pro sebe. „Myslel jsem, že už jsem dost starý na to, aby mne cokoli překvapilo, ale musím přiznat, že tohle mě absolutně šokuje. Co se to tam dole, u čerta, děje?“

„Možná, že jsme objevili nějaký dosud neznámý kmen,“ s nadějí v hlase navrhoval Ginger.

„Houby neznámý,“ odsekl Biggles. „Ty domy jsou přece moderní a většina těch lidí tam dole jsou běloši!“

V té době už letadlo klouzalo dolů a ztrácelo výšku, takže na všechno bylo jasně vidět.

„Sacré bleu!“ vykřikl Marcel. „Či, jak vy Angličané říkáte, well, well!“

Odpověděl mu Biggles. „Já vím jen jedno. Než ukojíme naši zvědavost, to bude ještě chvíli trvat. Tady nahoře není žádné místo, kde by se dalo přistát. Také jsem si nikdy ani nepředstavoval, že tady nějaké bude. Ovšem také jsem si nepředstavoval, že bychom měli mít nějaký důvod tady přistávat. Jestli se tady na tu fantastickou scénu máme teď podívat trochu víc zblízka, bude to znamenat, že musíme udělat to, co jsem před minutou prohlásil, že neuděláme. Totiž že sem nahoru budeme muset vylézt.“

„Ale kamaráde, to přeci nemyslíš vážně?“ vylekaně se ozval Bertie.

„Zrovna v téhle chvíli nejsem schopen myslet skoro vůbec,“ přiznával Biggles. „Ještě se mi z toho točí hlava. Ale promyslet si to někdy budeme muset. Pro začátek se vrátíme do zálivu a dáme našemu mozku šanci, aby zase začal normálně fungovat. Ale jedna myšlenka, co mne napadá už teď, je tahle. Kdyby sem nikdo nepřiletěl letadlem, tak by tady ti lidé na hřebeni mohli zůstat až do soudného dne a nikdo by o nich nic ani netušil.“

Když domluvil, Biggles ubral plyn a začal klouzat dolů do fjordu. Jediné poznámky, které padly během toho sestupu, byly opakované výrazy údivu a neuvěřitelného ohromení.

Biggles přistál, jel kus dovnitř do fjordu a zakotvil u opuštěné jachty.

Pak se obrátil na sedadle a zapaloval si cigaretu. „Tak řekne mi teď někdo, co se to tam nahoře vlastně děje?“

Čekal, ale zdálo se, že mu nikdo nebyl schopen nabídnout jakékoli vysvětlení.

„Žádné nápady?“ rozhlížel se kolem.

„Ani ponětí,“ ozval se za okamžik Algy a ostatní jen vrtěli hlavami.

„Tak dobrá,“ shrnul to Biggles. „Připrav nějaké jídlo, Gingere. Neexistuje žádný důvod, proč bychom se nemohli najíst.“

STEZKA V DŽUNGLI

Zkonzumovali svůj oběd skládající se z tvrdých sucharů, hovězího v konzervě a džemu. Ginger uvařil konvici kávy a pak si sedli, někteří kouřili, dveře dokořán kvůli horku, které bylo dokonce i ve stínu hrozné.

„V téhle záležitosti jde teď o to, co tady ti lidé vlastně dělají,“ poznamenal posléze Biggles.

„Já bych řekl, že víc záleží na tom, kdo ti lidé jsou,“ namítl Sven.

„Myslíte jejich národnost?“

„Ano.“

Biggles zavrtěl odmítavě hlavou. „Ne, ne. Na tom mně vůbec nesejde. Já soudím člověka podle toho co je, ne podle toho, ve které zemi se čirou náhodou zrovna narodil. Za jistého předpokladu, že je poctivý, tak co se mne týče, může mít jakoukoli barvu kůže, jakékoli zaměstnání, jakékoli náboženství. Neexistuje také nic, co by lidem bránilo žít na tomhle či kterémkoli jiném ostrově Jižního moře, pokud se samozřejmě nedopouští něčeho špatného.“

„Jenže je těžké si představit, co špatného by tady ti lidé mohli dělat,“ namítl Algy.

„Někteří lidé dokáží dělat špatnosti všude,“ zamračil se Biggles.

„Ten ostrov je příliš daleko od lodní či letecké dopravy, aby se dal používat jako vojenská základna, kromě samozřejmě základny letecké.“

„Letectví nepřipadá v úvahu,“ prohlásil rozhodně Biggles. „I vrtník by měl dost problémů dostat se bezpečně dolů tím kráterem, o letadle už ani nemluvě.“

„Co ale třeba tajná vysílačka?“ navrhoval Ginger.

Marcel se zatvářil pochybovačně. „Já jsem se díval po nějakém

stožáru antény a žádný jsem neviděl.“

Sven se přidal k diskusi. „Tihle lidé ale nemají za lubem nic dobrého.“

Biggles se na něho obrátil. „Proč si to myslíte, Svene?“

„Kdyby se neměli čeho bát, nebo se za něco stydět, tak by nás jistě přišli dolů navštívit. Museli přece naše letadlo vidět a i kdyby ho přímo nepozorovali, ten hluk jim musel prozradit, že tady přistálo.“

„Na tom možná něco je,“ souhlasil zamyšleně Biggles.

„Jestli nepřijdou sem dolů, co kdybychom jim shodili dotaz, co tady vlastně dělají?“ navrhoval Ginger.

„To je k ničemu“.

„Proč ne?“

„Protože jestli mají něco podezřelého za lubem, tak nám to sotva prozradí.“

Ginger pokrčil rameny. „No tak dobře. Co tedy budeš dělat?“

„Tady jde v podstatě o tohle. Buď můžeme odletět domů a podat hlášení o tom, co jsme tady viděli, nebo se můžeme vydrápat na ten kopec a zjistit sami, co se tady děje. A když říkám vydrápat, tak myslím vydrápat, až se z nás bude lít. Je tu hrozné horko, i když jen tak sedíme a nic neděláme. Vsadil bych se, že tamhle na tom kameni na slunci by se dala usmažit i slanina!“

„Jestli odletíme domů, abychom ohlásili jenom to, že je na ostrově nějaká osada, bude chtít nějaký chytrák určitě vědět, proč jsme nezjistili, dokud jsme byli tady, kdo ti osadníci jsou a co tady dělají,“ rozmrzele prohlásil Algy.

„Přesně tak. Máš naprosto pravdu, hochu,“ zabručel Bertie.

Biggles také souhlasil. „Asi by nás poslali stejně zpátky, abychom dodělali svoji práci. Byla by to jenom ztráta času snažit se popisovat tady ty podmínky lidem, kteří to tu nikdy neviděli. Nemělo by cenu jim vysvětlovat, že jsme se nemohli dostat nahoru na vrchol ostrova. Odpověděli by nám, když se tam dostali tihle lidé tady, co nám bránilo, abychom se tam nepodívali také.“

„Když na to přijde, co nám vlastně brání, abysme tam fakticky nevyrazili?“

Biggles přikývl. „Nic, myslím. Kromě toho ovšem, že já jsem pilot a žádný alpský průvodce. Doplazít se tam nahoru na tu skálu nebude žádné obyčejné slézání kopců. Tohle dá určitě zabrat i lidem,

co cestu dobře znají. My cestu vůbec neznáme a podle toho, co jsme viděli, nebude nic lehkého nějakou najít. Tyhle skály jsou všechny zvětřelé. To je evidentní podle počtu těch půdních sesuvů. Já bych nerad dopadl tak, že se budu kutálet tisíc stop dolů po tom kamenitém srázu až dolů do moře.“

„A kamaráde, nezapomínej na ty psy. Nezapomínej na ty pověstný hafánky!“ přisadil si Bertie.

„Z toho bych si nedělal vrásky,“ ležérně prohlásil Biggles. „Já myslím spíš na to, jak potáhnu svoje staré kosti tam nahoru na kopec ve čtyřiceti stupních, v tom dusnu, vlhku a tak dále.“

„V té díře v kráteru musí být jako v kotli,“ poznamenal Algy. „Ale jim se to asi musí líbit, jinak by přece sešli dolů. Kdyby chtěli, tak tady na ně čeká naprosto perfektní jachta, aby je dovezla pryč.“

„Já vám povím, co uděláme,“ ozval se Biggles, jako by se konečně rozhodl, a zahodil cigaretu do vody „Musíme se alespoň pokusit zjistit, o co se v zásadě tady, nebo spíš jak se zdá, nahoře, jedná. Dneska se ovšem do toho kráteru už nedostaneme, i kdybychom se o to pokusili. Nemáme už dost času a já bych moc nerad, aby nás uprostřed cesty překvapila noc. Mohli bychom vyrazit hned zítra časně ráno, ještě než začne moc pálit slunce. Mezitím, místo abychom tady jen tak seděli a smažili se ve vlastní šťávě, se můžeme podívat, jestli najdeme něco jako stezku. Někde tam přece musí být nějaké stopy.“

„Ta pěšina na tom kousku pláže za jachtou vypadala jako začátek nějaké stezky,“ připomínal Algy. „Ta jachta tam třeba kotví právě proto.“

„To je asi nejpravděpodobnější místo, kde by se nějaká cesta dala najít,“ souhlasil Biggles. „Není tady zrovna moc míst, kudy by se člověk dostal na břeh a jestli je tam nějaká stezka, tak bude začínat na některém z nich. Pojd'te, podíváme se na to. Rozhodně nám neuškodí trochu si protáhnout nohy.“

„Mohli bychom si taky natrhat trochu banánů,“ s nadějí v hlase se rozjařeně ozval Bertie. „Zahlídl jsem tu fakticky pár nádherných kousků!“

„Plantains,“ opravil ho Marcel. „To jsou de facto divoké banány. Rostou na Markézách všude. Jsou mnohem větší než obyčejné banány.“

„To je skvělé,“ radoval se Bertie. „Já jsem do banánů blázen.“

„Ale nepokoušej se doplavat na břeh,“ radil mu Ginger.

„Proč ne?“

„Tady jsou ve vodě nějaké pěkně velké ryby. Viděl jsem je.“

„Žraloci?“

„Nevím, co je to zač.“

„Kolem ostrovů Tichého oceánu jsou vždycky veliké ryby,“ konstatoval Marcel. „Jejich velikost ale neznamená, že jsou nebezpečné.“

„Není třeba, aby kdokoli riskoval, že ze sebe udělá žraločí pochoutku,“ uzavřel to Biggles. „Já zajedu k pláži a zavedu hydroplán na mělkou vodu. Kdo jde na břeh? Nemusíme tam ale všichni. Někdo musí stejně zůstat v letadle.“

Marcel pohlédl na Bigglese. „Čekáte potíže?“

„Ne, ale v těchto vodách často dochází k náhlým a prudkým porывům větru. Kromě toho ti lidé shora nám třeba poslali někoho se zprávou, nebo aby zjistil, jestli jsme přistáli.“

„Já zůstanu na palubě,“ nabízel se Algy. „Nejsem totiž zrovna dobrý na cestování džunglí. Už jsem toho trochu zažil. Odtud ten les možná vypadá jako pohádka, ale vsadím se, že je nacpaný kousavými brouky jako vejce žloutkem. Ať si jde, kdo chce. Já zůstávám tady. Až se Bertie nacre banánama, může mi přinést taky jeden trs.“

Připravili se na pochod.

Biggles nastartoval motory a zamířil hydroplán nosem vedle jachty, než zamířil k tak zvané pláži, což ve skutečnosti nebylo nic víc než krátký a úzký pruh kamení, pravděpodobně vytvořený proudem vody kolem zátočiny. Jel tak daleko, až se trup lehce otřel o dno. Potom vypnul motory a vedl je pěšky dál vodou ne hlubší než po kolena. Sehnul se a zvedl hrst štěrku, ze kterého se skládala pláž

„Pemza,“ prohlásil. „Pěkně ošklivý materiál. Je to skála, ze které úplně vyhořel život. Jednou byl určitě celý tenhle ostrov rozžhavený doruda!“

„To mě teda podržte! Vždyť je tohle hrozný místo i takhle dost žhavý!“ poznamenal Bertie utíraje si čelo už beztak promočeným kapesníkem.

Biggles se obrátil zády k vodě arazil si cestu po kamenech k tunelovitému otvoru do lesního porostu. Půda tady sice byla pokryta všelijak se táhnoucími liánami, ale přesto nebylo pochyb, že to je

pěšina. V každém případě se jinudy jít nedalo, protože houština na obou stranách tvořila skoro pevnou zeď z propletených kapradin, stromů a kvetoucích křovisek, jejichž vůně se mísila se zápachem hnijmícího listí, do kterého se při každém kroku bořily nohy

„Tuhle stezku určitě prosekali domorodci, když tady ještě žili,“ řekl Marcel. „Udělat ji, na to by byla potřeba celá armáda dělníků. Tady je dokonce vidět, kde museli porazit velké stromy, co stály v cestě.“

Najednou uslyšeli vysoké pištění a Ginger okamžitě zaplácl nějaký hmyz, který se mu usadil na holé ruce. „Páni! Ta malá potvora ale umí štípat,“ stěžoval si hořce. „Algy dobře věděl, co dělá, když se nabídl, že zůstane na palubě!“

„To bylo nonos, takový místní komár,“ informoval ho věcně Marcel. „Bál jsem se, že na nějaké tady můžeme narazit. Nejsou sice nebezpeční, ale je to škůdce, který se vyskytuje všude na Markézách. Nedá se proti nim nic dělat.“

„Jenom je nechat, ať si zgustnou na kusu masa, když dostanou chuť,“ zabručel Bertie a divoce se praštil vzadu do krku, na kterém se usadil další komár.

„Přesně tak,“ zazubil se Marcel. „Brzo si na ně zvyknete.“

„Sakra, ti čerti koušou jako pes!“ klel Ginger, utrl malou větev a mával s ní ve vzduchu.

„Když jde řeč o psech, tak žádné nevidím,“ poznamenal Biggles.

„Ti hoši, co o nich vyprávěli, si je určitě spletli s nonos,“ ušklíbl se Ginger.

Biggles se zastavil a zadíval se upřeně na hromadu shnilých lián nahromaděných stranou u pěšiny. „Co je zas tohle,“ zabručel, zvedl jakýsi klacek a začal šťouchat do hromady. Narazil na něco tvrdého. Zahodil klacek stranou, popadl liány oběma rukama a odtáhl stranou. Objevil se kýl malého člunu převráceného dnem vzhůru.

„Tak teď už víme, jak se posádka Dryády dostala na pevninu,“ řekl spokojeně. „Ale místo toho, aby nám to pomohlo, se jejich chování stává ještě méně pochopitelným. Proč by měli táhnout tu loďku až sem a proč ji ukrývali? Nic jiného tím, jak ji zamaskovali vším tím listím, sledovat nemohli. Odpovědí pak přirozeně je, že to neudělali ti Holanďané. Ani ve své nejdivočejší fantazii si totiž nedovedu

představit důvody, proč by měli něco takového dělat. Ne. V tomhle má prsty někdo jiný.“

„Nejsou tady žádná vesla,“ informoval ho Sven, který převrátil loďku.

„Což znamená, že se někdo rozhodl tu loďku vyřadit z provozu.“ Biggles sešpulil zamyšleně rty. „Tak dobrá, pojďme ještě kousek dál.“

Daleko ale nedošli. Biggles se opět zastavil a prohlížel cosi, co leželo na pěšině. Byl to velký trs banánů. Ovoce už začínalo hnít. Prohlédl si konec trsu. Potom pohlédl na okolní stromy. Žádný banánovník mezi nimi nebyl.

„Tohle někdo usekl, ale ne tady. Což znamená, že ten člověk, co ty banány usekl, je také nesl. Proč je ale usekl a pak zahodil?“

Nikdo mu neodpověděl.

Biggles pokračoval. „Dál už moc chodit nemusíme. To, co jsme potřebovali, jsme se už dozvěděli. Tohle je pěšina a byla dost nedávno používána. Musí tedy někam vést a my se můžeme dohadovat, že vede přímo až k vrcholu.“

Udělal pár dalších kroků snaže se proniknout zrakem do zeleného příšeří, které se sem prodíralo shora. Znovu se zastavil a pozorně se zadíval na jakési bělavé předměty, které ležely rozházené mezi shnilými listy na zemi. Po pár krocích došel až k nim.

„Tohle už není legrace,“ prohlásil ponuře Biggles. „Tohle nedělali žádní nonos!“

Nemusel ani říkat, co.

Kolem se válely kosti. Podle tvaru lebky to byly lidské kosti. Vedle na zemi také ležel potrhaný kus látky se vzorem z nějakých velkých květů. Opodál ležel další trs banánů.

„Tenhle člověk byl místní domorodec, Polynésan, který byl pravděpodobně z Markéz,“ prohlásil suverénně Marcel. Špičkou boty se dotkl látky na zemi. „To je podomácku zhotovený oděv, který mnozí nosí a jmenuje se pareu. Materiál je tupu.“

Dělá se to z vnitřních vláken chlebovníku. Tenhle nebožák tady tedy potkal svou smrt. Zabili ho, jeho maso snědli a podle toho, jak jsou rozházené kosti kolem, byl doslova rozervaný na kusy. Upustil ty banány, které sem přišel bezpochyby nasbírat, když ho přepadli.“

„Sem by ale pravděpodobně nešel sám,“ řekl Biggles.

„To ne. Pravděpodobně jich bylo v kanoi několik.“

„Další z nich zřejmě držel ten trs svých banánů dále a upustil ho až o kus doleji.“

„Přesně tak. Jestli se tady děje tohle, žádný div, že má Oratovoa na Markézách tak špatnou pověst, že sem teď zřídka kdy připlují lidé.“

„Tohle,“ prohlásil Biggles vážně, „vrhá na celou záležitost úplně jiné světlo. Myslím na tu posádku jachty. Jestli se Markézan, který by měl být v džungli jako doma, nechá takhle připravit o život, může se totéž stát bělochovi.“

„To bezpochyby.“

„Co to mohlo způsobit?“

„To je práce nějaké divokého zvířete,“ řekl Marcel. „Na ostrovech ale žádná divoká zvířata neexistují. Jsou tady zdivočelá prasata, ta by ale člověka nikdy nezabila. Kdyby ovšem narazila na nějakou mrtvolu, tak by ji roztrhala. Je tady také trochu divokých koček, ale ty by něco takového nedokázaly.“

„Neexistuje žádný důvod, proč by ten člověk měl zemřít zrovna tady“

„Žádný důvod. Já bych řekl, že ho zabila ta stvoření, která ho pak sežrala.“

„A co psi?“ ozval se Ginger. „Říkali nám přece, že tady jsou psi.“

Biggles přikývl „Čekal jsem, až to někdo řekne. Začíná to vypadat, že na těch pověstech asi přece jenom něco bude.“

Sotva ta slova vyslovil, ozvalo se odkudsi zdaleka z džungle hluboké vzteklé vrčení.

ZAHNANÍ NA ÚSTUP

To byl přece pes!“ zvolal Ginger, když všichni zůstali stát a dívali se upřeně směrem, ze kterého přicházel ten zvuk.

Rozhodně to nebyl nono, kamaráde. Aspoň doufám, že ne,“ ve-sele prohlásil Bertie dávaje najevo, že ani teď nepovažuje situaci za vážnou.

„Předpokládám, že tam někde je nějaký ztracený pes,“ poznamenal zběžně Biggles.

Marcel pokrčil rameny. „Je to možné. Pourquoi pas?“

Co je to, jeden nebo dva zatoulaní psi,“ prohlásil bezstarostně Ginger. „Pojďme pryč odtud. Už mám těhle nonos až dost!“

Potíž je v tom, že dost nás ještě nemají ti malí neřádi,“ pokračoval ve veselém tónu Bertie a plácl se do hřbetu ruky.

Z jeho lehkomyšlné konverzace bylo zřejmé, že nikdo z nich od takového tvora jako pes, který se vždycky považuje za více či méně ochočeného, neočekává žádné větší potíže. Nějaký neozbrojený domorodec by při takovém útoku asi byl skutečně zranitelný, ale ne celá skupina bělochů.

Pořád ještě stáli na místě a snažili se zhlédnout na jedné či druhé straně to zvíře, vlastně spíš ze zvědavosti než z jiného důvodu. Biggles vytáhl svou automatickou pistoli. „Jestli se ukáže, tak ho pěkně vystraším!“ oznamoval všem hlasitě.

Jak později vyprávěl, ani na okamžik ho nenapadlo, že by tu zbraň skutečně použil. Myslel si, že když jednou vystřelí, tak ta rána bude stačit, aby psa dostatečně vylekala. Jinak se ale cítil úplně bezmocný. Člověk se nemůže prát se psem, dokonce ani s tím nejmenším, s holýma rukama, aniž by riskoval nějaké zranění. A ta džungle nebyla zrovna vhodné místo, kde by se mohl nechat pokousat. Kdyby mu začala téci krev, mohlo by to mít velmi nebezpečné následky, protože v tropech se otevřené rány špatně hojí a dokonce i škrábnutí, kterého si ani nevšimnete, se velice rychle zanítí.

Není absolutně pochyb o tom, že kdyby nebylo toho varovného zavrčení, byla by bývala nastala velice vážná situace. Takhle ale byl Biggles více méně připraven, když se dostavil skutečný útok. Rozhodně ale nebyl připraven na zuřivost, s jakou se uskutečnil. De facto si ale nikdo z nich nemohl představit, co se vzápětí mělo stát. Ginger si myslel, že jde jen o jednoho psa, ale pro jistotu si přece jenom jako preventivní opatření ulomil ze spadlé větve velký klacek.

Náhodou jeho zrak padl nahoru na pěšinu, kde zachytil nějaký pohyb a přitom úplně ztuhl. „Pozor!“ zakřičel pak přerývavě. „Tamhle je! To je ale bestie!“

Na pěšině se objevil pes typu vlčáka. Byl skrčený, vrčel a cenil tesáky. Gingerovi vlastně připadal spíš jako velký kanadský lesní vlk než pes, protože měl v očích ten ledový pohled nenávislného zabijáka, a kdyby Ginger nevěděl, že na ostrovech Jižního moře se vlci nevyskytují, byl by si vlastně hned zpočátku jistý, že to je vlk.

„Pozor na nohy, hoši, ten pejsek to myslí vážně!“ radil jim Bertie. Ještě i teď, podle toho, jak mluvil, bylo jasné, že nemá nejmenší tušení o tom, čemu bude muset vzápětí čelit.

Netušil to ani Biggles. Ten se jen díval na psa, prstem na něho ukazoval a přísným hlasem, kterému většinou rozumí všichni psi, mu přikazoval: „Jedeš domů!“

Ale to zvíře vůbec neposlouchalo. Reagovalo jenom tak, že se plížilo pořád blíž, nohy skrčené pod sebou, břicho tisklo k zemi. Pak se bleskurychle vrhlo kupředu a skončilo skokem Bigglesovi po krku.

Asi proto, že Biggles pořád myslel na to, že má před sebou jen normálního psa, váhal použít pistoli. Možná ale, že ho to také tolik překvapilo, že neměl na nic jiného čas. Instinktivně ustoupil dozadu a ve vzduchu se ohnal po letícím psovi rukou, takže ho odhodil do křovisek po straně pěšiny. Jenomže ta bestie byla hned zase na nohách a s děsivým vrčením po něm znovu skočila.

„Vystřel! Budeš muset střílet!“ skoro na něho ječel Ginger.

Ale Biggles už tu radu nepotřeboval. Tentokrát si už uvědomil, že žádné polovičaté řešení tady nezabere proti útoku, který ho neměl jenom postrašit. Uskočil stranou, aby se vyhnul chňapajícím tesákům a vypálil té bestii hned pod rameno jednu kulku. To stačilo. Pes se převálil, zůstal ležet a škubal sebou ve smrtelné agónii, zatímco Biggles na něho s pobledlou tváří zůstal civět, jako by nemohl uvěřit svým očím.

Pár sekund, tím šokem úplně oněmělí, byli všichni úplně zticha. Potom Biggles vzhlédl a udiveně prohlásil: „Doufám, že tady těch bestií moc není. Hrome, skoro mě dostal!“

„Ale ty jsi mu dal, co si zasloužil, kamaráde,“ ozval se Bertie. „S bestii, která se takhle chová, se dá udělat jenom jedno.“ Potom dodal zamyšleně: „Můj problém je, že se mi tady v tom horku strašně potí cvikr.“

Biggles mu neodpověděl. Pořád ještě se upřeně díval na padlé zvíře, zjevně otřesen tím náhlým útokem a jeho zuřivostí, když Marcel napjatě zakřičel: „Pozor! Běží sem další!“

To varování všechny přimělo k ostražitosti.

Vzápětí se Biggles rozhodl: „Měli bychom se radši vrátit k letadlu.“

Ale než se vůbec pohnuli, vřítli se na pěšinu další tři psi. Dva byli vlčáci, ten třetí byl pokrytý drsnými velkými chlupy, měl širokou hrud' a vypadal spíš jako čínský ovčák. Praskání a šustot v džungli po stranách jim jasně prozradil, že se k nim žene ještě víc psů. Kdesi v porostech štěkal nějaký pes jako na honu.

„Pojďte, vrátíme se,“ znovu jim nařizoval ostře Biggles. „Mně se to vůbec nelíbí. Jejich tady nějak moc.“

Začali ustupovat po pěšině, pistole připravené k výstřelu. Jenomže se brzy ukázalo, že rozkaz k ústupu se snadno vydá, ale těžko splní. Z úkrytů se začali vynořovat psi, nejenom nahoře nad nimi, ale i na pěšině pod nimi. Najednou byli psi všude, někteří zticha, někteří vrčeli a cenili tesáky. Bertieho pistole vystřelila a jeden ze psů, který na něho vyrazil, s vytím kulhal pryč. Marcel postřelil dalšího psa, mezitím co Ginger, který pořád ještě držel v pravé ruce klacek, praštil jednoho psa přes čumák tak, až začal bolestí skučet. Potom Ginger pustil klacek a připravil se, že použije také pistoli. Strašně nerad to dělal, ale viděl jasně, že tohle není vhodná doba na ohledy. Situace se rychle stávala přímo zoufalou. Pak si pomyslel, že pokud se ti psi chtějí chovat jako zdivočelé bestie, tak za to musí také nést odpovědnost.

Celá výprava teď ustupovala dolů po pěšině tak rychle, jak jen to bylo možné, což ovšem nebylo zdaleka tak rychle, jak by si byli všichni přáli. Nebylo to vůbec jednoduché. Většinou museli jít po kluzké pěšině pozpátku, aby mohli čelit hlavnímu útoku z kopce dolů. Navzdory ztrátám těch psů neubývalo, ale přibývalo. Naštěstí se někteří zastavili a trhali ty ostatní, kteří byli zastřeleni nebo poraněni, tak jak to dělají mezi sebou skuteční vlci. Tady už nepřicházelo v úvahu nějaké výstražné střílení nad hlavy zvířat v naději, že je to vystraší. Ted' už musel každý výstřel bezpečně zasáhnout cíl.

Se záchvěvem hrůzy si Ginger najednou uvědomil, jak zemřel ten nebohý domorodec. Muž nebo muži, prakticky nazí a bez střelných zbraní, tady neměli žádnou šanci. Také si uvědomil, jaké měli štěstí, že se nemusí vracet daleko. Kdyby je psi napadli někde výš na pěšině, tak by se vůbec zpátky nedostali, protože když dorazili až na pláž, tak už byli prakticky bez střeliva. Následkem toho začali všichni honem vrhat do moře. Ale i potom museli couvat až do takové hloubky, kde jim voda sahala po pás, protože za nimi někteří psi bě-

želi až do vody. Jeden dokonce plaval k Bigglesovi. Tam ale nebyl ve svém živlu, a tak, když otevřel tlamu, aby ho kousl, Biggles mu klidně do těch očí plných zuřivé nenávisti vpálil kulku.

Pak tam všichni stáli ve vodě, Algy na ně volal z letadla, co má jako dělat, zatímco třicet nebo čtyřicet psů nejrozumnějších plemen a velikostí zuřivě vrčelo, cenilo tesáky a s pěnou u huby pobíhalo zběsile sem a tam po pláži. Gingera napadlo, že ta zvířata jsou skutečně šílená. Byla mezi nimi i štěňata, což zjevně znamenalo, že se mezi sebou kříží, takže se celá smečka neustále spíše rozrůstá, než aby se zmenšovala.

Dokud se všichni nepřebrodili k letadlu a nevyšplhali na palubu, nikdo to zoufalé dobrodružství nekomentoval. Algy samozřejmě slyšel výstřely a uviděl i jejich příčinu.

„Je někdo pokousaný?“ starostlivě se ptal Biggles.

Ukázalo se, že všichni mají potřhané šaty, ale díky osudu a zbraním, které měli u sebe, nikdo skutečně pokousaný nebyl. Sven sice unikl jen tak tak s dlouhým škrábancem na lýtku, ale krev mu netekla, a tak to Biggles jen potřel jódovou desinfekcí z příruční lékárničky.

„To tedy bylo ošklivé,“ shrnul to potom Biggles. „Asi jsme měli víc dát na ty místní pověsti, co nám vyprávěli. Zajímalo by mne, co ty psy tak rozzuřilo?“

„Já jsem kdysi taky narazil na pár pěkných potvor, ale nic takového to nebylo,“ prohlásil Bertie. „Nikdy bych si nemyslel, že jednou přijde den a já budu muset kropit psy smečku kulkami!“

„Nic jiného jsme dělat nemohli,“ namítal Biggles a pokrčil bezradně rameny. „Se psem, který se chová jako vlk, se musí jako s vlkem zacházet. Já jsem tu příhodu, kterou vyprávěli ti Markézané o tom, že je napadli nějací psi, bral se značnou rezervou, ale teď vám řeknu, že měli opravdu štěstí, že z toho vyvázli živí. Kdybychom my neměli své zbraně u sebe, tak to mohl být pěkný průšvih!“ Obrátil se na Marcela. „Je tohle normální chování psů, když tady na ostrovech zdivočí?“

„Je známo, že se to někdy stává a psi zdivočí, ale nikdy jsem neslyšel o tom, že by to proběhlo v takovém měřítku,“ odpovídal s udiveným výrazem ve tváři Marcel. „Před nějakou dobou se šířily pověsti, že zdivočelí psi loví nahoře na vršku Hivaoy, jednoho z mar-

kézských ostrovů. Dřív si tam nahoru chodili lidi pro surovou gumu, která tam roste na pláni, ale kvůli těm psům je to teď nebezpečnější. V noci se tam nedalo vůbec spát. Musí se udělat velký oheň a sedět u něho. To se tenkrát povídalo. Já jsem si toho moc nevšímal, protože jsem k tomu neměl žádný důvod. Nikdy jsem totiž neslyšel, že by se divoká zvířata, psi, kočky nebo dobytek stěhoval dolů k moři.“

„Já jenom doufám, že tohle nebude vysvětlení, proč tady zmizeli ti Holanďané, co sem připluli na své malé jachtě,“ ozval se Biggles zamračeně. „Jestli se vydali tou pěšinou nahoru a neměli nic lepšího v ruce než tu filmovou kameru, tak to se jim mohlo stát cokoli.“

„Třeba těm lidem nahoře ti psi brání v tom, aby se vrátili zpátky k moři,“ navrhoval Ginger.

„Právě o tom jsem uvažoval,“ přikývl Biggles. „Ale má to i druhou stránku. Tyhle psy mohl někdo vypustit s jasným cílem, aby odehnali všechny návštěvy.“

„Proč si to myslíš?“

„Mám pocit, že je tady příliš mnoho psů, aby ta smečka byla jenom náhodně sebraná. Několik jsme jich sice zabili, ale na pláži jich nakonec bylo určitě nejméně čtyřicet.“

„To vyvolává otázku, kdo tady byl první. Ti psi nebo ti lidé?“ vložil se do toho Algy „Já nechápu, jak by se ti lidé dostali tam nahoru, kdyby tady byli psi už před jejich přistáním.“

„A teď, když jsou tam, nemůžou se kvůli těm bestiím dostat dolů,“ doplnil ho Ginger.

Biggles zavrtěl hlavou. „Já si myslím, že tohle nebude to správné vysvětlení. Copak se nepamatujete, když nám vykládali tu legendu o psech, tak se také zmínili o tom, že zaslechli volat nějaký mužský hlas? Tehdy to byl jenom detail, ale teď mi to jasně připomíná možnost, že ty psy někdo ovládá. Totiž že je vypouštějí a nechávají je divoce pobíhat po ostrově, ale že se také na povel vrátí zpátky do kotců. Když jsme letěli nad kráterem, tak určitě naše letadlo bylo vidět. Jestliže si tehdy ti lidé uvědomili, že jsme přistáli, tak co je přirozenější, pokud je správná moje teorie, než že pak vypustili psy, aby nám zabránili vystoupit na břeh? Před dávnými léty se smečky psů používaly k honům na uprchlé otroky.“

„Chcete tím naznačit, že se něco podobného mohlo stát taky tady?“ zeptal se Sven.

„Já nevím. Možná něco takového.“

„Ale kamaráde, pak mi řekni tohle,“ obrátil se na Bigglese Bertie. „Zaprvé, proč by ti hoši tam nahoře měli mít nějaké námitky proti tomu, aby tady někdo přistál? Copak si myslí, že jim tohle zatracené místo patří?“

„To je právě to,“ prohlásil Biggles důrazně, „co hodlám zjistit!“

„Ale jak se chceš dostat přes ty psy?“

„Budeme muset ty psy postřílet.“

„Ale přece není možné jen tak chladnokrevně střílet psy!“ protestoval Ginger.

„Tohle nejsou normální psi,“ odporoval Biggles. „Já bych je zařadil do stejné kategorie jako nebezpečná divoká zvířata. Podle toho, jak se chovají, by to klidně mohli být tygři! Jen se nemyl, hochu, tohle jsou lidožrouti! Už jsme přece viděli trochu z toho, co dovedou. Jednou je stejně někdo bude muset zlikvidovat. Takhle se chovat dál, to se jim nemůže tolerovat, protože tady může přistát kdokoli, bílí nebo hnědí. My sami víme o jedné kánoji plné domorodců, které sem zahrnala bouře. Měli dost štěstí, že se dostali včas zpátky ke své kánoji, protože jinak bychom se o tom nedozvěděli ani my. A já se obávám, že jiná parta už takové štěstí neměla – alespoň ne všichni. Kosti jednoho z nich jsme viděli nahoře na té pěšině. A to se může stát znovu. Tenhle ostrov patří Velké Británii, takže je to naše zodpovědnost a předtím, než odtud odjedu já, dohlédnu na to, aby se už něco takového nikdy neopakovalo! Pokud se proti tomu nic neudělá, tak ty bestie ovládnou celý ostrov. Jestli se sem dostali náhodou, nebo jestli tady byli vysazeni, to nehraje vůbec žádnou roli. Jsou ještě pořád na pláži?“

Ginger vyhlédl oknem ven. „Ano, někteří tam ještě jsou.“

„Můj názor je, že ty psy tady někdo nasadil úmyslně,“ ozval se Marcel.

„K tomu názoru se přikláním i já,“ přikývl Biggles. „Jen se podívejte na tu rasu. Němečtí vlčáci a čínští ovčáci. Obě mohutná plemena a obě se umí pěkně rozzuřit. Jak by se sem asi dostali jen tak náhodou? Lidé sice s sebou berou na projížďky po moři své psy, ale ne tenhle druh. Žádné velké lodě se sem nikdy nedostanou. Možná by se tady zastavil nějaký obchodník, ale copak by se obchodník tahal s velkým psem, který sežere každý den nejméně libru nebo i víc

masa, aby byl fit? A vlastně sem žádný obchodník ani nemá důvod jezdit, protože tenhle ostrov je už dlouhá léta neobydlený. Jediný, kdo sem může případně přijet, jsou domorodci, kteří hledají vodu, rostliny, kokosy, chlebovník nebo třeba fazole divoké vanilky. Jednou za čas se třeba na břehu ocitne nějaký ztroskotaný námořník. Jednou za uherský rok sem třeba připluje taková jachta, jako je Dryád. Z toho plyne, že podle naší konkrétní zkušenosti jsou ti psi zabíjáci a jako takoví musí být zlikvidováni, stejně tak, jako by je zlikvidovali u nás doma. Bude to pěkně odporné, ale žádnou jinou možnost nevidím.“

Všichni, ač neradi, souhlasili.

Biggles vstal. „Jen se na ně podívejte,“ zamručel a všichni pohledli na pláž, kde ta zvířata buď seděla s vyplazenými jazyky na zadních nohách a sledovala letadlo, nebo pobíhala sem a tam jako šelmy v kleci.

„Podej mi pušku,“ požádal Biggles Gingera. „Pustíme se do toho bestiálního podniku!“

Zatímco ostatní stáli a sledovali pláž čekající na Gingera, až ze své skříňky vyndá pušku, najednou dusným vzduchem naprosto zřetelně zazněl hvízd nějaké píšťaly. Vlastně se spíše ozvalo několik ostrých hvízdavých tónů. Ten zvuk vycházel z džungle, dost vysoko na svahu hory, ale nedal se přesně lokalizovat.

Z chování psů bylo jasné, že ty zvuky nejenom zaslechli, ale že i chápou, co znamenají. Ti, co seděli, najednou vyskočili a za okamžik, s mnoha pohledy nazpátek, se celá smečka dala do běhu vzhůru po pěšině. Za minutu už nikde nebylo po žádném psovi ani vidu ani slechu.

„Na tu pušku zapomeň,“ povídá Biggles Gingerovi. „Nebudeme ji potřebovat – v každém případě ne zrovna teď, i když mám pocit, že ji budeme moc potřebovat, než skončím tuhle šílenou záležitost.“ Se zvláštním výrazem ve tváři se rozhlédl po ostatních. „Takže teď víme, na čem jsme,“ prohlásil pak jednoduše.

„Co víme?“ udiveně se ptal Algy.

„No přece, že ty psy někdo ovládá. Že se sem nedostali nějakou náhodou. Že je sem někdo přivezl a že je vycvičil jako lovecké psy a zabijáky.“

„Lidí,“ tiše se ozval Ginger.

„Co jiného se tady asi dá lovit?“

„A co s tím hodláš dělat?“

„Přece najít toho lovce!“ pousmál se Biggles. „Nevím sice, jak to uděláme, ale nemůžeme dovolit, aby tu dál vládla tahle zabijácká banda. Zatraceně, vždyť tady nejde o nic menšího než o vraždy! Žádný div, že se zdejší domorodci tomuhle místu zdaleka vyhýbají! No, teď teprve si to musíme všechno opravdu pořádně promyslet.“

BIGGLES SE ROZHODUJE

„My už jsme se spolu při naší práci zapletli do všelijakých podivných případů, ale tenthle je skutečně naprostá jednička,“ poznamenal Bertie. „Ať se propadnu, jestli nejsem pro to trochu si zalovit, ale takhle teda ne. Lovit psy na nějakém jihomořském ostrově! U čerta, to je tedy novinka! Co je to tady za útulek choromyslných?“

„Mně to vůbec jako útulek pro choromyslné nepřipadá,“ zamračil se Biggles. „Spíš mi to připadá jako velice rafinovaně zorganizovaná vražedná past. Neraď bych hádal, co se děje tam nahoře, ale rozhodně se tady někdo snaží komukoli znemožnit, aby se sem dostal.“

„Nebo aby se dostal odtud,“ trefně se přidal Marcel.

„Ano, jak říkáte, aby se nedostal odtud,“ přikývl Biggles. „Může to být tak i tak nebo platí obojí. Ale ať jde o jakýkoli případ, musí se tomu učinit přítrž. Otázkou ale je jak, a to nevyřešíme, když tady budeme takhle sedět. Myslím, že musíme najít lidi, co jsou za to zodpovědní a to bude asi znamenat vyšplhat se na vrchol té zatracené hory. Musím se o to co nejdřív pokusit.“

„Ale jak to chceš vlastně udělat,“ ptal se Algy. „Přes tu psí smečku na stezce nemůžeš přece projít!“

„Nemám ani ten nejmenší úmysl to zkoušet. Nechci se nechat roztrhat na kusy. Musíme si prostě najít nahoru nějakou jinou cestu a to je všechno.“

„Třeba tam ale žádná jiná cesta nevede?“

„Musí tam určitě nějaká vést. Tahle pláž, kde jsme přistáli, je pravděpodobně obvyklé přístaviště. Ti domorodci to znali. Víme přece, že sem přijeli a nejméně jeden na té stezce přišel o život.“

Není pochyb o tom, že domorodci to přístaviště používají už celé generace. Proto tam samozřejmě jsou ti psi. Ale nevěřím tomu, že

je tady dost psů, aby uhlídali každou přístupovou cestičku na vrchol. Na to by bylo třeba stovky psů. Jenže psi se neživí banány nebo kokosy. Kočka se dokáže uživit sama, ale pes ne. A tyhle psy musí někdo živit. Musíme zkrátka najít nějakou cestu, kde nejsou žádní psi.“

„To vypadá jako pěkně náročný úkol,“ namítl Algy. „Po pobřeží se chodit nedá, protože jsou tam buď samé útesy, nebo absolutní džungle. A obeplouvat to kolem v obrovských vlnách, ze kterých koukají všude skály jak dračí zuby, to by byla úplná sebevražda!“

„Ale i kdybysme mohli jít pěšky a nechali tady hydroplán, to by bylo jako pozvat naše přátele tam nahoře, aby sem hezky slezli a potopili nám ho,“ vložil se do toho Ginger.

„Nemyslete si, že já nevidím, jak je to obtížné,“ uklidňoval ho Biggles. „Ale co kdybyste mi místo toho, abyste mi tady všichni namítali, co všechno nemůžeme dělat, někdo poradil, co dělat můžeme?“

„Na jachtě jsou dva záchranné čluny. Co kdybysme jeden použili a obepluli v něm ostrov?“ navrhoval Sven. „Budeme ho muset prozkoumat.“

„To už je lepší,“ přikývl Biggles. „Nemohu sice tvrdit, že jsem tím nápadem přímo nadšený, protože bude třeba skutečně námořnického umění udržet člun na hladině v takovém příboji, a to zrovna není můj obor. Nicméně, pokusit se o to můžeme. A i kdyby přišla vichřice, budeme mít hydroplán pěkně v bezpečí uvnitř zátoky.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ namítl najednou prudce Ginger, který si pořád prohlížel pláž oknem.

„Co tím myslíš?“

„Mám takový nepříjemný pocit, že nás někdo sleduje. Viděl jsem, jak se dvakrát či třikrát pohnulo křoví, jako kdyby se tam někdo schovával. Jednou jsem měl taky pocit, že jsem zahlédl dokonce i nějaký obličej.“

„Černý nebo bílý?“

„Bílý.“

Všichni chvíli upřeně sledovali pobřeží, ale nic, co by potvrdilo Gingerovo podezření, nespátřili.

„Mně se to vůbec nelíbí,“ prohlásil Biggles se zachmuřeným výrazem ve tváři. „Když jsou ti lidé schopní poslat na návštěvníky smečku loveckých psů, a podle toho, jak to dělají, jde o evidentní

vraždu, jsou schopni všeho. Stačí jim jenom poškodit naše letadlo a jsme vyřízeni. Jelikož určitě vědí, že jsme tady, bylo by jenom přirozené, kdyby se na nás přišli podívat pěkně zblízka. Obávám se, že tím ten nápad se člunem padá. Viděli by nás, co s ním děláme, a uhodli by, jaké máme plány.“

„Pokud bychom si ho nevzali v noci,“ navrhl Marcel.

„To by nás zase uslyšeli. Nedostali bychom člun na vodu bez hluku. Ale moment, možná bychom to mohli přece jenom vyřešit. Chtěl jsem stejně odplout s hydroplánem jinam. Na můj vkus jsme až příliš blízko pláže. Pokud nás ti lidé skutečně chtějí napadnout, tak by na nás tady mohli zaútočit. Odplujeme s hydroplánem na nejširší místo fjordu a tam si najdeme někde kotviště co nejdál od břehu. A abychom šetřili startování motorů a palivo, které budeme možná potřebovat, než dorazíme domů, mohli bychom si na to vzít jeden z těch člunů na Dryádě a odtáhnout ho tam. Tím vyřešíme dvě věci najednou. Pokud nás uvidí, že si bereme člun, tak si budou myslet, že je to proto.“

„Jak se ale chceš dostat až k jachtě a přitom nenastartovat motor?“ zvědavě se ptal Ginger.

„Doplavu tam.“

„Ale beze mne,“ prohlásil Ginger důrazně. „Já ze sebe kvůli nikomu potravu pro žraloky dělat nebudu!“

„Ale ti chudáci zubatí se přece musí taky někdy najíst,“ nesohlasil Marcel.

„To je v pořádku,“ přikývl Ginger, „já si jenom dávám dobrý pozor, aby se nenajedli mne!“

„Žraloci jsou zřídka tak nebezpeční, jak si to o nich někteří lidé představují.“

„To mi nevykládejte,“ podrážděně odsekl Ginger. „Lidi si pak budou myslet, že máte žraloky dokonce rád!“

„Já je velice obdivuji,“ přiznával se Marcel. „Jestli je na Zemi nějaký tvor, který se absolutně perfektně vyvinul pro život, který musí vést, tak je to žralok. Jen kost a svaly. A když dojde na aerodynamiku, tak poráží všechny ty nejlepší konstruktéry letadel, jak vy říkáte, na hlavu.“

„Tak dobře. Můžete si tedy –.“

„Ale moment, pánové,“ podrážděně je přerušil Algy, „k čemu to

je, tyhle řečičky o žralocích? Jestli máme něco udělat, tak sebou musíme hnout, ať už je po tom, a přestaňte se dohadovat o žralocích, jako kdyby to byli nějaké filmové hvězdy! Zbývá nám do setmění už jenom půl hodiny a víte, jak to chodí. Jakmile zajde slunce, spadne na nás noc jako černá deka. Při našem tempu, než se rozhodneme k akci, tak už se na nás nalepí nejmíň tuna přísavných škeblí!“

„Já doplavu k té jachtě a přijedu sem s člunem,“ navrhl Marcel a už vstával. „Není to vůbec daleko.“

Mezi hydroplánem a jachtou bylo de facto jen asi padesát yardů.

Marcel rychle svlékl všechno až na slipy, ponořil se do vody a rychlými tempy zamířil k jachtě. Všichni ho se zatajeným dechem sledovali a pak s úlevou spatřili, jak doplaval až k jachtě a vytáhl se na palubu. Přešel k prvnímu záchrannému člunu, nahlédl dovnitř a pak přešel ke druhému. Pohlédl na něj a byl hned zpátky u zábradlí. Skočil do vody a už plaval zpátky. Nic se nedělo. Vytáhli ho otevřenými dveřmi na palubu hydroplánu.

„Není to k ničemu,“ oznamoval jim a vytřepával si vodu z vlasů.

„Proč ne?“

„Nejsou tam vesla. Někdo je odnesl.“

„To mne mělo napadnout,“ zabručel Biggles. „Jsou rozhodnutí nedovolit nikomu, aby se dostal pryč. Když jsme viděli tu loďku, mohlo nás napadnout, že stejně tak budou neupotřebitelné i ty čluny. Tím je rozhodnuto. Já tady nezůstávám, Jsme tady příliš zranitelní. Musíme si najít bezpečnější kotviště.“ Zavřel dveře a prošel do pilotní kabiny

„Kam pojeděš?“ zeptal se udiveně Algy.

„Vrátím se zálivem kus zpátky.“

„Jestli tady budeme takhle popojíždět sem a tam, tak brzy zjistíme, že nemáme palivo, abychom se dostali někam pryč!“ prohlásil Algy pochmurně.

Motory naskočily a velký hydroplán se majestátně rozjel po hladině zpátky zálivem a blíž k druhé straně břehu. Pokračoval až na nejširší místo vodní hladiny a tam Biggles opět vypnul motory a letadlo se dál pomalu pohybovalo už jen setrvačností.

„Doplavte někdo na břeh s lanem,“ zavolal Biggles. „Upevněte ho pevně k nějakému stromu nebo tak. Honem!“

Bylo zjevné, že je třeba jednat rychle, protože se už začalo tak

rychle stmívat, jak Algy říkal, jako když z nebe najednou spadne černá deka. A všude ve vodě kolem byla ostrá skaliska. Bertie s Gingerem skočili do vody a doplávali s lanem na jediný holý a oblázky pokrytý úzký přístup k vodě. Byla to vlastně taková malinká kamenitá pláž.

Po pár minutách práce už zase byli všichni pohromadě v kabině.

„Tohle je ta nejpraštěnější operace ze všech našich praštěných akcí,“ bručel Algy.

„Tobě se možná zdá praštěná, ale pro některé z těch lidí, co se snažili dostat na břeh a narazili na ty psy, to moc zábavné rozhodně nebylo,“ usadil ho ostře Biggles. „Jestli zrovna neštěkám na špatný strom, tak tady došlo k vraždě a ke všemu ještě pěkně odporné vraždě. Mně se to vůbec nelíbí a než odtud odjedu, zjistím, kdo tu vraždí a proč. Ginger, udělej nám trochu kávy.“

Ginger bystře uposlechl, protože zaregistroval, jakou má Biggles náladu.

„Víš, Biggles, já myslím, že bychom se mohli dostat na břeh tudy,“ poznamenal Bertie.

„A nahoru džunglí?“

„Podle toho, co jsem už za šera mohl vidět, to nevypadalo špatně.“

„I když to třeba bude možné, bude to odtud nahoru na vrchol hor strašná dálka,“ namítl Sven. „Znamená to obejít vzdálenější konec zálivu a tady jsme na špatné straně.“

„Mně je úplně jedno, jak je to daleko,“ prohlásil Biggles rozhodně. „Nejsme přece v žádném časovém presu. Já sice sám nevím, jak to udělám, ale nějak se na ten kopec dostanu!“

„Bravo!“ zabručel Marcel a jeho černé oči se usmívaly. „Já jdu s vámi. Na něco takového budeme dlouho vzpomínat.“

„Tak to rád slyším,“ přikývl spokojeně Biggles. „Ráno se tady porozhlédneme, a když budeme mít štěstí, třeba se nám podaří dostat se do kráteru někudy, kde nás ti psi podnikavci nebudou čekat. Dneska večer budeme držet stráž. Je nás šest, takže to znamená jenom dvě hodiny na každého. Pak se dohodneme na pořadí.“

Ginger rozložil na bedně, použité místo stolu, šálky s kávou.

Ještě nějakou dobu si povídali a pak si rozlosovali pořadí hlídek. Bertie si vytáhl jedničku a hned šel ven na stráž. Ostatní si ještě chví-

li povídali, ale hovor jen tak těkal z předmětu na předmět, takže se jeden po druhém začali pomalu ukládat k odpočinku. Gingera probudili přesně o půlnoci, protože si vytáhl prostřední hlídku. Neřekl Marcelovi, kterého vystřídal, ani slovo, aby ostatní nevzbudili, vyšel na palubu a uvelebil se v jednom sedadle. Jak zjistil, byl to velice podivný zážitek, sedět si tam sám ve tmě, když jediné, co bylo slyšet, byl vzdálený hukot příboje a pak nějaký slabší šum, který považoval za vodopád na úbočí hory. Nejdříve prakticky vůbec nic neviděl. Občas vyskočila nad hladinu ryba nebo nějaké hejno ryb pronásledovalo druhé hejno a rozvířilo na hladině zálivu zelený ohňostroj. Tak takhle teda vypadá člověkem nedotčená příroda. To místo přímo nutilo k takovým úvahám a hvězdy jakoby visely z nebe hned nad hlavou.

Těsně před koncem jeho hlídky se nad útesy objevil srpek měsíce a zahalil celý fjord bledým stříbřitým světlem, což vůbec nepřispívalo k oživení té noční scenérie. Tmavomodré jehlany se nehybně a ponuře tyčily k nebi a jedna po druhé se objevovaly uhlově černé strže. Výsledkem byl dojem, že jste se ocitli přímo ve středu d'ábelského zla. Mohlo tam být úplně mrtvo, ale Ginger věděl, že tomu tak není. Pak přitáhl velký mrak, spustil se déšť, ale vlhké dusno nezmiželo. Ginger si svlékl šaty a postříkal se vodou. Voda kapala ze všeho. Celou dobu ale přitom sledoval vzdálený konec fjordu, zejména tím směrem, kde kotvila jachta. Nic ale neviděl, a tak po dvouhodinové hlídce odešel dovnitř vzbudit Algyho, aby ho vystřídal.

Svítání, slunečné a jako vymyté deštěm, je přivítalo už v pohybu. Nikdo nic zvláštního nehlásil. Nikdo nic podezřelého ani neslyšel, ani neviděl. Ginger uvařil kávu a servíroval suchary, sardinky a plechovku marmelády.

Biggles si vzal dalekohled a šel ven, aby si prohlédl horský svah kvůli eventuální trase výstupu, protože si nedělal žádné iluze o tom, jaké to bude prodírat se džunglí a lesem.

„Myslím, že se to dá zvládnout,“ prohlásil konečně. „Samozřejmě to ale bude velmi náročné. Ta psí stezka je bezpochyby tou jedinou snadnou cestou nahoru. Proto tam je a proto jsou na ní ti psi. Co se týče ostatních cest, tak nemáme moc na vybranou. Předpokládám, že to bude všude skoro stejné.“

„A co budeš dělat, až se tam nahoru dostaneš? Mám pocit, že

nebudeš zrovna vítaný,“ ozval se pochybovačně Algy.

„To pro mne nebude nic nového,“ odvětil suše Biggles.

„Takže jsi definitivně rozhodnutý tam jít?“

„Zkusím to. Jinou možností je odletět domů a to se mi zrovna moc nelíbí, protože jsem nesplnil celý úkol.“

„Koho si s sebou vezmeš?“

„Požádám o dobrovolníky. Dva z vás musí zůstat u letadla. Jako druhý po veliteli bys měl být jedním z nich ty, abys převzal velení v letadle v případě, že se naše výprava nevrátí. Ale s ničím moc nepospíchej. Já čekám, že dostat se nahoru nám zabere přinejmenším celý den a další den pak budeme potřebovat na sestup.“

„To znamená vzít si s sebou potraviny.“

„A vodu. Nespoléhal bych na vodu, kterou třeba najdeme po cestě. Ale teď pojď, nejdříve se nasnídáme a pak si zabalíme potřebné věci.“

Šli dovnitř a Biggles oznámil ostatním své rozhodnutí. Všichni se chtěli zúčastnit výpravy, takže úkol zůstat s Algym byl nakonec přidělený Bertiemu. Kvůli možnosti, že v kráteru ostrova jsou Švédové nebo Francouzové, vysvětlil Biggles, že potřebuje s sebou Marcela a Svena jako tlumočníky. Všichni budou muset nést vodu a potraviny a pro případ potíží i zbraně. Kromě toho s sebou musí také mít první pomoc a nože, aby si prosekali cestu džunglí, pokud to bude nutné.

Když bylo po snídani, každý měl plné ruce práce se svým úkolem a po půlhodině byla výprava připravena vyrazit.

DLOUHÝ VÝSTUP

Slunce rozhánělo chuchvalce šedé mlhy, které stále ještě visely nad úbočím hory, když se výprava s nákladem na ramenou vydala k cíli, o němž všichni věděli, že bude velmi obtížný, že prověří, co všechno vydrží, i když to třeba nakonec úspěšně zvládnou, což mimochodem nebylo zdaleka jisté. Výpravu tvořili Biggles, Ginger, Marcel a Sven.

Poslední rozkazy, které dal Biggles Algymu a Bertiemu, byly prosté a vycházely z jejich vlastního rozhodnutí. Pokud by všechno bylo v pořádku, měli zůstat tam, kde jsou a pozorně hlídat, aby je nikdo nemohl napadnout. Pokud by se ale naskytly takové okolnosti,

že by se jejich poloha stala nebezpečnou, měli se přemístit na jiné kotviště. Pokud by existovalo i jen to nejmenší riziko, že by mohli přijít o hydroplán, jejich pupeční šňůru k civilizaci, měli ihned odstartovat a odletět do Austrálie, odkud by mohli podat zprávu vysílačkou leteckému komodorovi a vyžádat si další instrukce. V případě, že by se výprava nevrátila do čtyř dnů, měli udělat to samé. Biggles jim řekl, že je to časový limit, do kterého se budou zdržovat mimo letadlo, pokud ovšem půjde všechno podle plánu. Pokud by ale ti na ostrově zpozorovali letadlo ve vzduchu, budou vědět, že se současné kotviště ruší. Biggles se domníval, že z těch vyšších a holých úbočí bude schopen mít hydroplán pěkně na očích nebo přinejmenším uslyší jeho motory, kdyby se někdy dal do pohybu.

De facto ale první část jejich výstupu nebyla tak obtížná, jak očekávali, protože tady všude rostly obrovské listnaté stromy, které znemožňovaly růst čehokoli pod sebou, kromě mechu a kapradí. Nejhorší překážkou byla kvalita povrchu půdy, což byla směs mazlavého bahna a shnilého listí, do kterého se nohy bořily po kotníky a postup byl tím pádem jen velmi pomalý a namáhavý. Avšak jak Biggles rozverně poznamenal, člověk nemůže mít všechno.

Ze všeho kapala voda. Neexistovala tady žádná vyšlapaná stezka, takže zjevně tu ještě nikdo nikdy neprošel. Pokud v lese existovali nějakí ptáci, tak je ani nezahlédli. Jedinými zvířaty, která viděli, byla morčata, kterých tady byla všude spousta. A samozřejmě nos, s těmi jejich hroznými sosáky. Proti nim neexistovala žádná obrana, ti představovali muka, která se prostě musí přetřpět.

Za hodinu, když stoupali stále diagonálně vzhůru, se podle svého odhadu vyšplhali asi tak pět set nebo šest set stop nahoru a do poloviny zálivu. Tady najednou vysoké stromy ustoupily husté džungli, která často vyžadovala použití nožů, čímž ovšem nebylo snadné udržovat stále přímou linii pochodu. Naštěstí ten pás vegetace nebyl příliš široký. Směrem k vrcholku začínal řidnout a po chvíli úplně ustoupil holému úbočí. Když za nějakou dobu dorazili na malou plošinu, zjistili, že se nalézají na okraji hluboké propadliny, jakéhosi temného zálivu, ve kterém se prudce skláněly vrcholky stromů do hlubin stále ještě ukrytých ve vlhké mlze. Tady Biggles poprvé povolil přestávku k odpočinku. Pokrytí bahnem a zbrocení potem s tím všichni rádi souhlasili.

„Za tuhle dřinu bychom měli chtít dvojí plat,“ zabručel podrážděně Ginger, když sebou praštil na zem.

Zjistili, že se nacházejí na ponurém, opuštěném místě. Jediné, co tu bylo slyšet, byl pramen vody tekoucí kdesi pod nimi v neviditelném vodopádu. Jelikož byli na stejné straně zálivu jako hydroplán, nemohli ho odtud vidět, ale v dálce mezi stromy prosvítala modrá hladina moře. Ginger zjistil, že to, co si vybral za sedátko a považoval za kus skály, je vlastně rozpadávající se pozůstatek nějaké kultovní památky, zjevně součást dávných obřadů domorodců, kteří kdysi dávno obývali ostrov. Ginger si mrzutě řekl, že měli dost rozumu, že tady nezůstali.

Biggles jim dal deset minut a pak znovu pokračovali ve výstupu, pořád diagonálně nahoru po úbočí, což znamenalo opět to únavné stoupání jednou nohou výš než druhou. Jelikož byli už blízko vrcholu a těsně pod ním, nemohli vlastní vršek fakticky vidět, jenom nejbližší srázy, hrozivé a nebezpečné, obydlené jenom koloniemi mořských ptáků.

Brzy ale vyšli z džungle ven a stoupání začalo být čím dál tím prudší. Nebyli tady už ani žádní nonos, za což, jak poznamenal Biggles, musí být vděční. Místo hlíny a listí pod nohama teď měli skály. Nebyl to tvrdý a pevný kámen, ale zvětralá láva, která se drobila, když na ni vkročili a která vyvolávala pocit nejistoty. Nic tady nepůsobilo příliš stabilně. A de facto to také stabilní nebylo. Často se odlamovaly kusy a občas se skutálely dolů, přičemž odrážely zase další kusy, takže se ve vzduchu neustále ozýval hřmot malých lavin. Nikde se tomu zrádnému povrchu nedalo moc věřit. Jednou se také odlomil pod Bigglesovou vahou kus vážící asi půl tuny a zřítíl se do lesa dole. Biggles se v posledním okamžiku odrazil jako kočka a skokem zabránil tomu, aby s ním nesletěl dolů. Neřekl na to ani slovo, ale přísně se rozhlédl po ostatních. Všichni mohli jasně vidět, v jak nebezpečných podmínkách se ocitli.

S pokračujícím výstupem se situace ještě zhoršila. To, co zdola vypadalo jako pevná skaliska, byla ve skutečnosti láva, zvětralá jako koks. Také opravdu měla barvu koksu a Gingera napadlo, že tady došlo k sopečnému výbuchu docela nedávno. Občas byl dokonce cítit ve vzduchu slabý zápach síry.

Biggles se zastavil, ukázal na tenký závoj mlhavého kouře, který

se líně táhl z praskliny ve skále nedaleko pod nimi. „Poslyšte, hoši,“ jeho hlas zněl velmi vážně. „Ten chlápek, co hlásil, že tahle sopka je dávno vyhaslá, se asi zrovna moc zblízka nedíval. Ti, co žijí tam dole přímo v kráteru, by si měli nechat vyšetřit hlavu. Jednoho dne, a já bych řekl, že to může být kdykoli, se z tohohle ostrova stane druhá Krakatoa a tím to bude vyřízené.“

Aby to bylo ještě těžší, cestu teď přehrazovaly stále častěji skalní převisy a kamenitá suť, což zaregistrovali, už když v letadle kroužili kolem ostrova. Museli to všechno obcházet, čímž se jejich postup značně zpomalil. Museli se také vyhýbat četným průrvám. Celou dobu přitom měli nepříjemný pocit, že se půda, na které zrovna stáli, každou chvíli zřítí a strhne je s sebou do propasti.

Možná ještě hrozivěji však působily kusy skal visící nad jejich hlavami. Ginger se často zastavoval, aby si je podezíravě prohlédl ještě než pod nimi po špičkách a se zatajeným dechem proběhl do bezpečí. Slunce už bylo vysoko na nebi, pálilo dolů s veškerou svou rovníkovou intenzitou a začalo jim způsobovat úplná muka. Gingerovi po těle stékaly praménky potu, a tak ho napadlo, že všechno, co Biggles říkal o tom, jak se při výstupu zapotí, se přesně naplnilo. Jak byl vzduch vlhký, tělesné tekutiny se neodpařovaly, jak to znal ze suchých veder pouštních oblastí. Ale jak Biggles na to výstižně poznamenal, nebyli tam alespoň žádní psi, se kterými by si museli dělat starosti. Bylo tam ovšem jiné nebezpečí.

Stalo se to zrovna, když přecházeli malou a nevinně vypadající plošinku z šedé pemzy a bez kousku vegetace. Marcel se zničehonic najednou probořil povrchem, který tvořila zjevně jenom tenká vrstva, a propadl se až po ramena hluboko. Všichni si lehli na břicho, aby rozložili váhu a vytáhli ho ven. Když se odkutálel do bezpečí, vstal, aby se prohlédl a přitom ze sebe vychrlil řadu nadávek ve svémrodném jazyce. Celou spodní polovinu těla měl obalenou sírou zapáchajícím blátem. To byl jeden z těch zřídkaových okamžiků, kdy nedošlo k žádné újmě a diváci si mohou dovolit podívat se s humorem na neštěstí toho druhého. Všichni se usmívali a Ginger se rozesmál nahlas.

Marcel ale přirozeně na své nehodě absolutně nic k smíchu neshledával, a také jim to rozhodně a jednoznačně dal znát. Také jim řekl, co si vůbec o takové výpravě myslí.

„Stěžujete si na něco?“ zeptal se Biggles.

Marcel zavrčel, že si může stěžovat na spoustu věcí.

Biggles ale začal vážně: „Ale no tak, Marceli, jestli budete takhle vyvádět, tak se z vás stane jeden z těch morousů, co všechno chtějí mít jednoduché, pohodlné a co čekají, že všude najdou jen otevřené dveře! Nakonec se jim bude zdát, že nic nikde není v pořádku. Tohle je přece zkušenost a zkušenost je to, co dává životu správnou příchuť. Copak by si někdo přál strávit svůj život pořád na stejném místě, pořád se stejnými lidmi a pořád jen každý den dřel jako osel? Jestli chcete vybočit z té prošlapané cesty, tak se ze všeho nejdříve musíte ujistit, že se vám zase vrátil váš starý smysl pro humor!“

„Ale když já smrdím jako tchoř!“ protestoval rozhořčeně Marcel.

„To vyčichne,“ ujistil ho Biggles. „Souhlasím, že tahle procházka vypadá zrovna teď trochu chmurně, ale věřím, že se tomu jednou, až se někdo zeptá, jestli se pamatujete na to, jak jsme se zapotili na té proklaté hoře, co se jmenuje Oratovoa a Marcel tam vletěl do díry hnoje, všichni budeme smát a smát. Ztraceně, vždyť já bych se s chutí zasmál už teď a věřím, že i vy, kdybyste mohl vidět, jak vypadáte!“

Všichni se rozesmáli a za chvíli se skály otřásaly jejich smíchem tak, až rackové poděšeně kroužili nad horou.

„Tak to by stačilo,“ řekl konečně Biggles. „Raději bychom měli jít dál.“

Pustili se tedy opět do té dřiny a po další hodině strašlivé námahy dorazila výprava na další malou plošinku s výhledem na záliv ve výši asi tak dva tisíce stop. Byla přesně v rovině s koncem zálivu, takže odtud byl vidět celý záliv i s hydroplánem, stále ještě kotvícím na stejném místě a vypadajícím jako hračka na kaluži modrého inkoustu. Biggles vyhlásil další pauzu a Ginger hned s díky praštil se svým nákladem i se sebou na zem. Byla tam krátká drsná tráva, vypadala jako jehlice, ale alespoň tam nebyli žádní nonos.

Tu a tam byly také louže stojaté, ošklivě vyhlížející vody a při bližším ohledání zjistili, že stejně ošklivě také chutná. Kromě silného chemického zápachu páchla také po zkažených rybách, což byl důsledek toho, jak se domníval Ginger, že nad nimi na srážech skal hnízдили četní rackové. Všude se válela rozbitá či celá vejce. V tako-

vém vedru byla voda zásadní věcí, a tak se museli uchýlit jen ke svým polním lahvím. Stále ještě někde nad nimi, i když ho kvůli četným převisům a skalním hřbetům nemohli dosud vidět, byl vrchol hory. Biggles jim řekl, že podle jeho odhadu jsou asi tak v půli cesty.

Asi tak po čtvrt hodinovém oddechu opět pokračovali ve výstupu. Teď byl pohled na čnicí mořské útesy kolem vyloženě úchvatný, ale bylo velice nepravděpodobné, že by kdokoli z nich byl v takovém stavu, aby to mohl ocenit. Výstup byl stále prudší a skála pod nohama nekvalitnější. Postupovali teď kupředu křížem krážem. Nohy se jim buď bořily do sopečného prachu, nebo klouzaly, jak se láva drobila jako uvolněný štěrk. Bylo to, jako by šli po zapnutém eskalátoru opačným směrem.

Ginger si dělal starosti s tím, jak se dostanou zpátky, protože už přímo za sebou párkrát zaslechl lavinu, jako by se právě kus skal odlomil, a tak jim odřízl cestu návratu. Občas se na Bigglese tázavě podíval doufaje, že ještě znovu uváží, co vlastně dělají. Ale nikdo nenavrhl, že by se měli vrátit. Ve svém srdci ovšem Ginger cítil, že by se Biggles nikdy neobrátil. Dokud byl postup v lidských silách, tak musel jít kupředu, ať byly podmínky jakkoli obtížné nebo nebezpečné. On už byl prostě takový. Nesnášel to stejně jako kterýkoli z nich, ale jakmile jednou začal, za nic by se nevzdal.

Ginger byl teď připravený narazit v každé zatáčce na nějakou nepřekonatelnou překážku. Už k tomu párkrát skoro došlo, ale vždycky se jim nějak podařilo projít dál. Zdálo se, že ten pravý konec přišel teprve tehdy, když se jim u nohou zjevila propast. Nikde na dohled nebylo místo, kde by se dala obejít. Všude kolem byl svět absolutní pustiny, červenavé a černé zvrásněné skály bez sebemenšího kousku nějaké vegetace. Biggles vytáhl z kapsy minci. „Panna vlevo, lev vpravo,“ prohlásil a vyhodil ji do vzduchu. „Panna,“ oznámil potom a vyrazil vlevo po hraně prolákliny.

Po půl hodině vyčerpávající námahy dorazili na úpatí sesuté laviny z obrovitých balvanů, mezi nimiž na všechny strany trčely stovky dávno uschlých a z kořenů vyrvaných stromů. Přelézt je nepřicházelo v úvahu. Biggles si to určitě uvědomil, protože najednou prohlásil: „Nedá se nic dělat,“ a vydal se opačným směrem. Ginger byl otrávený, že všechna jejich námaha byla k ničemu, ale nedalo se nic jiného dělat. Za další půl hodinu se dostali zpátky na místo, kde nara-

zili na tu velkou proláklinu. Biggles se tam ani na okamžik nezastavil a pokračoval rovnou v cestě opačným směrem. Ostatní ho vyčerpaně následovali.

Po nějaké chvíli se začaly protější břehy prolákliny sblížovat, takže byla reálná naděje, že se nakonec plně spojí. Jenomže k tomu nedošlo. Proláklina najednou skončila příkrým srázem hlubokým asi tisíc stop. Biggles se beze slova obrátil a vrátil se na místo, kdy se oba břehy přibližovaly nejvíc, asi tak šest nebo sedm yardů, které vlastně spojoval uzounký výčnělek skal, téměř jakýsi můstek. Biggles se na něj zamyšleně zadíval. „Škoda, že jsme si s sebou nevzali žádné lano,“ zabručel po chvíli. „No, nevádí. Budeme se muset obejít bez něho.“

„Přece nemyslíš na to, že po tomhle polezeš na druhou stranu!“ vykřikl zděšený Ginger.

„Jiná cesta neexistuje.“

„Ty jsi úplně zešilel!“

„Jediná další možnost je přiznat si, že jsme v koncích a vrátit se tam, odkud jsme začali. Všechna tahle dřina pak bude ale nanic.“

„Fajn, tak se vrátíme. Já udělám všecko, jen když nebudu muset riskovat život na téhle příšeři!“

Biggles se sotva znatelně usmál, pot na jeho zachmuřeném a zaprášeném obličejí vytvářel světlé praménky. „Uznávám, že to nevypadá zrovna vábně, ale když jsem došel až tak daleko, tak půjdu dál. Nikoho nežádám, aby šel se mnou. Všichni se můžete rozhodnout, jak chcete. Když jsme ale vyrazili, tak jsme přece věděli, že budeme muset riskovat. Já jsem z vás nejtěžší. Jestli ten převis udrží mne, tak by měl udržet i vás ostatní. Ale jak jsem říkal, rozhodněte se sami. Pokud mne ten můstek neunese, tak se stejně budete muset vrátit. Pokud se na to budeme jen tak koukat, rozhodně to nezesílí, takže se raději podíváme štěstí na zoubek.“

Sotva to Biggles dořekl, vyrazil k převisu.

Ginger zavřel oči. Nebyl schopen se přinutit, aby se díval. Nastalo naprosté ticho. Minula jedna minuta. Otevřel oči. Biggles stál na druhé straně, zapaloval si cigaretu a pak jakoby mimochodem utroutil: „Jde někdo se mnou?“

První se ozval Marcel: „Já s vámi už nikdy v životě na žádnou procházku nepůjdu!“ Potom vykročil na převis.

Sven, trochu pobledlý, ho beze slova následoval.

Ginger sebral odvahu. Navzdory strašnému vedru cítil, že má žaludek jako kus ledu. Upíral zrak před sebe jako náměsíčný, vykročil na most a na konci se zhroutil na zem.

„Nic na tom nebylo, že ne?“ pronesl Biggles konverzačním tónem a vyrazil na další pochod.

Ginger vstal, aby ho následoval, a přitom pochmurně poznamenal: „Jestli ti to nebude vadit, tak zpátky si najdeme nějakou jinou trasu.“

„Už nemůžeme být daleko od cíle,“ vesele ho odbyl Biggles.

Ginger se ani nepokoušel odhadnout, jak daleko se dostali od té doby, co zahájili výstup na trase, která vypadala tak slibně, aby jejich naděje pak zhatila nepřekonatelnými překážkami. Jednou to byl skalní převis, jindy zase úplná skalní zeď. Jednou dokonce stezka skončila a oni neměli před sebou už nic než jenom prázdný prostor pod sebou. Teď slunce svítilo přímo před nimi a Ginger řešil problém, jak dlouho ještě bude schopen pokračovat ve výstupu. Před sebou měl neustále tu děsivou představu, že až dosáhnou vrcholu, budou si muset zase najít cestu dolů. Dalším problémem bylo, že v polních lahvicích jim ubývala pitná voda. Tekutinu ztracenou pocením museli totiž nahrazovat neustálými doušky vody

Jednou došli až k děsivému místu, kde voda padající ze skal vytvořila zelený sliz, který byl kluzký jako led. Byl to útes široký jen pár stop a uklouznutí by znamenalo zřítit se do temných hlubin propasti, v níž bylo slyšet hukot vodopádu dopadajícího kamsi dolů ze skalisek nad nimi.

Ale postupovali stále dál a pokaždé se dostávali trochu výš i přesto, že obchůzka znamenala často nejdříve opět sestoupit. Pak dorazili k fantastické propasti, kterou si Ginger pamatoval z letadla. Podle jeho odhadu to byl sráz nejméně dva tisíce stop hluboký. Tady si sedli, aby si zase odpočinuli. Samozřejmě ne proto, aby obdivovali přírodní krásy svého výhledu, ale proto, že se do jejich skalního převisu začal opírat mořský vítr. Hluboko pod nimi se drobné bílé skvrnky, o kterých Ginger věděl, že jsou to velké vlny, pohybovaly bezcílně po hladině. Tam, kde je viděl, zřejmě neexistoval žádný život.

Kousek od nich začínala jakoby široká silnice z obrovitých blo-

ků čediče. Bigglese napadlo, že by to byla nejkratší cesta k vrcholu, kdyby se po těch kvádrech dalo skutečně lézt. Musel by to být více méně vertikální výstup, ale nakonec se rozhodl, že to za pokus stojí.

Výstup tři tisíce či ještě více stop je v každém případě pořádná fuška. A tady už všichni byli na samém pokraji vyčerpání Ginger byl ale ochoten riskovat cokoli, jen aby už jejich pochod skončil. Na zpáteční cestu se snažil raději ani nemyslet. Byl si ostatně jistý, že seshora vede k moři mnohem snadnější cesta než naopak. Proto tam samozřejmě jsou ti psi. Žádný normální člověk by se nepokoušel o to, co dělají právě oni, zejména když všichni vědí, co ještě mají před sebou.

Příští půlhodinka byla taková, že na ni Ginger jistě nikdy v životě nezapomene. Nicméně splnila svůj účel. Velká utržená skála je dovedla až na vrchol. Ne sice až přímo ke kráteru, ale na širokou, relativně otevřenou plochu, která tvořila jakýsi jeho okraj, mírně se skláněla od středu směrem k nim a místy na ní rostla tráva a další zakrslé rostliny. Jedna z nich, jakási plazivá odrůda, kvetla malými drobnými kvítky. Ze svého místa teď už viděli až na samý kraj kráteru, který se ostře rýsoval proti nebi. Po obou stranách byl neomezený výhled na moře, odkud začínal foukat docela chladný vítr.

„Tak tím jsme to, myslím, zvládli,“ poznamenal Biggles utíraje si zpocený obličej a rozepínaje si košili, aby ji vítr vysušil. „Měli bychom si tohle místo označit pro případ, že se budeme muset vracet stejnou cestou. A teď si trochu oddechneme. Myslím, že si to všichni zasloužíme.“

Chvilku tedy odpočívali a pak se vydali podél okraje hluboké propasti na poslední etapu své výpravy. Půda tady sice nebyla rovná, jak se původně domnívali, ale plná všelijakých děr a propadlin. Jim to však po předchozích útrapách připadalo jen trochu méně pohodlné. V některých z těch děr byla dokonce voda, pravděpodobně z posledního lijáku. Byla vyčpělá, ale dala se pít, takže té příležitosti využili, aby se pořádně napili a doplnili své polní láhve.

„Podržte se!“ zakřičel najednou Ginger, zastavil se a díval se kupředu po té otevřené pláni. „Tamhle je nějaký člověk! Co to tam dělá?“

Všichni se zastavili a rozhlíželi se. „Je to běloch,“ ozval se potom Biggles. „Něco nese...“

Odpověděl mu Marcel: „Nese banány. Určitě vyšel tam z té džungle.“

V tom okamžiku se dotyčný muž náhodou podíval jejich směrem a podle jeho reakce bylo jasné, že je upozoroval. Upustil svůj náklad a po krátkém zaváhání se vydal rychle k nim, chvílemi dokonce běžel.

Zřejmě s nimi chtěl tak strašně moc mluvit, že začal ještě dříve, než k nim úplně dorazil. „Co jste zač?“ zavolal na ně anglicky s cizím přízvukem.

„Jsme britská expedice,“ oznámil mu Biggles neutrálně.

„Přiletěli jste tím letadlem, co jsme viděli?“

„Ano.“

„A jak jste se dostali sem?“

Biggles ukázal za sebe. „Vylezli jsme sem. Tamhle tudy.“

„To jsem netušil, že je to vůbec možné!“

Biggles se slabě usmál. „Ani my ne. Prostě jsme to jen tak zkoušeli.“

„Viděli jste nějaké psy?“

„Ne.“

Běloch teď už došel až k nim a Ginger zjistil, že je mladší, než si představoval. Bylo to pravděpodobně tím, že mladík měl světlý kudrnatý plnovous. Na sobě měl jenom košili, kalhoty a pár obyčejných tenisek, které už zoufale potřebovaly vyspravit. Měl hubenou postavu, ale jinak vypadal docela v dobré formě. Jeho modré oči přeskakovaly z jednoho na druhého, což naznačovalo jisté vzrušení.

„A co tady děláte vy?“ zeptal se Biggles zvědavě.

„Šel jsem natrhat banány.“

„Myslel jsem, co děláte tady na ostrově?“

Než mu ale mohl mladík odpovědět, vystoupil kupředu Sven a zeptal se švédsky: „Vy jste Švéd, že ano?“

„Ano.“

„Jak se jmenujete?“

„Pruntz. Axel Pruntz.“

„A co ti ostatní, co s vámi odjeli ze Švédska? Jsou tady také?“

„Všichni kromě Martina Larssona. To je můj přítel.“

„Co se s ním stalo?“

„Rozhodl se, že uteče a od té doby jsem ho už neviděl.“

Biggles je přerušil. „Uteče? Znamená to, že jste tady věznění?“
„To bych řekl. Díky Bohu, že jste přišli. Doufám, že nás odtud odvedete!“

„Jestli s námi budete chtít odejít, tak ano.“

„Nebude to ale snadné.“

„Kolik je tady celkem lidí?“

„Já je vlastně nepočítal, ale určitě je jich tady dvacet až dvacet pět.“

Biggles sevřel rty. „Kdo vás tady drží?“

„Král Hara.“

„To je jeho jméno, nebo titul?“

„Titul. Musíme ho oslovovat jako krále. Je to šílenec.“

„Tak dobře. My jsme sem přijeli, abychom zjistili, co se tu vlastně děje. Navrhuji proto, abyste si pěkně sedl a všechno nám pověděl.“

„Zjistíte ale, že je těžké tomu uvěřit.“

„Uvěříme tomu, co nám povíte.“

„Měli byste ale hlídkovat, protože jestli vás chytí, tak tady budete muset zůstat s námi,“ varoval ho vážně Axel.

„Kdo by nás chytil?“

„Stráže. Jsou ozbrojené.“

„Kolik jich je?“

„Teď, když někteří domorodci kvůli lepšímu zacházení přešli na Harovu stranu, je jich deset. Těm nevadí, že musí zůstat tady.“

„Povídejte,“ vybídl ho Biggles.

Všichni se sesedli kousek od kraje svahu, aby je chladil vánek od moře a Axel začal vyprávět.

AXEL VYPRÁVÍ SVŮJ PŘÍBĚH

„Co se mne týče, tak celá ta záležitost začala, když jsem odpověděl na jeden inzerát v novinách, ve kterém se hledali dobrovolníci, kteří by pomohli vybudovat osadu na jednom z tichomořských ostrovů,“ začal Axel anglicky, když předtím prohodil pár slov se Svenem v jejich mateřštině.

„O tom víme,“ přerušil ho Biggles. „Vzpomínám si, že ze Švédska to přijali čtyři lidé a ti pak odpluli ze Stockholmu na nějaké jachtě.“

„Správně. Ta jachta se jmenovala Svoboda, což je náhodou zrovna jméno, které jsme dali tomuhle ostrovu.“

„Za tu výsadu, že se můžete přidat k takovému projektu, jste každý zaplatil pět set liber?“

„Ano.“

„Řekněte mi, je tohle pouze podvod na vylákání peněz od lidí?“

Axel s odpovědí chvíli váhal. „Tak bych to snad ani neřekl. Ale až vám povím všechno, uděláte si svůj názor sami.“

„Tak spusťte. Jenom ještě jednu věc. Tady pod námi je jachta jménem Dryád, která sem doplula se skupinou holandských fotografů.“

„Ano, to je pravda.“

„Jsou ještě tady?“

„Ano.“

„Mluvil jste s nimi?“

„Samozřejmě.“

„Zaplatili každý také těch pět set liber?“

„Ne. Oni o tom, co se tady děje, neměli ani tušení. Jenže král Hara zajme každého, kdo tady přistane, buď proto, že se bojí, že by ho někdo udal, nebo proto, že se to hodí k jeho plánu zařídit tady novou kolonii.“

„Jaké národnosti je tenhle Hara?“

„Mluví jako Američan a jeho přátelé, co mu to tady pomáhají řídit, taky. Je docela zajímavé, že mezi vězni je také jeden nebo dva Američani, i když jsme všichni různě pomíchaní. Je tady jeden Číňan, jeden Japonec, jeden Malajsijec, pár Polynésanů a dva nebo tři míšenci.“

„Hm. Tak jen pokračujte.“

Když jsme odpluli ze Švédska, nabrali jsme dalších pár lidí, kteří byli tak naivní, že tomu projektu věřili. Jednoho Angličana s manželkou a dva Francouze, jednoho staršího a jednoho mladšího, jednoho Španěla a pár dalších. Taky jsme nabrali zásoby, takže když jsme dorazili sem, byli jsme úplně plní. Poslední přístav, kde jsme se zastavili, byl Papeete na Tahiti.“

„Takže v té době už Hara nasbíral asi šest tisíc liber.“

„Asi ano.“

„Když jste se stavili na Tahiti, ještě jste neměl žádné podezření,

že ten projekt není poctivý?“ zeptal se soustředěně Biggles.

„Pořád bych byl ještě nemohl přísahat, že to byl jasný podvod. Podmínky na Svobodě nebyly vůbec špatné. Nestěžoval si nikdo, kromě toho, že jsme tam byli trochu moc nacpaní. Mně i Martinovi se to dobrodružství líbilo a myslím, že některým dalším lidem taky. Já jsem prožíval to, co jsem vždycky chtěl, totiž vydat se na dlouhou cestu po moři a navštívit na zeměkouli i ty nejvzdálenější země.“

„Byl Hara s vámi na Svobodě?“

„Ne. Setkali jsme se s ním, teprve když jsme sem dorazili. Na jachtě velel kapitán, nějaký Ronbach. Ted' tu je s námi. Připadal mi hned takový divný, a to platí i o celé posádce. Jenže při takovém dobrodružství nečekáte, že narazíte na normální lidi. Svoboda nejela pro zásoby a nové kolonisty poprvé, to jsme se dozvěděli od lidí, když jsme připluli až sem. Atmosféra na lodi se změnila teprve tehdy, když jsme opustili Tahiti a jelikož už jsme se nestavili v žádném dalším přístavu, byli jsme naprosto bezmocní.“

„Jak se ta atmosféra změnila?“

„Z kapitána se stal brutální tyran. Nejenom proto, že nás přinutil pracovat, to by mi nevadilo, ale ten způsob, jakým začal rozkazovat! Odmítnutí rozkazu znamenalo zůstat bez jídla. Nám se to sice nelíbilo, ale nemohli jsme proti tomu nic dělat. Posádka se k nám začala chovat také jinak. Až do té doby s námi zacházeli jako s platíci pasażéry, což jsme vlastně také byli, ale pak nám začala posádka dávat najevo, že pány jsou tady oni. Když jsme dorazili sem, tak většina z nás už toho měla dost a litovali jsme, že jsme sem vůbec jeli. Začali jsme mít podezření, že v tom všem je nějaký podvod. Potom, když jsme přišli sem na ostrov a poznali, jaké to tady je, bylo nám hrozně. Není to vůbec takový ostrov, jaký jsme si představovali!“

„To vám tedy věřím,“ sarkasticky poznamenal Biggles.

„Já jsem myslel, že když jsme přišli o své peníze, tak nás tady prostě opustí a nechají, abychom se dostali zpátky domů, jak chceme. Ale mylil jsem se. Přistáli jsme a donutili nás pochodovat s těžkým nákladem nahoru na tuhle děsivou sopku. Posádka nenesla nic, dokonce vypadala, jako že je naše pobouření docela baví.“

„A co ti psi? Viděli jste je?“

„Ano, viděli jsme je, ale ani se nás nedotkli.“

„Takže je někdo ovládá?“

„Ano. Mají je na starosti dva muži, jeden Američan a jeden Mexičan. Krmí je a posílají na každého, kdo tady přistane. To se ovšem nestává moc často. Hlavním účelem ale je, aby zabránili v útěku dolů k moři nám ostatním. Teď je tu ještě víc psů, než když jsme sem přijeli.“

„Co se stalo, když jste dorazili na vrchol sopky?“

„Nahnali nás ke kráteru. Dovedete si představit, jak jsme se cítili. Pořád jsme netušili, co nás vlastně čeká. Věděli jsme jenom to, že náš nádherný sen polehávat na tropické pláži a pochlubovat si na kokosech se stal děsivou můrou. Když jsme došli až do chatrčí – nebyly tady tehdy žádné budovy – už na nás čekal Hara a jeho stráž. Sám Hara byl oblečený jako král v nějaké komedii. Přednesl uvítací řeč, oznámil nám, že když se budeme řádně chovat, budeme velmi šťastní a tak dále, ale pokud se pokusíme o útěk, tak budeme tvrdě potrestáni – pokud nás už dřív neroztrhají na kusy ti psi. To se nám ani nemusel namáhat vysvětlovat, protože jsme se brzy dozvěděli od lidí, co tady už uvízli před námi, do jaké pasti jsme to vlastně vlezli. Stali jsme se normálními vězni bez jakékoli naděje na útěk. A to je všechno.“

„Trvá tenhle Hara pořád na tom, že tady zakládá novou kolonii?“

„Ale ovšem. Máme dokonce svou vlastní vlajku, modrou s bílou hvězdou a každé ráno se slavnostně vztyčuje.“

„Nemyslíte, že ten Harův nápad je jenom trik, jak se dostat snadno k penězům?“

„Určitě vybral spoustu peněz, i když část utratil za zásoby, ale já mám pocit, že je za tím vším ještě něco úplně jiného, než co už teď známe. On tvrdí, že má plán udělat z tohoto ostrova soběstačnou kolonii. Toho cíle jsme teď už skoro dosáhli, jenže naše strava je poněkud jednostranná. Většinou obilniny, konzervované maso a jednou týdně nějaká zelenina. Já myslím, že on tenhle ostrov potřebuje pro nějaký svůj vlastní záměr. Až ho uskutečníme, tak se s námi může stát cokoliv.“

„Jak dlouho už to takhle trvá?“

„Přinejmenším sedm nebo osm let.“

„Kde má teď Hara tu svou jachtu? Nikde jsem ji neviděl.“

„Přišel o ni. Během poslední plavby ztroskotala. Vrátila se sem,

zrovna když začal hurikán. Snažili se s ní dostat do fjordu, narazili na skálu a tam šla ke dnu. Posádka a většina pasažérů doplávala na břeh. Dva Američané se utopili. Při té poslední cestě byla Svoboda ve Spojených státech. Od dvou Holanďanů jsme se dozvěděli, že mají dole svou jachtu, Dryádu. Myslím, že je Hara zajal, aby mu Dryáda nahradila Svobodu.“

„Povězte mi ještě něco o tomhle Harovi,“ požádal Biggles.

„Já vlastně ani nevím, co si o něm mám myslet,“ přiznal zamýšleně Alex. „Jestli to není blázen, tak je podvodník, pokud ovšem nemá nějaký důvod utíkat před civilizací. Mluví a dokáže se chovat jako gentleman, ale dokáže být také krutý. Je vzdělaný. Měl jsem vám říct, že je doktor medicíny. Než si vzal do hlavy, že se pasuje na krále, říkali mu král doktor Hara. Možná nemá potřebnou kvalifikaci, ale o medicíně toho rozhodně ví spoustu. Podle mého názoru byl ve Spojených státech skutečným lékařem, ale pak se buď dostal do nějakých problémů, nebo mu přeskočilo. Copak by si nějaký normální člověk zvolil pro sebe takovéhle vyhnanství? Občas mne napadá, že tady chce zůstat jenom tak dlouho, dokud nenashromáždí dost velké bohatství. Na druhé straně není pochyb o tom, že o to, čemu říká můj experiment, má opravdový zájem.“

„A co to má být?“

„Je to ten nápad s novou kolonií. Nemá to být jen nějaká obyčejná osada. Řekl nám, že míšením různých typů mužů a žen se jednou vyvine rasa nadlidí, která bude výsledkem kombinace všech jejich nejlepších vlastností. Původní obyvatelé prý byli ideálním produktem přírody, ale protože neměli žádnou imunitu proti chorobám bělochů, tak úplně vymřeli.“

„To je samozřejmě pravda,“ poznamenal Biggles.

„Hara tvrdí, že doufá, že se mu podaří znovu osídlit tenhle ostrov směsicí z bílých, černých a hnědých ras, která pak bude mít vrozenou rezistenci proti všem lidským nemocem dohromady. Za nějakou dobu, až lidská civilizace sama sebe vyhodí do vzduchu atomovými bombami, stanou se tito lidé novými vládci světa.“

„To je ale cvok,“ zamručel Ginger.

„Je fakt, že jakmile nějaký osadník jakékoli barvy pleti onemocní nějakou smrtelnou nemocí, okamžitě zmizí.“

Biggles se zamračil. „Chcete říci, že ho zavraždí?“

„To já nevím. Mohu vám jediné říci, že prostě zmizí. Nikdy jsme ho už neviděli. Poslední, kdo takhle zmizel, byl nějaký Číňan, docela příjemný chlápek jménem Ling On. Objevily se u něho příznaky lepry. Tady se barevní mohou nakazit nemocemi bělochů a naopak. Výsledkem je, že když někdo onemocní, tak se to ani neodvážá říct, protože se bojí, aby ho nedali pryč jako nějakého nemocného psa nebo starého koně.“

„Jak tenhle Hara vypadá?“

„Je mu asi tak padesát, je vysoký a dobře stavěný. Vepředu začíná trochu plešatět. Nosí brýle s kostěnými obroučkami a nemůžete si ho splést, protože nosí na hlavě královskou korunu.“

„Královskou korunu!“ Biggles vypadal úplně perplex.

„Ano. Zlatý nebo zlatě nabarvený kruh. Na sobě nosívá bílou róbu, něco jako koupací plášť, takže nebýt jeho brýlí, vypadal by jako nějaký starověký římský císař.“

„Ten chlap musí mít přinejmenším o kolečko víc,“ podotkl nevěřícně Biggles.

„Když s ním ale mluvíte, tak si to nemyslíte,“ pokračoval Axel. „Dokáže mluvit o čemkoli. Je sečtělý v klasické literatuře a rád klasiky cituje. Jestli je šílený, tak to ale o sobě neví.“

„To si nikdy žádný šílenec nepřizná,“ odvětil Biggles. „Pravděpodobně přesvědčil sám sebe, že tenhle jeho experiment má sloužit dobru všeho lidstva.“

„Ale ovšem, přesně tomu věří. Také se tím nijak netají.“

„A co vy, osadníci, tady vlastně celý den děláte?“

„Musíme pracovat. Lidé dostávají různé úkoly podle svých schopností. Někdo staví domy, což znamená, že musí rozdrtit kámen na prach a smíchat s vodou, aby vzniklo cosi jako malta. Z toho vylihuje cihly a ty se pak na slunci suší. V lese se dobývá dříví. Někdo dělá na poli, kde se pěstují sladké brambory, kukuřice, proso a tak dále. Francouzové mají zase na starosti vinici, protože si budeme dělat své vlastní víno. Ženy vaří. Lidi jako já jsou prostě takoví nádeníci pro všechno. Jedním z mých úkolů je chodit do lesa pro banány, pro chlebovník a kokosové ořechy. To jsem zrovna dělal, když jste mne uviděli.“

„A co ti psi?“

„Tak daleko dolů nechodím. Ti muži, co mají na starosti psy,

mají chatu dole u zálivu. Oni tam natrhají ovoce a dva markézští pomocníci ho odnesou hned nad les. Já si ho tam pak vyzvednu. Je to docela schůdná stezka.“

„Myslíte, že dole na pobřeží vede jenom jedna stezka?“

„Tak nám to aspoň tvrdili. Pokusit se dostat dolů kteroukoli jinou stezkou znamená jistou smrt.“

„My jsme objevili jinou cestu sem nahoru. Pokud nedojde k nějaké nehodě, měli bychom se dostat stejnou cestou dolů,“ zdůraznil Biggles.

„To jsem si uvědomil. Dovedete si představit, jak jsem se divil, když jsem vás tady uviděl takhle sedět!“

„Pokusil jste se uprchnout?“

„Kdybych se o to byl býval pokusil, tak by bylo velmi nepravděpodobné, že tady budu s vámi teď sedět. My vězni o ničem jiném sice nemluvíme, ale jenom málo z nás má odvalu se o něco takového skutečně pokusit. Problémem je, že v tomhle pekelném vedru člověk brzo ztrácí chuť dělat cokoli. Kráter je jako pec a všechnu energii z vás doslova vysaje. A nejvíc lidi od útěku odrazuje ten fakt, že i kdyby se dostali až dolů na břeh, tak se nebudou moci dostat pryč. Sem žádné lodi nejezdí. Kdysi se tady občas ukázala nějaká ta kánoe, ale domorodci se poučili, že je to tady nebezpečné, a tak už sem nejezdí ani oni. Pokud já vím, tak jedinou lodí, která tady za dva roky přistála, je ta holandská Dryáda. Pokud sem poblíž připluly nějaké další lodě, tak my jsme je neviděli ani neslyšeli. Ovšem z vnitřku kráteru se nedá vidět nic, je to jako byste byli na dně pudingové mísy. A sami vidíte, že tohle není žádný normální ostrov s pláží kolem dokola. Tady existuje jenom jedno nebo dvě místa, odkud se dá dostat k moři, a tam hlídají ti psi. Zbytek jsou samé vysoké skály. Jeden nebo dva lidé se sice pokusili o útěk, ale co se s nimi stalo, to nevíme. Takhle zmizel i můj přítel Martin.“

„Třeba se schovávají někde v lese?“ zapochyboval Biggles.

„To je sice možné, ale co je to za život? Tam by jim bylo ještě hůř než uvnitř v kráteru. Tam by je komáři dohnali k šílenství a zpátky do kráteru by se nevrátili ze strachu před trestem.“

„Co ty stráže? Jak vypadají?“

„Jsou hrozní. Proto jsou samozřejmě tím, čím jsou. Hara má dva přátele, kteří jsou zjevně jeho společníky. Ti jsou tady hned po něm

ti nejvyšší. Bydlí spolu v jednom domě. Oba jsou Američané a předpokládá se, že sem přijeli s ním. Jedním z nich je ten Ronbach, o kterém jsem vám už říkal, že byl kapitánem na Svobodě. Ten druhý je děsné stvoření, které mluví jako gangsteři v amerických filmech. Jmenuje se Swenson. Myslím, že je to nějaký podvodník, kterého hledá policie. Když sem přijel, změnil se mu obličej. My si myslíme, že mu s ním něco udělal Hara, aby vypadal jinak.“

„Myslíte jako plastickou operaci?“

„Ano. Tihle dva Američané velí ostatním strážným. Většinou jsou to barevní, buď černí nebo hnědí. Dva jsou míšenci, jejich skutečnou národnost neznám. Dva černoši mluví anglicky, čtyři jsou Markézané a ti ani netuší, co vlastně dělají. Mimochodem, všechny tyhle stráže jsou ozbrojené a nosí také biče nebo hole.“

„Jinými slovy jsou to poháněči otroků?“

„Přesně tak.“

„Jakou řečí se tady mluví?“

„Většinou anglicky a někdy trochu francouzsky. Když jsou lidé jen mezi svými, tak mluví svým mateřským jazykem.“

Axel vstal. „Ale já už budu muset jít,“ prohlásil úzkostně. „Už takhle jsem se tu zdržel moc dlouho. Stráže mne půjdou hledat.“

„Vracíte se zpátky do kráteru?“ zeptal se Biggles.

„Ovšem.“

„Proč?“

Axel vypadal překvapeně. „Co můžu jiného dělat?“

„Přidejte se k nám. Máme dole v zátoce hydroplán.“

„Já vím. Viděli jsme ho včera. Způsobil úplné pozdvižení. Co chcete dělat?“

„No, nakonec se vrátíme k hydroplánu, jak doufám. Vy byste mohl jít s námi. Pokud by se tento případ dostal k soudu, byl byste užitečným svědkem. Ale ještě než odletím, tak se chci na vlastní oči přesvědčit, co se děje v kráteru.“

„Jestli tam půjdete, tak se už nikdy nevrátíte,“ namítl vážně Axel.

„Uvidíme. Jedna věc je přece jistá. Musíme tuhle bandu odhalit. Tohle je britský ostrov, a pokud tady bude vlát nějaká vlajka, tak to musí být prapor Velké Británie. Nepředpokládám, že by měla britská vláda námitky proti Harovi a jeho nohsledům, nebo proti komukoli

jinému, pokud tady bude chtít zůstat. Ale nikoho k tomu nesmí nutit. Otroctví už dávno skončilo. Lidé, kteří budou chtít odejít, odletí. Jestliže si budou přát Haru soudně stíhat, aby jim vrátil peníze, které z nich vylákal pod falešnými sliby, to je jejich věc. Také musí přestat ty inzeráty v novinách na nové osadníky. O to se ostatně postarají sami novináři, jakmile se dozví skutečná fakta.“

Sven pohlédl na Axela. „Vy byste si mohl vydělat na své výdaje, pokud napíšete o svých zážitcích do novin. Víte, něco jako „Můj život na tichomořském ostrově“ a tak podobně.“

„Já chci jediné dostat se zpátky domů,“ vážně odpověděl Axel. „Chci na tohle všechno zapomenout a ne si to připomínat psaním nějakých novinových článků, kterým stejně nikdo nebude věřit.“

„No tak zůstanete s námi?“ zeptal se Biggles ještě jednou. „Je to jediné na vás.“

„Ano. Děkuju vám. Jestli smím, tak zůstanu.“

„Co takhle proklouznout zpátky do kráteru a vzít s sebou pár přátel?“

Axel se polekal. „To by bylo moc nebezpečné!“

„Jak to?“

„Zastřelí každého, koho uvidí, jak se snaží uprchnout.“

Biggles se zamračil. „Chcete mi vážně říci, že tihle strážní opravdu střelí po lidech?!“

„Ano. Zdá se mi, že si neuvědomujete, jak je situace vážná. Zrovna tuhle jsem viděl, jak zastřelili jednoho muže, který se pokoušel utéci. Pracovali jsme na poli. Myslím, že asi najednou zešílel, nebo co. Praštil s motykou a dal se na útěk. Strážní na něho zakřičeli, aby se zastavil, ale on ne. Tak ho zastřelili.“

„Kdo ho zastřelil?“

„Jeden z těch černochů dvakrát vystřelil a pokaždé minul. Swenson mu vytrhl pušku a zastřelil ho sám.“

„Kdo byl ten mrtvý?“

„Nějaký míšenec z Tahiti. Říkali jsme mu Pepe.“

„To jste viděl na vlastní oči?“

„Ano.“

„V tom případě půjde Swenson před soud pro vraždu!“ zachmuřeně prohlásil Biggles. „Jestliže tady došlo až k zabíjení, tak to na celou situaci vrhá úplně jiné světlo.“

„Pozor!“ vykřikl Marcel. „Někdo sem jde!“

PRVNÍ STŘETNUTÍ

Zraky všech se obrátily tam, kam se díval Marcel. Nahoře nad nimi se proti nebi jasně rýsovala silueta nějakého muže. Přes ruku nesl nějaký dlouhý předmět, který vypadal jako puška.

„Už mne hledá,“ pronesl klidně Axel, přestože v obličeji celý zbledl. „Měl jsem odejít dřív. Teď nastanou potíže.“

„K tomu mám co říct také já,“ prohlásil Biggles. „Víte, Axeli, obávám se, že jste dovolil těmhle lidem, aby s vámi prostě manipulovali. Vzpamatujte se přece.“

„Ale vy nevíte –“

„Ale dovedu si to představit.“

„On něco volá!“

„No tak ho přece nechte, jen ať si volá.“

„Co bych měl teď udělat?“

„Nedělejte nic. Nechte ho, ať udělá první tah on. Bude zajímavé, co bude dělat, až se vzpamatuje z toho šoku, že nás tady vidí.“

„Pozná, že jsem s vámi mluvil,“ namítl Alex celý nervózní.

„Samozřejmě, že to pozná,“ klidně přitakal Biggles. „A co z toho? Podle toho, co jste nám vyprávěl, pro to máte dost dobré důvody.“

„Leze dolů!“ hlásil Ginger.

„Poznáte, kdo to je?“ obrátil se Biggles opět na Axela.

„Ano. Je to Swenson.“

„Ten chlap, co zastřelil Pepa?“

„Správně.“

Swenson se pomalu blížil, pušku v podpaží, jako by se snažil odhadnout vývoj situace. To dalo všem čekajícím dostatečnou příležitost, aby si ho dobře prohlédli.

Byl to ramenatý chlap, snědolící, s černým plnovousem a krutým výrazem ve tváři. Na sobě měl rozhalenkovou košili, bílé kalhoty a staré tenisky. Na hlavě měl nakřivo narazený starý a omšelý nízký slamák. Když k nim došel, zarazil se a každého člena výpravy odhadoval pohledem. Okamžik nikdo nemluvil. Potom přerušil ticho Biggles: „Promiňte mi mou zvědavost, ale copak jste tady našel ke střelení?“

Swenson jeho otázku ignoroval. Místo toho se zeptal s ostrým nosním přízvukem Američana: „Kdo jste?“

„A kdopak jste vy?“ odrazil ho Biggles.

„To je moje věc,“ zavrčel Swenson.

„Jako zástupci Britské vlády, které tento ostrov patří, se náhodou vaše věc stává i mojí věcí,“ ledově ho odrazil Biggles.

„Jak jste se sem dostali?“

Biggles se lehce usmál. „Myslel jsem si, že vás to bude strašně zajímat. Prostě jsme šli nahoru do kopce.“

„Proč jste sem přišli?“

„Abychom zjistili, co se tu vlastně děje.“

„Jak to chcete zjistit?“

„Už se stalo.“

„Jak to?“

„Tady tenhle mladý muž mi to všechno vyprávěl.“

Swenson se zuřivě podíval na Alexe. „Tak práškač, co?“

„Mně se zdá, že má ke stížnostem dobrý důvod,“ klidně pokračoval Biggles. „A stejně tak musíte něco vysvětlit i vy.“

„To se ještě uvidí,“ zavrčel Swenson. Palcem kývl na Axela.

„Ty pojď.“

„Zůstaňte, kde jste, Axeli,“ přikázal mu tiše Biggles.

„Jestli víš, co je pro tebe dobrý, tak udělaš, co ti říkám!“ vykřikl Swenson dívaje se na Axela.

„Jestli ví, co je pro něho dobré, tak tady zůstane,“ řekl Biggles a vstal. „A kromě toho teď tady dávám rozkazy jenom já. Klidně sedíte, Axeli.“

Swenson zůstal na Bigglese koukat, potom posměšně opakoval: „Tak vy tady dáváte rozkazy!“

„Jak jsem řekl. Měl byste raději jít k Harovi a oznámit mu, že jsem na cestě k němu. Vypadá to, že si tady zatím dělal, co chtěl, ale tomu je teď konec.“

„Vy nám budete povídat, co smíme dělat?“

„Já vám budu povídat, co dělat nesmíte. A mimochodem, zacházejte trochu opatrněji s tou puškou! Mířte si kam chcete, ale ne na mne.“

„Máte nahnáno, že by mohlo dojít k nehodě, co?“

„To by mohlo. Já vás ale jenom varuji, abyste dával pozor, ať se

něco takového náhodou nestane. A teď, pokud už mi nemáte co říci, navrhuji, abyste se vrátil ke svému šéfovi a oznámil mu, že jsem na cestě k němu.“

Okamžik Swenson stál a zíral na Bigglese, jako by nemohl uvěřit svým uším. Bigglesovo klidné odhodlání pravděpodobně bylo pro něho něco úplně nového. Pak se zhluboka nadechl, otočil se a pomalu odcházel. Ale daleko nešel. Možná šest kroků. Pak se bleskově otočil, zvedl pušku a vystřelil.

Biggles se ale pohyboval stejně rychle. Uskočil stranou a rachot jeho automatické pistole následoval jen zlomek vteřiny po výstřelu pušky. Swenson se zapotácel. Upustil pušku, chytil se za rameno a vrávoral pár kroků dozadu. Biggles na něho varovně vykřikl. Všichni polekaně vyskočili, protože raněný muž nebezpečně balancoval na samém okraji propasti, na jejíž existenci evidentně zapomněl. Ale na nic víc nebyl čas. Swenson se pozadu zřítíl přes okraj. Následovaly tři či čtyři sekundy naprostého ticha, potom se ozval daleko dole náraz těla tříštícího se o koruny stromů. Jako jeden muž se všichni rozeběhli k okraji skaliska a zahleděli se dolů. Ale jediným zvukem tam bylo zurčení tekoucí vody pod stromy.

Axel se otočil na Bigglese, v obličejí bílý jako křída. „Vy jste ho zabil!“

„To odmítám,“ odpověděl rezolutně Biggles, jehož tvář také trochu pobledla. „Za to, co se stalo, je zodpovědný on sám. Dvakrát na mne namířil pušku a já jsem ho vážně varoval, aby to nedělal. A konec konců,“ pokračoval trpce, „co jsem asi tak měl dělat, když jsem viděl, jak se ten chlap chystá vraždit? Měl jsem zůstat pěkně stát a nechat ho, aby mne zastřelil?“

„Mon Dieu,“ zamručel Marcel. „Ještě jsem nikoho neviděl reagovat tak rychle jako vy.“

„Já jsem na něho byl připravený. Věděl jsem, co chce udělat.“

„Jak to?“

„Podle toho, jak držel tu pušku, když se otočil k odchodu. A co víc, viděl jsem mu na očích, k čemu se chystá. Celou tu dobu, co se mnou mluvil, jenom odhadoval, jakou má šanci. Když jednáte s takovým typem, vždycky sledujte jeho oči. Přesto to bylo jen těsně, cítil jsem vítr od kulky přímo na tváři. Kdyby měl víc času na míření, tak mne dostal.“

„Půjdete ho dolů hledat?“ zeptal se Sven.

„Dolů nikudy nemůžeme.“

„Myslíte, že je mrtvý?“

„Možná ten pád přežil.“

„Asi si neuvědomil, že máte zbraň,“ ozval se Axel.

„V tom případě je to, co udělal, ještě horší. Znamená to totiž, že se snažil zastřelit neozbrojeného člověka! A podle toho, co jste nám Axeli povídal, to už udělal párkrát předtím. Jenomže tentokrát mu to nevyšlo a upřímně řečeno, já nejsem takový pokrytec, abych předstíral, že je mi líto chlapa, který se mne bez jakéhokoli ospravedlnitelného důvodu pokusil zabít. To je všechno, co na to mohu říci.“

„No, alespoň máme o jednoho banditu méně,“ poznamenal prakticky Marcel. „Co budeme dělat dál?“

„Zvedni tu pušku, Gingere, může se nám ještě hodit,“ přikázal Biggles. „Obzvláště v případě, jestli tady nahoře je ještě víc takových týpků jako Swenson.“

„Co máš teď v plánu?“ zeptal se Ginger sbíraje zbraň ze země.

„Půjdeme dál a oznámíme Harovi, co se stalo.“

Ginger zděšeně zamrkal: „Přece vážně nechceš jít do kráteru!“

„Dříve nebo později budu muset. Ale nespěchá to. Na něco, jako je tohle, nejsem tak docela připravený. Situace vyžaduje, abychom si to pořádně promysleli. Myslím, že by bylo rozumné odletět domů a podat hlášení. Pokud to ale uděláme, tak bude trvat celé týdny, než dojde k nějaké konkrétní oficiální akci. Nějakou dobu nám zabere návrat domů. Pak přijdou diskuse. Další ztráta času. Nepředpokládám, že v okruhu tisíce mil je nějaké britské vojenské plavidlo. Přece tady nemůžeme nechat tyhle Harovi nešťastníky ještě celé týdny nebo dokonce měsíce. Za tu dobu se jim může stát cokoli. Musím si to pořádně rozmyslet.“

Biggles si zapálil cigaretu.

Nějakou dobu tak přemýšlel. Potom začal uvažovat nahlas: „Jestli je tenhle Hara takový ostrý hoch jako Swenson, bylo by naivní mu přikazovat, aby dělal něco, co nemůžeme prosadit silou. Zůstat bez komunikace s hydroplánem by bylo také nemoudré. Mám na mysli problém těch psů. Zdá se mi dost pravděpodobné, že se budeme muset vracet stejnou cestou, jakou jsme přišli. Proto vám navrhuji tohle: Já tam půjdu sám nebo s Marcelem, pokud bude chtít jít se

mnou, protože je tam několik francouzských občanů, bělochů i Mar-
kézanů. A můj plán na řešení naší situace je následující.“ Biggles
rozhodným pohybem uhasil cigaretu o skálu.

„Gingere, ty zůstaneš tady nebo trochu níž mimo dohled a budeš
dávat pozor, jestli se už nevracíme. Možná budeš muset krýt náš
ústup, pokud se budeme vracet o něco rychleji než je důstojné. Což
se může klidně stát. Můžeš si vzít tu Swensonovu pušku. Axel tady
zůstane s tebou, takže se můžete střídat, abyste si odpočinuli. Bude
se nám možná hodit, když tady bude, protože se vyzná v cestách ko-
lem kráteru a v případě nouze nám může dělat průvodce. Sven se
vrátí k hydroplánu, ohlásí tam, co se tady mezitím stalo a bude pořád
na stráž. Pokud se s Marcelem nevrátím, Algy bude muset odletět
pro pomoc, i když bych byl raději, kdybychom se bez toho obešli.“

„Co si myslíš, že s Marcelem proti té bandě zmůžete, až půjde
opravdu do tuhého?“ ptal se Ginger a v jeho hlase bylo slyšet jistou
dávku sarkasmu.

„Nic moc dělat nemůžeme,“ přiznal Biggles. „Jestli se mi podaří
dostat se k tomu Harovi a promluvit si s ním, třeba ho nějak přivedu
k rozumu. Řeknu mu, že je po všem. Nemůže si přece dělat blázný z
vlád Británie, Francie, Švédska a Holandska. Pokud není skutečný
blázen, tak si to musí uvědomit. Pokud je dost velký blázen na to,
aby nás odstranil, tak by za to měl zaplatit. Pokud ale bude rozumný,
jediné, co na něm budu chtít je, aby bez problémů propustil ty, co
tady nechtějí zůstat. To znamená, že bude muset odvolat ty příšerné
psy. On sám a s ním ti, kdo budou chtít zůstat, mohou pokračovat dál
ve svých plánech v závislosti na tom, jak rozhodne britská vláda a
dovolí-li jim tady zůstat. To bude ovšem znamenat, že tenhle podnik
se psy musí přestat, aby byl ostrov bezpečný pro všechny návštěvní-
ky. Do kráteru se jim nikdo míchat nebude. Víc mu už slíbit nebudu
moci. Uvědomuji si ovšem, že riskuji, když jdu navštívit člověka,
který je možná šílený, ale dokud si s ním nepromluví, nedá se nic
jiného dělat.“

„Bláznovi hlavu nenapravíš,“ namítl Sven.

Biggles přikývl. „Jestli je to možné, tak bych rád tenhle případ
vyřídil bez dalšího krveprolití. Jinou možností, než vyřídít to potichu
je, poslat sem komando mariňáků, aby to tu zvládli násilím. To by
mohlo ale rozpoutat něco většího. Když je celý svět ve varu a připra-

vený spustit povyk při sebemenším incidentu, Oratovoa by se stala hned úvodním titulkem všech světových novin. V OSN by došlo k interpelacím. Někteří z vůdců téhle bandy jsou Američané. Pokud by na ně někdo jen sáhl, Spojené státy by hned začaly pěkně ječet.“

„A co Swenson?“ zeptal se Ginger. „Předpokládám, že to byl taky Američan?“

„Ten už nepromluví a tím spíš nebude ani ječet,“ prohlásil zachmuřeně Biggles. „Bude jenom předmětem tajného hlášení, které sepiši, až se vrátím domů. Všichni jste přece viděli, co se stalo. A co se týče toho Hary, nevidím žádnou možnost, jak by se z toho mohl vyvléci, aniž by se nenamočil do toho, co se mi jeví jako naprosto jasný plán vylákat z lidí peníze pod falešnou záminkou. Nezapomínejte, že ti psi mohou za smrt jednoho člověka!“

„Mohl by tvrdit, že mu nepatří,“ namítl Ginger.

„Proti tomu by svědčil Axel. Ale já mám pocit, že ti Američané, co jsou tady svobodně o své vůli, se nebudou chtít dostat do sporu se svou vlastní vládou, která o nich toho asi ví už víc, než je jim milé.“ Biggles se rozhlédl po všech okolo. „Máte k tomu někdo něco, nebo platí můj plán?“

Nikdo žádný alternativní postup neměl, ačkoliv bylo zjevné, že považují Bigglesův návrh přinejmenším za značně riskantní, přestože, jak tvrdil, je oficiálním představitelem Britské vlády na ostrově.

„Tak fajn,“ ozval se znovu Biggles. „Vy, Svene, se dejte hned na cestu. Třeba ještě stihnete sestoupit dolů k letadlu za denního světla. A dávejte pozor, kam šlapete!“

Sven ihned vyrazil zpátky k místu, odkud vylezli na plošinu a za okamžik už zmizel za horizontem.

Ginger si hodil pušku přes rameno. „Tak jdeme na místo, Axeli.“ Potom tázavě pohlédl na Bigglese. „Jak dlouho tam máme zůstat, jestli se nevrátíte?“

„Dejte mi v každém případě čtyřadvacet hodin,“ rozhodl Biggles. „Pokud se do té doby nevrátím, poznáte, že Hara dělal potíže a v tom případě musíte použít vlastní iniciativu. Nejlepší by možná bylo se rychle vrátit k letadlu a připojit se k ostatním. Neukazujte se ve dne přes okraj kráteru. Vaším trumfem je to, že Hara netuší, že jste tady ještě vy.“

„Tak dobrá.“ Ginger s Axelem vyrazili.

Biggles pohlédł na Marcela. „Jdete se mnou? Nemyslete si ale, že musíte.“

„Ale to víte, že s vámi půjdu, vy stará vojno!“ zvolal Marcel ironicky.

„Prima. Tak jdeme a poslechneme si, co nám starý král Hara má co říct.“

Vydali se směrem vzhůru po svahu k okraji kráteru.

Avšak než došli až k němu, vynořili se na obzoru dva muži. Když uviděli návštěvníky, obrátili se a dali se do běhu směrem k nim. Biggles a Marcel pokračovali dál v pochodu, aniž by změnili tempo a nevěšili si jich.

Brzy bylo vidět, že oba muži jsou černoši a jelikož měli obušky, bylo jasné, že to jsou strážé. Když doběhli blíž k Bigglesovi, zpomalili, zjevně na rozpacích, co by měli dělat, když zjistili, že oba běloši jsou cizinci.

Když došli až na doslech, jeden z nich zavolal: „Slyšeli sme ná-ký střilení?“

„Správně,“ potvrdil jim to klidně Biggles. „Jeden člověk byl zastřelen.“ Ukázal prstem. „Spadl pak támhle do té rokle.“

„Kdo být ten muž?“

„Nějaký Swenson.“

„Kdo ho zastřelit?“

„Já. Jestli to byl váš přítel, tak byste se po něm měli jít raději podívat.“

Podle toho, jak ti dva chlapíci zůstali na Bigglese koukat skelným zrakem a s otevřenou pusou, bylo jasné, že to jsou dva primitivové, kteří zjistili, že taková situace je prostě nad jejich chápání. Za to ale částečně také mohlo Bigglesovo suverénní a jakoby nudné vyjadřování. Dívali se upřeně k rokli a pak zase na Bigglese.

„Kam si to dete?“ podařilo se pak jednomu ze sebe vypravit.

„Jdeme navštívit pana Haru,“ odpověděl Biggles. „Víte, kde ho najdeme?“

„Jasný.“

„V takovém případě nám k němu můžete ukázat cestu. Ved'te nás.“

„Jasný. Jasný, šéf,“ prohlásil jeden z nich nejistě.

Biggles se nepatrně usmál a pokračoval v chůzi.

„KRÁL“ HARA

Oba běloši spolu se strážemi po boku, často na ně vrhajícími své zuřivé pohledy, došli až na vrchol posledního stoupání a tam, na svažující se půdě před nimi, byl jejich cíl, kráter a osada ukrytá uvnitř.

Biggles se zastavil, aby si to kolem pořádně prohlédl. Bylo jasné, že už se tady udělalo hodně práce a ještě víc se jí rozdělalo. Lidé stále ještě pracovali, někteří po dvou, jiní po jednom, občas v malých skupinkách, které hlídali jejich vedoucí. Jak je možné, že dokáží manuálně pracovat v takovém úmorném vedru, to byla skutečně otázka, i když podle Axela vlastně žádnou jinou možnost neměli. Bylo to prostě buď a nebo. Buď pracovat, nebo zemřít. Vesnice, pokud těch pár permanentních obydlí tak bylo možné nazývat, byla asi čtvrt míle dál, v poledním slunci jasně viditelná. Občas z jedné budovy do druhé přešel nějaký člověk, jinak nebylo nikde vidět žádnou zvláštní činnost.

„Co si o tom myslíte, starý lišáku?“ zeptal se Marcel.

Biggles pokrčil rameny. „Kdyby nám o tom nebyl Axel vyprávěl, bylo by obtížné to uhodnout. Já si o skutečném účelu tohoto zařízení nebudu dělat žádný názor, dokud si nepromluví s člověkem, co to tady vede. Neočekávám od něho sice žádné zvláštní uspokojení své zvědavosti, protože hádám, jak říkáme, že má o kolečko víc. Ale musíme mu dát šanci vyvrátit naše pochyby. Žádný normální člověk by si dobrovolně nevybral k životu snad nejžhavější místo na zeměkouli, nehledě na to, že je to jedno z těch nejhůře přístupných. Ten chlap se buď před někým nebo něčím skrývá, nebo budeme mít co dělat s fanatikem. Odpověď ostatně už brzo poznáme.“

Šli dál a jeden ze strážců spěchal napřed, zjevně aby všechny varoval před jejich příchodem. Biggles se ho ani nepokusil zarazit. Jeho odhad se potvrdil, když strážce vběhl do té největší budovy a za okamžik se vynořil se třemi dalšími muži. Všichni zůstali stát u dveří, dívali se a čekali. Dva byli běloši.

Biggles s Marcelem těsně po boku šel až k nim. „Kde je doktor Hara?“

„Král je uvnitř a odpočívá,“ odpověděl jim jeden z bělochů mluvící s podivným přízvukem.

„Omlouvám se, že ho obtěžuji, ale chci si s ním promluvit,“ stručně prohlásil Biggles. „A nechte si ten nesmysl s nějakým krá-

lem! Nepřišel jsem si sem s vámi hrát!“

„Však vy brzo zjistíte, že o žádnou hru nejde,“ odpověděl mu běloch a otevřeně nepřátelsky si Bigglese měřil. „Královi se žádný rozkazy nedávají!“

„A kdo jste vy? Předseda vlády?“

„Ano.“

Biggles se na Marcela významně usmál. „Vypadá to, že jsme jako Alenka spadli do Země divů.“ Potom se obrátil zase na mluvčího té tříčlenné skupinky. „Nejmenujete se čirou náhodou Ronbach?“

„To teda náhodou jo.“

„Jaký úřad tady vykonával Swenson?“

„Ministra práce.“

„No tak to abyste se raději poohlédli po nějakém novém ministrově.“

„Co tím myslíte?“

„Swensona potkala nehoda. Pochybuji, že se vrátí.“

„Kde je?“

„Naposledy jsem ho viděl, jak pozpátku padá do rokle. Vaši dva barevní otrokáři to místo znají. Ale už dost těch nesmyslů. Řekněte Harovi, ať na chvíli nechá té komedie a možná se nějak dohodneme.“

Po krátkém zaváhání ten muž vešel do budovy, ale v minutě byl zpátky.“

„Král vás přijme,“ ohlašoval zvučně.

„To je od něho moc laskavé,“ odvětil s kousavou ironií Biggles.

S Marcelem, který se mu držel těsně po boku, pak Biggles následoval bělocha dovnitř domu.

Místnost, ve které se ocitli, příliš královský palác nepřipomínala. Stěny byly nabílené a bez jakýchkoli tapet nebo maleb, tak jako tomu bývá v nemocničních pokojích. Na druhém konci byl nízký stupínek, na němž stálo masivní pozlacené křeslo jako jakýsi trůn. Po každé straně mělo po jedné, zjevně méně významné židli. Před židlemi byla lavice pokrytá všelijakými papíry, vedle nich byl kalamář s inkoustem, lampa a spousta všelijakých drobností. Na trůnu, oblečený do jakéhosi bílého hábitu, připomínajícího koupací plášť, seděl samozvaný král Oratovoy.

Byl to velký člověk, asi tak padesáti či šedesátiletý, hladce oholený, s velkým klenutým čelem a vepředu začínající pleší. Měl velký,

hranatý obličej s výraznými rysy, z nichž vynikal zejména jeho nos. Jeho oči skrývaly černé brýle s kostěnými obroučkami. Celkem vzato to byla impozantní tvář.

V naprostém tichu Biggles přešel až ke trůnu, sundal obě židle ze stupínku, na jednu si sedl sám a druhou nabídl Marcelovi. „Jsem si jistý, že vám to nebude vadit. Mám za sebou totiž dlouhou pěší túru a jsem docela unavený,“ oznamoval konverzačním tónem.

Ronbach a jeho společníci se vzpamatovali z šoku nad takovým chováním a vykročili k Bigglesovi, jako by proti tomu chtěli nějak zasáhnout. Avšak král zvedl pravici, a tak se zarazili. Pak se zadíval na Bigglese a hlubokým hlasem se zeptal: „Kdo jste a co chcete?“

Biggles se zamračil. „Řeknu vám to. Ale když neumíte být alespoň slušný, tak bych vám radil, abyste nebyl přímo sprostý. Já se jmenuji Bigglesworth. Stručně řečeno, jako zástupce britské vlády mne sem vyslali především proto, abych varoval každého, kdo sídlí na ostrově, že vzhledem k jeho poloze spadá do pravděpodobné zóny nukleárních pokusů, takže tady možná hrozí nebezpečí radioaktivního zamoření.“

„Tak přesuňte ty svoje pekelné testy někam jinam!“ rozkřikl se samozvaný panovník.

„Ještě jsem neskončil,“ nevzrušeně pokračoval Biggles. „Oznámil jsem vám, co byla moje prvořadá povinnost. Ta se teď ale stává nepodstatnou. Od té doby, co jsem dorazil na ostrov, jsem získal informace, že je tady několik lidí různé národnosti drženo proti své vůli.“

„Kdo vám to říkal?“

„Kdo mi to říkal, není vůbec důležité.“

„Věříte tomu?“

„Věřím.“

„Co s tím hodláte dělat?“

„To do jisté míry záleží na vás. Jedna věc je ale jistá. Dál to takhle už nepůjde. Co vy tady vlastně konkrétně děláte?“

„Takže vy chcete vědět, co já tady dělám?“

„Ano.“

„A když vám to odmítnu říct?“

„Bude to hrát jen velice malou roli. Já se vrátím domů a podám naší vládě hlášení o jistých skutečnostech, na které jsem byl již upo-

zorněn, a v tom případě, pokud to uspokojivě nevysvětlíte, budete možná muset čelit jistým závažným obviněním.“

„Jako třeba?“

„Pirátsství, únos, vylákání peněz pod falešnou záminkou a možná i vražda. S takovými informacemi jsem se mohl vrátit domů ihned, ale rozhodl jsem se, že nejdříve vyslechnu, jestli na to máte nějaké vysvětlení vy sám.“

„Zajímalo by vás, že tady provádím experiment, který bude možná znamenat spásu lidského rodu?“

„Moc ne. Pokud není lidská rasa schopna se spasit sama, tak zmizí ze světa stejně jako dinosauři, kteří kdysi dominovali této planetě, a kterou nezachrání nic, co byste vy mohl udělat. Rozhodně ne tady. Možná jste si to ani neuvědomil, ale vybral jste si pro svůj pokus zrovna sopku, která vypadá jako vyhaslá, ale já se domnívám, že je pěkně živá. Vám to třeba nevádí, ale nemůžete nutit ostatní, aby to riskovali s vámi.“

Harova tvář byla stále bezvýrazná. „Já jsem si dal jistý úkol a ten vykonám.“

„Nic takového se vám nepovolí.“

„Kdo mi to zakáže?“

„Já. Nebo v případě, že se mi to nepodaří, jednotky, které sem kvůli tomu vyšlou.“

„Víte, co tady dělám?“

„Ano. Ptal jsem se vás jenom ze zdvořilosti.“

„Jak to víte?“

„Dostal jsem informace od jednoho z vašich vězňů.“

„Jaké námitky může mít britská vláda proti tomu, že tady žijeme?“

„Tedy pane Haro, to je skutečně směšná otázka a vy to dobře víte. Týká se to i jiných států. Tak zaprvé jste sem přilákal lidi pod falešnou záminkou. Držíte je tady násilím. Zmocnil jste se lodi, která vám nepatří, a nasadil jste sem smečku psů, kteří ohrožují každého, kdo tady přistane. Ta zvířata už mají podle toho, co vím, na svědomí smrt nejméně jednoho člověka. Pokud vážně věříte, že se takové počínání bude nadále tolerovat, tak máte o evropských vládách opravdu chabé mínění.“

„To mám.“

„V takovém případě budete rozčarován.“

„Co s tím hodláte dělat?“

„V tomto stádiu jsem ochoten vám nabídnout podmínky, za daných okolností mnohem rozumnější, než byste si zasloužil. Zaprvé musíte zničit ty psy. Zadruhé všichni, kdo chtějí odjet z ostrova, musí mít volnou cestu. Vám a těm, kdo si budou přát zůstat, to bude dovoleno, než dojde k rozhodnutí naší vlády, co s vaším pobytem tady.“

„A když odmítnu?“

„Tak se vrátím domů a podám hlášení, ve kterém vás označím jako zodpovědného za cokoli, co se tady stane od této chvíle do doby, kdy odtud budete vyhnáni násilím.“

„Proč si myslíte, že vám dovolím opustit ostrov?“

„Jestli odjedu nebo ne, to nehraje žádnou roli. Pokud se nevrátím domů, brzo se tu objeví další, aby zjistili, proč. Já se jen snažím chovat rozumně v naději, že nám všem ušetřím spoustu problémů. Vám nepomůže ani násilí, ani výhrůžky.“

„To ještě uvidíme.“

Biggles pokrčil rameny „Tak dobrá, tedy. Ať je po vašem. Ale varuji vás, že setrvávání na tom vašem šíleném plánu to jen ještě zhorší. Ať děláte cokoli, co se týče ostrova, váš experiment právě skončil.“

Svaly v Harově tváři se napjaly „Mně nebude stát nic v cestě k tomu, co jsem se jednou rozhodl dokázat!“

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Doktore Haro, já jsem šel přímo za vámi, protože se vždycky snažím nejdříve o tu nejsnazší cestu – myslím nejsnazší pro každého. Věřil jsem, že budete přístupný rozumnému řešení. Zjevně jsem se mýlil. Já nehledám víc problémů, než je nutné, ale jestliže to chcete řešit tím druhým způsobem, bude to tak prostě muset být. Když ale uděláte, co vám radím, tak já vám slibuji, že vás tady nechám až do té doby, kdy váš případ budou moci projednat odpovědné orgány v Londýně.“

Rysy Harovy tváře ztvrdly. „Vy musíte být šílený, když si myslíte, že mi můžete diktovat svoje podmínky!“

„Budu si myslet, že jste šílený vy, jestliže je nepřijmete!“

„Takže to je to! Vy si myslíte, že jsem šílenec?!“

„Na to si udělám názor teprve až uvidím, jak se chováte.“

„Tak už jste skončil?“

„Řekl jsem všechno, co jsem musel.“

To byl vrchol. Hara, který se jen tak tak držel, teď už ztratil úplně sebeovládání a projevil se jako labilní fanatik, za kterého ho Biggles považoval. Vyskočil a začal řvát celý proud urážek. Nadával Bigglesovi do vlezlých Anglánů, proklínal britskou vládu střídavě s vládami jiných států včetně, docela překvapivě, jeho vlastní.

„Já vás zkrotím!“ rozeřval se. „Já vám ukážu, kdo je tady pá-nem! Chopte se jich! Pryč s nimi! Zavřete je, postavte k nim stráž, a kdyby dělali potíže, zastřelte je! To vám prikazuji! Později rozhodnu, co s nimi bude dál. Odved'te je, ať je už nevidím!“

Něčí ruce zezadu popadly Bigglese i Marcela, a když se otočili, uviděli, že se místnost během rozhovoru potichu zaplnila strážemi, bělochy, černochoy i Indonésany. Marcel pohlédl na Bigglese a v jeho výrazu byla otázka, zda se musí podrobit takovému způsobu zacházení. Biggles ale jenom pokrčil rameny, čímž jasně naznačil, že v tomto stádiu není ještě ochoten se začít bránit, což by mohlo vyústit jediné v krveprolití a skončit pravděpodobně tím, že budou oba na místě zabiti.

Takže se nechali odzbrojit a odvést do sousední budovy, ze které se vyklubala jedna jediná místnost a podle vybavení také vězení pro neposlušné otroky. Podlahu tvořila holá zem, nebyl tam žádný nábytek. Jedno jediné nezasklené okno mělo mříže, bylo umístěné vysoko u stropu a propouštělo dovnitř jen trochu světla. Dveře, malé a masivní, evidentně ze ztroskotané lodi, za nimi s rachotem zapadly a pak cvakl zámek.

„Tiens! Takže jsme v rejži,“ poznamenal Marcel s obdivuhodnou znalostí anglických úsloví.

„Já jsem to musel riskovat, abych zjistil, co chci.“

„Cože?“

„Tenhle Hara je absolutní šílenec.“

„Ale kamaráde, to jsme přece už věděli!“

„Jenom podle toho, co nám tvrdil Axel. U soudu je každé svědectví z druhé ruky nespolehlivé. Já jsem toho člověka potřeboval vidět na vlastní oči a udělat si svůj názor. S člověkem, který má v hlavě o kolečko víc, se nedá rozumně mluvit. Problém je ale v tom, že tenhle Hara buď skutečně věří v to, co dělá, nebo je to strašně ma-zaný lhář.“

„A tak jsme dopadli takhle.“

„Nemohu říci, že by mne to překvapilo. Jenomže jedinou alternativou, jak jsem ostatně zdůraznil, by bylo odletět domů uprostřed rozdělané práce. Nápad pokusit se to tady obsadit násilím a osvobodit vězně, se nedá prakticky provést. Doma by nás obvinili, že jsme začali válku. Až bude mít Hara víc času, začne možná znovu přemýšlet o tom, co udělal. A jestli má ještě trochu zdravého rozumu, tak si uvědomí, že jsem měl pravdu, když jsem mu oznámil, že ať si s námi udělá cokoli, ta šílená hra, kterou tady hraje, je u konce. Všichni, co mu tady pomáhají, to musí vědět a Hara musí být opravdu silnou osobností, aby si je všechny udržel pod palcem.“

„Je to typ, kterého aby se člověk bál.“

„To rozhodně, i když já se fakticky mnohem víc bojím samotného ostrova než jeho.“

„Ostrova?“

„Oratovoa se připravuje na další výbuch.“

„Zut alors! Opravdu si to myslíte?“

„Jsem si tím tak jistý, že budu moc rád, až budu odtud pryč. Když jsem mluvil s Harou, cítil jsem naprosto jasně, jak se mi pod nohama chvěje půda. Hara to určitě cítil také a podle toho, že to ignoroval, jsem došel k závěru, že je to tady tak běžné, že tomu už nikdo nevěnuje žádnou zvláštní pozornost. Není nic neobvyklého, když údajně vyhaslá sopka najednou vyvrhne zase celý kráter do vzduchu. Může, ale také nemusí, přitom dát předem několik varovných výbuchů. Kromě Krakatoy, o které jsem se už zmínil, žili lidé před dvěma tisíci let i v kráteru Vesuvu, když najednou vyvrhl své vnitřnosti. To samé se stalo docela nedávno s horou Mont Pelé na vašem ostrově Martinik v Západní Indii. Když takový malý vrch dokázal vyhladit skoro třicet tisíc lidí jedním výbuchem, tak tahle věcička, na které právě stojíme, až dostane tu svou náladu, udělá s každým, kdo tady bude, krátký proces. Nemusí se to stát ještě hezky dlouho, ale může se to také stát hned zítra.“

„Skvělá myšlenka na dobrou noc,“ uštěpačně prohlásil Marcel.
„Co budeme dělat?“

„Na to je snadná odpověď,“ odpověděl Biggles. „Nic. Nebo to řekněme takhle. My můžeme jediné čekat, až co udělá Hara. Mezitím se třeba rozhodne k nějaké akci Ginger. A bude to muset být něco

chytrého.“

„Myslíte na letadlo?“

„Samozřejmě. Hara přece určitě ví, že jsme na ostrov přiletěli. Bezpochyby viděl náš hydroplán, když jsme letěli přes kráter. Bude se domýšlet, že je stále ještě tady a moc míst, kde by mohl být, tady zase není. Pokud tedy není naprostý blázen, a jakkoli je šílený, takový velký blázen není, jeho dalším krokem bude zabránit tomu, aby odletěl.“

„Však Algy s Bertiem se postarají, aby k tomu nedošlo.“

„Já jen doufám, že máte pravdu,“ zamyšleně odpověděl Biggles.

JE TO NA GINGEROVI

Ginger a Axel si našli více méně pohodlné místo těsně pod hřebenem kopce, takže se stačilo jenom zvednout, aby měli přehled přes otevřené území mezi sebou a krajem kráteru, za kterým viděli mizet Bigglese s Marcelem. Pak se podle rozkazu uvelebili k dlouhému čekání.

Nějakou dobu je zabavil jejich nádherný výhled, až Ginger několikrát poznamenal: „To snad není ani pravda.“ Skutečností bylo, že v životě nic takového ještě neviděl. Vlevo padaly černé útesy přímo do moře. Z nějakého důvodu, který se jim ozřejmil teprve později, se mu vyhýbala hejna mořských ptáků. Občas se k němu sice přiblížila, ale jak si Ginger všiml, nikdy na něj neusedla, vždycky se od něho v poslední chvíli za sborového a nesourodého křiku zvedla pryč.

Vpravo se rozkládal prudce spadající terén, rozbrázděný množstvím roklí a rozervaných skalisek, do pásu lesů dole pod nimi. To byl ten svah, po kterém vystupovali nahoru, i když teď Ginger ze svého pohledu stěží věřil, že to, co shora vypadá tak nemožné, skutečně dokázali. Představa budoucího sestupu, pokud by byli nuceni vrátit se touto cestou, Gingera přímo děsila, i když Sven už se tamtudy vydal. Ačkoli si musel být vědom veškerého rizika, přijal ten úkol bez protestu. Na tak zrádném srázu stačilo podvrknutí kotníku, což se mohlo docela snadno stát, aby z toho měl velké problémy. Ginger sledoval dál otevřené prostory kolem v naději, že ho Sven uvidí, ale v tom chaosu roztroušených balvanů, proláklín a k nebi trčících skalisek, to fakticky ani neočekával. Ostatně to jistě nečekal ani Sven.

Těsně před nimi byla ta roklina, do které spadl Swenson. Její

dno bylo ukryto ve změti tropické vegetace. Za ní a pod ní se táhl zelený pás džungle, skrz niž, shora neviditelná, vedla pěšina, která se stala známou psí stezkou. Ještě doleji, asi tak míli vzdušnou čarou, se rozprostíral oceán, jeho tmavomodrá hladina nepřerušená žádným bodem, kterého by se mohlo lidské oko zachytit. Bylo vidět jenom ústí zálivu do moře, jako uzounkou stužku vody, která pak zmizela za vrcholky stromů lesa. Proto nebylo možné vidět na hydroplán a Ginger navrhl Axelovi, že by možná bylo dobré změnit stanoviště, odkud by dostali lepší výhled na záliv.

„Když budeme vidět na letadlo, tak uvidíme, až tam dorazí Sven. Aspoň bychom věděli, že se mu nic nestalo a dorazil dolů v pořádku. Také bychom poznali, kdyby Algy musel odjet někam jinam.“

„Myslíte si, že bude muset odjet?“

„Nevím. Ale až si Hara uvědomí, jak důležitý je pro Bigglese ten hydroplán, může se pokusit ho poškodit, aby mu zabránil v odletu.“

Přesunuli se tedy kousek po svahu a za okamžik našli místo, které potřebovali, jakousi pozorovatelnou, ze které mohli přehlédnout celý vnitřní konec zálivu a samozřejmě i letadlo. Ke Gingerově úlevě bylo stále ještě na svém místě.

Celou tu dobu jejich největším nepřítelem bylo slunce. Útočilo na ně žhoucími paprsky, které porézní skála ochotně absorbovala a pak odrážela zpátky do vzduchu. Proti tomu se nedalo vůbec nic dělat, přestože se čas od času vyplížili do jakkoli malého stínu, který vrhaly okolní balvany a jednou i jakýsi ztrouchnivělý padlý strom. Ale to byla jen kratičká úleva, protože slunce, teď už za zenitem, padalo k moři a hned si je zase našlo. Aby zapomněl na to nepohodlí, snažil se Ginger ulomit těžký kus větve, protože ho napadlo, že by se hodil na ty psy, pokud by se s nimi dostali do střetu.

Odpoledne se chýlilo k večeru a Svena nezahlédli. Ani u letadla neviděli žádný pohyb, z čehož Ginger usoudil, že si Algy s Bertiem hledají spásu před tím strašným vedrem uvnitř v kabině.

Pak vyzval Axela, aby mu vyprávěl víc podrobností o tom, co se dělo na ostrově po jeho příjezdu a stále ještě ho zaujatě poslouchal, když došlo k něčemu, co sice samo o sobě nebylo nebezpečné, ale způsobilo, že vyskočili a ulekaně se na sebe podívali. Země, na které

stáli, se začala třást, jako kdyby do ní někdo bušil obrovitým kladivem. Současně se jakoby odněkud zdola ozýval temný rachot. Zemětřesení trvalo asi tři nebo čtyři sekundy. A že to nebyla jenom jejich fantazie, to se ukázalo, když se pár menších kusů černého útesu odlomilo a s rachotem se zřítilo do prázdna. Všude pod nimi na nižších srážech se zvedli rackové ze svých hnízd a začali kroužit ve vzduchu a křičet.

„Páni!“ vydechl Ginger, v obličeji celý bílý. „To je zemětřesení!“ Zoufale se začal rozhlížet kolem sebe, jak si vzápětí uvědomil zcela naivně, kudy by unikli.

„To se stalo už třikrát nebo čtyřikrát od té doby, co jsem přišel na ostrov,“ nevzrušeně prohlásil Axel.

„Čím dřív budu pryč z téhle hromady želé, tím budu šťastnější!“ olízl si vyprahlé rty Ginger. „Je to děsivý. Teď už je mi jasné, že Hara je cvok. Tady žádný normální člověk nemůže přece zůstat! Už se nedivím, že si na ten útes nesedne žádný racek. Rozpadá se na kusy. Slyšel jsem padat i skály na druhé straně. Celé se to tady rozpadá na kusy! Doufám jenom, že se tam Biggles dlouho nezdrží. A co Sven, mezi těmi balvany tam dole! Koukněte! Algy a Bertie museli něco taky slyšet. Jdou se podívat ven, co to bylo.“

Dvě mikroskopické postavičky se objevily na trupu letadla a zadívaly se vzhůru k sopce. Minutu nebo dvě tam stály a pak se vrátily zase do kabiny.

„Víte, Axeli, tohle dává celému tomuhle zatracenému podniku úplně jiný smysl,“ vážně se zatvářil Ginger. „Doufám jen, že si to Biggles taky uvědomil. To není žádná legrace sedět na bombě o váze miliónů tun, která každou chvíli může explodovat!“

„V kráteru ty otřesy možná ani nepocítili,“ zamyšleně prohlásil Axel. „Vypadá to, že ty otřesy jsou totiž jenom místní, někdy na jedné straně sopky, jindy na druhé.“

„To je děs,“ zabručel Ginger. „Abych teď celou dobu, co tu budu, jen čekal, kdy se to zase začne opakovat!“

„Hara tvrdí, že se toho nemusíme bát.“

„Pak platí, co jsem už říkal, že je to cvok.“

„On tvrdí, že to takhle probíhá pravděpodobně už stovky let a může to ještě sto či více let pokračovat.“

„No, doufám, že má pravdu,“ stručně to uzavřel Ginger.

Znovu se posadili, ale poněkud nervózní a s obavou, že se zase země pod nimi začne otřásat. K tomu už však nedošlo. Jak se slunce blížilo za obzor, stále častěji chodili vyhlížet přes okraj kopce, zda se už neukazuje Biggles s Marcelem.

Se západem slunce přišla další nová nepříjemnost v podobě prudkého lijáku, který je promočil až na kůži. Navíc to byl ledový déšť a to byl po předchozím žáru takový šok, že se jim rozklepaly zuby zimou.

„Takhle se to pravidelně opakuje skoro každý večer,“ poznamenal Axel. „Zítra bude stejně jako dneska.“

„To je tedy pěkné místočko,“ s odporem na to reagoval Ginger. „Co jen to tam Biggles tak dlouho dělá?“

Axel neodpověděl.

Když slunce zapadlo do oceánu a z nebe spadla tma, která zakryla ostrov jako černý plášť, začaly se jich zmocňovat obavy. Biggles mu sice dal dvacet čtyři hodin, přemítal Ginger, ale nemohl si pomoci, kdyby jejich rozhovor s Harou proběhl bez problémů, tak už tady museli být zpátky.

Strávili neklidnou a nepohodlnou noc střídající se na stráž, aby nepropásli Bigglese s Marcelem. Ginger si dvakrát myslel, že cítí, jak se pod jeho ležícím tělem země opět rozechvěla a to nebylo nic, co by ho zrovna uklidnilo.

Svítání s ohňostrojem barev přineslo trochu úlevy, protože, jak Ginger poznamenal, alespoň vidí na to, co dělají a skály dostaly šanci se trochu ochladit.

Jejich hydroplán nebyl vidět, protože jako předchozího dne a pravděpodobně každý den ve stejnou hodinu, byly všechny nižší svahy hory zahalené do závoje šedavého mlhavého oparu. Později, když jej rozehnalo vycházející slunce, uviděli letadlo na stejném kotvišti, evidentně nepoškozené, což, jak poznamenal Ginger, bylo něco, zač mohou být vděční. Občas bylo na trupu vidět chodit nějakou postavu a jednou tam viděl Ginger postavy dvě. Byly sice příliš daleko, aby je Ginger poznal, ale myslel si, že to je Algy s Bertiem. Starosti mu dělalo, že tam nikdy neviděl současně tři postavy, jak by se dalo čekat v případě, že se Sven dostal dolů bez problémů. Ale Axelovi, který možná přemýšlel o tomtéž, raději nic o svých obavách neřekl.

Ze zbytků potravin, které si s sebou přivezli, si připravili snídani.

Pokračovali ve sledování hřebene svahu za sebou a letadla, zatímco slunce putovalo na své denní pouti nebem a opět bičovalo holá skaliska svými nemilosrdnými paprsky. Jediná příhoda, která poněkud narušila jejich monotónní hlídku, se stala těsně před polednem, kdy se z rokle pod nimi ozvaly výkřiky, pískot a zvířecí zvuky naznačující přítomnost lidí a psů.

„Co tam asi dělají?“ zeptal se Axel. „Že by šli nahoru sem k nám?“

„O tom pochybuji. Spíš bych řekl, že pátrají po Swensonovi nebo se snaží přijít na stopu cesty, po které se na vrchol vyšplhal Biggles s Marcelem. Teď už Hara ví, že se pravidelnou trasou nahoru nedostali, o nás ale vědět nemůže. Ale abych byl upřímný, Axeli,“ Ginger se zamračil, „začíná mne to znepokojovat. Jsem si jistý, že pokud by Biggles byl na svobodě, tak by se už dávno vrátil. Nedovedu si představit žádný důvod, kvůli kterému by tam dobrovolně zůstávali takhle dlouho. Jakmile se dostal k tomu bláznivému královi, mohl mu během pěti minut říct všechno, co potřeboval. Ta lhůta, kterou nám dal, už stejně skoro vypršela.“

„Myslíte, že ho Hara zajal?“

„Obávám se, že to je přesně to, co se stalo.“

„Co když se s Marcelem nevrátí? Co budete dělat?“

„Já nevím,“ přemítavě odpověděl Ginger. „Biggles říkal, že v takovém případě máme použít vlastní iniciativu. To je sice pěkné, ale znamená to udělat velké rozhodnutí. Jak to vidím já, tak můžeme udělat jediné tři věci. Můžeme zůstat, kde jsme a dát Bigglesovi ještě nějaký čas. Pokud by nepřišel, tak to by znamenalo, že jsme tam, kde jsme teď a donutilo by nás to zvolit jednu ze dvou možností. Můžeme jít za Svenem dolů k hydroplánu a nechat Algyho, ať se rozhodne, jestli tu zůstaneme nebo odletíme do Austrálie. Nebo můžeme jít do kráteru a zjistit, co se tam stalo. Pokud zvolím tuhle možnost, tak bych vám neradil, abyste šel se mnou. Byl jste bezpochyby už prohlášený za dezertéra a v případě, že vás chytí, vám půjde o krk.“

„Zůstanu s vámi, ať se rozhodnete pro cokoli,“ prohlásil klidně Axel.

„Je to na vás. Ale řekněte mi, vy tady poměry znáte, za před-

pokladu, že by chtěl dát Bigglese a Marcela do vězení, co by s nimi Hara asi udělal?“

„Myslím, že by je asi dal zavřít do trestné cely. Jinam to nejde.“

„Jak vypadá ta trestná cela?“

„Je to jen taková chatrč s jednou místností, stojí o samotě a používá se jako vězení.“

„Z čeho je? Byl jste tam už?“

„Ano. Je to zděná budova stranou od ostatních, má těžké dveře ze starých lodních trámů a vysoko nahoře je jedno okno se železnými mřížemi. Nedá se na něj dosáhnout, protože si nemůžete na nic stoupnout. Není tam totiž vůbec žádný nábytek, dokonce ani postel. Podlaha je jenom z hlíny.“

„Z čeho jsou zdi?“

„Ze stejného materiálu jako ostatní budovy. Sušené hliněné cihly. Také jsem je pomáhal dělat, je to jeden z pravidelných úkolů, které dostáváme. Nejdřív se nasbírají kusy lávy, pak se rozdrťí kladivem a krumpáči, přidá se voda a rozmíchá se to na hustou kaši. K tomu se přimíchá suchá tráva, aby to drželo pohromadě. Pak už jedinečně vytvarujete cihlu a necháte vysušit na slunci.“

„Tomu se někde říká vepřovice.“

„Správně. Ty cihly nejsou tak pevné jako ty normální, co používáme u nás doma. Dalo by se říci, že jsou měkké, ale tady se ke svému účelu docela dobře hodí. Střecha je došková. Všechny budovy jsou postaveny takhle, protože tady žádný jiný stavební materiál není.“

„Takovou chatrč probourat by neměl být problém?“

„Myslím, že ne, i když jsem se o to samozřejmě nikdy nepokusil.“

„Kdyby měl někdo uvnitř nůž, tak by se dokázal prosekat ven?“

„Nemohl by mít nůž, protože když vás tam strčí, tak vám seberou všechno, co máte. Holýma rukama se tam žádná díra udělat nedá.“

„Teď právě jste se ale zmínil o nějakých kladivech a krumpáčích. Kde je mají?“

„V jiné budově, v kůlně na nářadí.“

„Je daleko odtamtud?“

„Ne. Je hned vedle. Všechny budovy jsou vlastně docela u se-

be.“

„Zamyká se ta kůlna?“

„Nevím to jistě, ale myslím, že ne. Pořád tam někdo pro něco chodí.“ Axel pohlédl Gingerovi do očí. „Chcete to vězení rozbourat?“

Ginger se zazubil. „Možná budu muset, ale teď jsem jen uvažoval o všech možnostech.“

„Někdo vás ale uslyší. Pořád jsou kolem stráže, protože ne- daleko je také královský palác.“

„Nedá se nic dělat. Vzpomínáte si, jak říkal Biggles o Harovi, že o nás nebude nic vědět? Povídal přece, že je to náš trumf a já mám pocit, že s ním budeme muset teď hrát...“

Ginger najednou vyskočil, protože si uvědomil, že během disku- se poněkud povolila jeho ostrážitost a na obzoru se objevila jakási postava a unaveně se táhla po rozžhavené skále kousek vpravo od nich. Za okamžik už Ginger poznal, kdo to je. Konsternovaně zavola- la: „To je přece Sven! Takže se nedokázal dostat dolů!“

Spěchali mu rychle vstříc.

„Co se stalo?“ hned se udýchaně vyptával Ginger.

Sven se sesul na zem, zjevně ve stavu absolutního vyčerpání. Jeho šaty byly úplně roztrhané a samá hlína, někde ztratil svou helmu a měl pocuchané vlasy. S neholenou bradou a obličejem posetým štipanci od komárů vypadal úplně jinak než ten elegantní důstojník, se kterým se setkali při odletu.

„Nenašel jste cestu dolů?“ ptal se hned Ginger.

„Nebylo to k ničemu,“ namáhavě vyslovoval Sven. „Ten most přes tu rokli zmizel. Viděl jsem ho, jak při zemětřesení padá. Ještě minutu a byl bych stál na něm. Dejte mi napít, já svou vodu už dávno spotřeboval.“

Ginger mu podal láhev.

Když se Sven pořádně napil, pokračoval ve svém vyprávění: „Když jsem viděl, jak ten most padá, pokusil jsem se najít nějakou cestu kolem propasti. Musel jsem ujít celé míle, několikrát jsem ztra- til orientaci a neměl jsem ani tušení, kde je asi fjord. A ještě ke vše- mu jsem slyšel ty pekelné psy dole v lese, nedaleko ode mne. V noci jsem se z těch komárů skoro pomátl. Dneska ráno jsem se pokusil ještě jednou o sestup, ale vypadalo to, že jsem obklíčený samými

převisy a nakonec jsem se musel vyšplhat zase zpátky sem k vám. Stejně už se mi rozpadaly boty na kusy, protože nejsou na tohle dělané. Ale řeknu vám, že teď, když je most pryč, tak se zpátky stejnou cestou, jakou jsme přišli, rozhodně nedostaneme.“

Ginger mlčel. Po šoku, který způsobilo poslední Svenovo prohlášení, mu nebylo do řeči.

„Kde je Biggles?“ rozhlížel se kolem Sven.

„Kéž bych to věděl!“

„Copak se nevrátil?“

„Ne.“

„Co z toho soudíte?“

„Hara ho zřejmě zajal a vsadil do vězení, jinak by byl už dávno zpátky.“

Sven přikývl a utíral si obličej vlhkým zbytkem svého kapesníku. „Toho jsem se obával. Co budeme dělat?“

„Přesně o tom jsme diskutovali, když jsem vás uviděl. Vaše zpráva naší diskusi vyřešila.“

„Jak to?“

„Byla tu otázka, zda jít dolů k Algymu, nebo do kráteru najít Bigglese a Marcela. Teď, když mi říkáte, že se nemůžeme vrátit stejnou cestou, jakou jsme přišli, ta první možnost tedy padá. Nemám v úmyslu se nechat při sestupu psí stezkou potřhat. Takže zůstává otevřená jenom jedna možnost. Půjdu do kráteru, abych zjistil, co se stalo s Bigglesem a s Marcelem. Stejně by to nebylo nejvhodnější, klidně si odletět a nechat je tady. Jestli nás všechny chytí do stejné pasti, tak bude na Algym, aby přivedl pomoc z Austrálie. Bojím se jenom, že až se vrátí, tenhle ostrov tady už taky nemusí být. Mám pocit, že se chystá vybuchnout.“

„To by vyřešilo všechny naše problémy,“ odvětil Sven sarkasticky. „A vy nemáte ani tušení, co se stalo s Bigglesem?“

„Ani tušení.“

„Půjdete do kráteru teď hned?“

„Ne. Lhůta sice už vypršela, ale nemyslím, že tohle je ta pravá chvíle. Počkám na tmu.“

„To mi dá šanci chytit druhý dech,“ přikývl Sven.

„Chcete říci, že půjdete se mnou?“

„Samozřejmě.“

Ginger pohlédl na Axela. „A co budete dělat vy?“

„Já půjdu také s vámi. Potřebujete mne, abych vám ukázal cestu. Já se tam vyznám. Beze mne byste nerozeznali jednu budovu od druhé.“

„Tak prima,“ přikývl Ginger. „Počkáme, až vyjde měsíc. Jestli se do té doby Biggles s Marcellem nevrátí, půjdeme tam a najdeme je.“ Jeho hlas pak zazněl ostřeji: „Když chce tenhle povedený monarcha potíže, tak je bude mít!“

RYCHLÁ NOČNÍ PRÁCE

Přišla noc a s ní i obvyklý liják, přebytečná vláha vypařená z oceánu sluncem během horkého dne se v chladném večeru vracela zpátky. Ale po Bigglesovi ani Marcelovi pořád ani vidu ani slechu.

Když si uvědomil, že by bylo dětinské se o cokoli pokoušet v naprosté tmě, Ginger krotil svou nedočkavost a čekal, až vyjde měsíc. Teď už si byl naprosto jistý, že se v kráteru stalo něco skutečně vážného, a i kdyby nemohl dělat nic jiného, alespoň musí zjistit, co to je. Dal Swensonovu pušku Axelovi, který byl beze zbraně, protože Sven měl svou vlastní automatickou pistoli, podobnou, jako byla ta jeho. Potom jim řekl, že sice doufá, že nebude nutné se uchýlit ke střelbě, ale musí být připraveni na všechno.

Jakmile se měsíc vyšplhal nad moře, pokynul Axelovi tím těžkým kyjem, který si vzal do levé ruky, aby je vedl do osady tak, aby je nikdo nezpozoroval. Jejich cílem bude samozřejmě budova vězení.

Axel je uklidnil, že v tuhle noční dobu bude nepravděpodobné, že by se s někým setkali. Věznění osadníci jsou na noc zamykáni v noclehárnách, takže každého, kdo by se volně pohyboval venku, by pokládali za člena Harovy bandy, pravděpodobně za stráž. Pokud ví, žádné zvláštní strážce, které by hlídaly kráter jako takový, tam nejsou, protože to nebylo nikdy třeba.

Ginger se zeptal, proč to nebylo nutné.

„Zaprvé, kdo by sem asi tak mohl přijet? A pak, i kdyby nějaký vězeň uprchnul, bez bot by se daleko nedostal. Večer nám totiž všem vždycky seberou všechny boty a odnesou je pryč.“

„Kam?“

„Do jiné budovy, která se pořád zamyká.“

„Hm, jestli vzali boty i Bigglesovi, tak to bude nepříjemné.“

Jejich malý oddíl postupoval dál v tichosti.

Axelovo tvrzení o strážích, respektive o jejich nepřítomnosti, se ukázalo pravdivé, a tak došli na širokou planinu nad budovami, aniž by viděli živou duši a nikoho nevyplašili. Na okamžik se posadili a Axel jim ukazoval budovy pod nimi a vyjmenovával jejich funkci. Ukázalo se jenom jediné světlo a sice v okně tak zvaného královského paláce.

Gingerův zájem se přirozeně soustředil na vězení, jelikož byl přesvědčený, že pokud je Biggles ještě na živu a v pořádku, tak bude tam. Zdálo se mu neuvěřitelné, že by zůstal jako host samozvaného krále v jeho paláci dobrovolně, zvláště když věděl, jak jsou na tom ostatní. Proto se rozhodl soustředit se výhradně na vězení. Ostatně by nemělo trvat dlouho než zjistí, jestli tam Biggles s Marcelem skutečně jsou.

Pár minut tak v tichosti seděli a sledovali okolí, Ginger s očima upřenýma na protější horizont, kde se rychle rozšiřovala slabě bledá záře naznačující místo, kde se vynoří měsíc nad okrajem kráteru a zaplaví všechno kolem svým bledým světlem.

Konečně se Ginger zvedl. „Měli bychom raději vyrazit dřív, než tady bude příliš vidět. Myslím, že už si pamatuji rozmístění všech budov.“

„Počkejte,“ vydechl najednou Axel. „Někoho vidím. Podívejte! Jde k vězení!“

Zůstali na místě a sledovali muže, kterého bylo dobře vidět vzhledem k jeho pestrobarevné vestě, jak kráčí k menší budově stranou od ostatních, která byla také jejich cílem. Když se k ní přiblížil, oddělil se z jejího stínu druhý muž a pomalu mu vyšel naproti. V ruce cosi nesl. Ukázalo se, že je to puška, kterou při setkání podal nově příchozímu a po krátkém rozhovoru odešel.

Nově příchozí pak zaujal jeho místo.

„To se střídaly stráže,“ zašeptal Axel.

„Takže víme všechno, co potřebujeme,“ odpověděl mu Ginger. „Pokud je někdo na stráž, musí hlídat někoho uvnitř.“

„A je to určitě někdo důležitý,“ pokračoval Axel. „Obvykle se nenamáhají stavět stráže, protože se zevnitř ven nikdo nedostane. Ten chlap, co právě přišel na hlídku, buď sedí, nebo stojí ve dveřích.“

„Kde je to okno?“ zeptal se Ginger.

„Na opačné straně.“

„To bude obtížné,“ připojil se Sven. „Dokud je tam stráž, nedostaneme se ke dveřím.“

„O to bych se ani nepokoušel,“ uklidňoval ho Ginger. „Znamená to jen, že se ho prostě musíme zbavit. S tím by neměly být žádné potíže.“

„Chcete říct, že ho zabijete?“

„Doufám, že to nebude nutné, ale tady už holt na to musíme tvrdě. Když budeme váhat, nikam se nedostaneme. Víte, já nezapomínám, že tihle lidé jsou připraveni vraždit, kdy se jim to hodí.“

„Jestli ale ten chlap vykřikne, tak všechny vzbudí!“ namítl Axel.

„Tak prostě musíme zajistit, aby nedostal šanci křičet.“

„A co s ním tedy uděláte – omráčíte ho?“

„Jedině tak ho můžeme zneškodnit. Nechte to na mě. Teď, když už jsem tady, chci se podívat, kdo je v tom baráku, a to je práce pro jednoho. Čím víc lidí, tím víc hluku. Sledujte mne. Až bude vzduch čistý, dám vám znamení. Vystoupím na to prostranství a zvednu ruce nad hlavu. Až to udělám, vy se ke mně co nejrychleji připojíte. Souhlasíte?“

„Jste si jistý, že nepotřebujete pomoc?“ nabízel se s obavami Sven.

„Radši bych to zvládl sám. Mohli bychom se plést jeden druhému do cesty. Víte přece, že se u nás říká, příliš mnoho kuchařů pokazí polévku? Jen zůstaňte tady a mějte oči pěkně otevřené. Jestli to zpackám já, pak musíte udělat to nejchytřejší, co vás napadne, zase vy.“

S těmi slovy Ginger vyrazil diagonálně směrem k budovám, aby zůstal ve stínu vyššího terénu za sebou a dosáhl tak postavení umožňujícího mu dostat se k cíli odzadu. Světlo v Harově budově stále ještě svítilo, jinak byl všude klid. Ticho nerušil žádný zvuk, což znamenalo, že se musí pohybovat s největší opatrností, dávat pozor na každý svůj krok, protože i jen padající kamínek by způsobil dostatek hluku, aby přitáhl pozornost strážce, samozřejmě za předpokladu, že vykonává svědomitě svou povinnost, což podle Gingerovy zkušenosti s místními domorodci nebylo zrovna pravděpodobné. Ale Ginger dobře věděl, že i sebemenší poplach by byl pro jeho úkol osudný

a nehodlal nic riskovat. Naštěstí čas tady nebyl důležitý. Jelikož se stráže právě vystřídaly, bylo velmi nepravděpodobné, že by ho nejméně hodinu či dvě někdo mohl vyrušit.

Přesto to byla operace, kterou prováděl se zatajeným dechem, zejména asi tak posledních dvacet yardů, protože se blížil zezadu budovy a nemohl vidět na strážného, který se mohl mezitím přemístit někam jinam. Kdyby se ještě ke všemu rozhodl obejít vězení, setkali by se tváří v tvář. Nakonec k ničemu takovému ale nedošlo. Ginger se zastavil pod oknem, černým čtvercovým otvorem vysoko na zdi, ale zevnitř nezaslechl žádný zvuk. Chvilí odolával pokušení dát o sobě vědět těm uvnitř, ale pak se raději plížil dál.

Pohyboval se stejně tiše jako mrak, který právě překrýval tvář měsíce, krok za krokem, přitisknutý úplně na zdi, podél stínu, který vrhala budova. Když se dostal asi tak jeden yard od rohu stěny se dveřmi, zatajil dech a riskoval jedno opatrné vyhlédnutí. Stráž, asi černoch, tam seděl zády k němu na hromadě suti a upřeně se díval přímo před sebe. Puška mu ležela napříč na kolenou. Přesně to Ginger čekal. Podle mužova postoje bylo jasné, že se nudí a pravděpodobně považuje svůj úkol za ztrátu času.

Ginger se už předem rozhodl, co udělá. Fakticky mohl udělat jenom jednu věc. Musí umlčet strážce dřív, než vydá jakýkoli zvuk, jinak by veškeré jejich snažení přineslo víc škody než užitku. Co bude muset udělat, ho sice nijak netěšilo, ale nebylo zbytí. Hrozba namířenou pistolí, i kdyby ji strážce respektoval, znamenala jednoho zajatce a to by ještě víc zkomplikovalo už tak velké problémy.

Ginger pevně sevřel dřevěný kyj v pravé ruce a začal se plížit kupředu.

Zda ho strážce uslyšel nebo reagoval na základě nějakého přirozeného citu domorodců pro nebezpečí, se můžeme jenom dohadovat. V každém případě se najednou ohlédl, spíše jen tak zběžně než ostražitě, a vtom uviděl Gintera. Otevřel pusu v šoku a začal se zvedat, přičemž mu puška tím spěchem upadla na zem. Než ale mohl vydat sebemenší zvuk, Ginger ho udeřil takovou silou po hlavě, až se tlusté dřevo zlomilo na dva kusy. Strážce jen zasténal, svalil se na zem a zůstal nehybně ležet.

Ginger nad ním pár sekund stál, těžce oddechoval a třásl se v reakci na předchozí napětí a dokonání svého nechutného úkolu. Otáz-

kou bylo, jak dlouho ten člověk zůstane v bezvědomí. Jeho husté vlasy úder značně ztlumily a lebka je určitě neporušena. Jenže bez jakýchkoli prostředků, kterými by ho mohl svázat a umlčet, si Ginger nemohl dovolit dlouho přemýšlet. Rychle se rozhodl, že teď musí přivolat ostatní, vystoupil na otevřené prostranství a dal jim smluvný signál.

Vrátil se k ležícímu strážci, kterého se neodvažoval nechat ani na okamžik o samotě, zvedl jeho pušku a opřel mimo jeho dosah o stěnu domu. Dalším krokem bylo prozkoumání dveří. Ale nebylo tam toho ke zkoumání příliš. Byly to těžké dveře z masivního dřeva, jejich celistvý povrch narušovala jenom klíčová dírka. Ginger ve skrytu duše doufal, že v zámku nechají klíč, ale v tomto ohledu ho štěstí zklamalo. Nakonec si sám řekl, že by toho chtěl moc. Neztrácel ale naději a začal prohledávat oděv strážce. Opět žádný úspěch. Když s tím skončil, dorazili k němu Axel se Svenem, oba těžce oddechující vzrušením i spěchem.

„Klíč tady nikde není,“ hlásil jim ihned. Prohledal jsem strážci všechny kapsy, ale nemá ho.“

„Bude určitě u toho, kdo tady strážím velí, asi u Ronbacha,“ řekl Axel. Podíval se do tváře ležícího muže. „Tenhle se jmenuje Pedro. Je to míšenec z Tahiti. Kdyby se z toho nevzpamatoval, vůbec by mne to nemrzelo. Sám mě už několikrát ztloukl do bezvědomí.“

„Tak dobrá,“ spěšně řekl Ginger. „Nebudeme ztrácet čas. Teď musíme zjistit, jestli je Biggles uvnitř. Axeli, vy počkejte tady a hlídejte. Dávejte pozor na Pedra. Taďy je u zdi puška. Jestli začne přicházet k sobě, hned mě zavolejte. Řekněte mu, že mu ustřelíte hlavu, jakmile jen cekne. Tohle není zrovna vhodná doba na ohledy. Teď nám jde o krk. Jdeme, Svene.“

Rozběhli se k druhému konci budovy, pod okno.

„Nastavte ramena,“ požádal Ginger Svena.

Sven se nahrbil, Ginger mu vylezl po zádech a přitáhl se za mříže, až uviděl dovnitř. „Jsi tady Biggles?“ zašeptal ostře. „To jsem já, Ginger.“

„Dobrá práce,“ odpověděl Biggles. Kdo je ještě s tebou?“

„Sven a Axel.“

„Sven?“

„Ano. On se vrátil k nám, protože se nemohl dostat dolů. Ten

můstek zmizel.“

„A co strážce?“

„Toho jsem vyřídil. Trochu si pospí, ale mohl by brzy přijít k sobě.“

„A klíč?“

„Ten nemůžeme najít.“

„Jak nás chceš tedy dostat ven?“

„Vybouráme ve zdi díru.“

„Ale čím?“

„Nějakým nářadím. Alex ví, kam ho dávají.“

„Zatraceně, to ale bude dlouho trvat!“

„Nedá se nic jiného dělat. Jedině, že bychom rozstříleli zámek kulkami z pušky.“

„To je k ničemu. Než byste to udělali, byla by tu celá ta jejich banda. Kromě toho byste nás mohli trefit. Zkuste to s tím nářadím.“

„Tak dobře.“

Ginger seskočil a pospíchal k Axelovi. Oddechl si, že Pedro o sobě pořád ještě neví, i když trhavé oddechování už naznačovalo, že brzo přijde k sobě.

„Kam ukládají to nářadí?“ zeptal se Axela.

„Tamhle, to je kůlna na nářadí.“ Alex ukázal na domek asi tak čtyřicet yardů daleko.

Ginger se Svenem se tam hned vydali, ale kráčeli, jako by nikam nespěchali, normálním krokem.

„Jestli je zavřená, jsme v troubě,“ sykl Ginger na Svena.

Když zjistil, že dveře nejsou dokonce ani úplně přivřené, pořádně se mu ulevilo. Uvnitř pak rozškrtnul zápalku, aby se zorientoval. O stěnu se opíralo všelijaké zemědělské nářadí. Oba muži si vybrali těžký krumpáč, který se pro jejich práci hodil nejvíc. V ruce s krumpáči potom pospíchali dozadu za vězení a dali se do bourání.

Už první úder Gingerovi prozradil, že to nebude tak hrozná práce, jaké se obával. Kdyby byla budova z normálního kamene, tak by to bylo něco úplně jiného, ale láva, ze které byly cihly, byla měkká a drolivá a těžké železo do ní vklouzlo jako do sýru. Měkkost materiálu znamenala další výhodu. Při práci s ním docházelo k mnohem menšímu hluku, než se Ginger původně strchoval.

Sven se k němu hned přidal a železné krumpáče se zvedaly a

dopadaly jako rohy dvou dorážejících beranů.

Už za pět minut vykopali malou díru úplně skrz zeď a pak už bylo jednoduché jenom vypáčit pár okolních cihel, aby se zevnitř dalo prolézt ven. S tvářemi polepenými prachem na okamžik přestali pracovat, aby se rozhlédli kolem a poslechli si, jestli se nic neděje. Ale jediným zvukem bylo Axelovo hlášení, že Pedro vypadá, jako by měl každou chvíli přijít k sobě.

„Strčte mu do obličeje pušku a řekněte mu, že jestli jenom špitne, tak to bude jeho konec,“ nařizoval mu tvrdě Ginger a pustil se znovu do práce.

„Dobrá,“ ozval se zevnitř Biggles. „Já myslím, že to stačí.“ Objevila se jeho hlava, pak ramena. Ginger se Svenem ho popadli v podpaží a vytáhli otvorem ven. S Marcelem pak udělali totéž.

„Páni,“ vydechl Biggles. „To tedy bylo něco! Já nejsem žádný hadí muž. Kde je ten strážce?“

„Za rohem u vchodu.“

„Tak se na něho podíváme.“

„Co s ním chceš dělat?“ chtěl vědět Ginger.

„Co s ním můžeme dělat? Strčíme ho dovnitř a řekneme mu, že jestli vyjde ven, tak ho zastřelíme.“

Pořád ještě částečně omámeného a vystrašeného strážce strčili dírou dovnitř a pohrozili mu, aby tam zůstal.

„Měli bychom radši zmizet, dokud to jde,“ řekl Ginger, když skončili.

„Zmizet, ale kam?“ obrátil se na něho Biggles.

„Zpátky k hydroplánu.“

„A nechat tady ty chudáky na milost šílenému doktorovi? To přece nemůžeme! Stejně kvůli tomu zřícenému mostu nemůžeme tamtudy zpátky, a pokud se tomu můžu vyhnout, tak bych se radši neprodíral tou smečkou zdivočelých psů.“

Ginger pokrčil rameny „Tak dobře, ale to mi tedy pověz, co chceš dělat?“

„Poslouchej,“ vybídl ho Biggles klidně. „Za chvíli přijde určitě někdo vystřídat stráž a zjistí, co se stalo. Jestli se pokusíme o útěk, Hara a jeho banda nás začnou pronásledovat. Harovi přeskočilo a kdoví, až se rozzuří, co by byl schopen provést bezmocným vězňům. Nezapomínejte, že jsou tady muži i ženy. My zrovna teď máme jistou

výhodu a tu bych rád využil. Nás pět se přece dokáže prosadit proti nějaké kdovíjak posbírané bandě. Co myslíte, Marceli?“

„Absolutně.“

„A co vy, Svene?“

„Mně stačí, co jste říkal. Jsou tady naši občané, a kdybych je opustil, byl bych pěkný ničema!“

„Správný chlap,“ poznamenal Biggles.

„Tak dobře,“ přikývl Ginger. „Jaký je postup?“

Biggles okamžik přemýšlel. „Existuje jedna nebo dvě možnosti. Mohli bychom vyřídít Haru s jeho bandou hned teď, dokud nemají tušení, že se něco děje. Další možností je osvobodit vězně, oznámit jim, oč jde a společně odpochodovat pryč.“

„Odpochodovat! Vždyť nemají žádné boty!“

„Ty brzo objevíme. Vězni potřebují jedině vedení a to obstaráme my“

„To by šlo. Tak se do toho dáme,“ souhlasil Ginger. „Jestli se tu zdržíme moc dlouho, může se stát, že dorazíme dolů do zálivu jen, abysme zjistili, že je Algy už ve vzduchu a na cestě do Austrálie.“

„Nech mě ještě jen chvíli přemýšlet,“ požádal ho Biggles. „Nesmíme to udělat jen tak polovičatě.“ Nastalo ticho. Světlo v královském paláci najednou zhaslo.

BIGGLES MÁ NAPILNO

„Tak co?“ ozval se po chvíli netrpělivě Ginger, zatímco se měsíc vyšplhal nad rozeklaný hřeben kráteru a zaplavil jeho útroby bledým namodralým svitem.

„Největší oříšek, který musíme rozlousknout, jsou ti psi,“ uvažoval Biggles šeptem. „Kdyby nebylo těch zatracených bestíí, nic by nám nezabránilo v tom, abychom osvobodili vězně a rychle s nimi odešli dolů do zálivu. Pokud je ještě živý, musí tady být i ten kapitán Dryády. Ten by mohl všechny muže nalodit. Stačilo by je dopravit na Markézy. A my bychom mohli v letadle přepravit všechny ženy.“

„A nechali Haru a jeho lidi, aby se tady uvažili ve vlastní šťávě!“

„Nemají nic, čím by se odtud dostali. Ale musím přiznat, že ti psi mi dělají starosti. Je jich tu tolik! Pochybuji, že bychom je mohli odrazit s tak málo zbraněmi, které máme zrovna k dispozici a s tak

omezenou zásobou munice.“

Ginger pokrčil rameny. „Vypadá to ale tak, že jestli se chceme odtud někdy dostat, musíme to risknout.“

Biggles pohlédl na Axela. „Nevíte náhodou, jestli ty psy na noc uvazují?“

Axel zavrtěl hlavou. „Já nevím. Představuji si to tak, že je nechávají volně běhat pro případ, že by se některý vězeň rozhodl využít tmy a utéci. Jedna věc je ale jasná. Jediná cesta, kterou se můžete dostat k zálivu po setmění, je ta psí stezka. Lesem byste se nedostali a na skalách byste si zlomili vaz.“

„Kolika svým lidem Hara velí?“

„Rozhodně ne více než deseti, včetně Ronbacha.“

„Kde všichni spí?“

„Všichni spí v budově, které říkají kasárna. Ukázal jsem už Gingerovi, že je to hned u paláce. Můžete tam vidět i odtud. Tamhle to je.“ Axel ukazoval na dlouhou a nízkou budovu.

„Pojďte na ně!“ navrhoval Marcel. „Všechny je můžeme dostat v posteli. Nikde se už nesvíí.“

„Přece nepostřílíme spící lidi,“ protestoval Biggles. „Já jsem zásadně proti střílení, protože by při něm určitě pár lidí zemřelo.“

„Já bych nejdřív osvobodil všechny vězně,“ vložil se do sporu Sven. „Pak už bychom všichni dohromady byli hodně silní.“

„Ale stejně by nám zůstal ten problém, jak projít cestou k zálivu skrz ty psy. A nezapomínejte také na to, že musíme brát v úvahu i přítomnost žen.“

„Dostat se kolem těch psů budeme muset v každém případě,“ zdůraznil Ginger.

„Pokud ovšem nepřesvědčím Haru, aby dostal rozum,“ odvětil Biggles.

„Ten člověk je cvok,“ rozhorlil se Marcel. „K čemu to je, snažit se idiota přimět, aby myslel rozumně?“

„Tou stezkou se můžete dostat dolů jedině ve dne,“ vložil se do toho Axel. „To znamená zůstat tady do rána.“

„Vy byste dokázal ve dne sejít dolů?“ ptal se ho Biggles. „Vypadali bychom pěkně hloupě, kdybychom se ztratili a celá výprava by skončila někde v džungli!“

Axel mu potvrdil, že si myslí, že cestu dolů dokáže najít. Horní

část zná docela dobře, když tam chodil pro banány.

„Abychom se vypořádali s těmi psy, na to potřebujeme víc zbraní,“ uvažoval Biggles.

„Nějaké pušky jsou v kasárnách,“ vzpomněl si Axel.

„Jenže jsou tam také jejich majitelé,“ namítl Biggles. „Ti by asi měli námitky, abychom si je jen tak vzali. Takže přicházíme opět k tomu, čemu jsem se snažil vyhnout, totiž otevřenému boji.“

„Hlavně pojd'te něco dělat,“ ozval se netrpělivě Ginger. „Tohle dohadování tady k ničemu nevede.“

„Tobě se to lehko řekne, pojd'te něco dělat, ale tahle záležitost může mít těžké následky,“ odbyl ho Biggles. „Týká se to několika národností, a pokud by někoho zabili, budu mít na krku spoustu vysvětlování. Dopřej mi ještě minutu, ať si to promyslím.“ Najednou se zakymácel a s ním i všichni ostatní. Vypadalo to, že se pod nimi najednou trochu pohnula půda.

„Ale moc dlouho nepřemýšlejte, kamaráde,“ protestoval jemně Marcel. „A pojd'me honem někam, kde se země nehýbe!“

Biggles se najednou rozhodl. „Budeme se muset rozdělit. Marceli, vy a Sven půjdete a vyvedete ven vězně. Umíte s nimi mluvit v jejich mateřtině. Axel půjde s vámi, aby vám ukázal, kde bydlí. Vezměte si dvě pušky, ty krumpáče a rozrazte dveře. To samé udělejte s tou kůlnou, ve které schovávají vězňům boty. Až dostanete celou skupinu ven a obujete je, odved'te je přes okraj kráteru na začátek té psí stezky. Tam na mne počkejte. Jestli se k vám nedostanu za denního světla, zkuste se dostat dolů sami. A každý ať má u sebe nějakou zbraň, i kdyby to měl být třeba jenom pořádný klacek. Pokud by na vás vyrazili psi, tak začněte křičet, dělejte co nejvíce hluku. To by vám mohlo pomoci.“

„A co vy?“ zeptal se nejistě Marcel.

„Já půjdu s Gingerem a vyřídím tady to další. Mimochodem, Axel, kolik lidí vlastně přespává v tom královském paláci?“

„Čtyři. Kromě Hary a Ronbacha je tam ještě kuchař a sluha. Nevím, jaké jsou národnosti, ale Evropané to nejsou. Myslím, že je Hara s sebou přivezl, když sem přijel poprvé. A u vchodu je vždycky někdo na stráž.“

„Tak dobrá,“ uzavřel diskusi Biggles. „Marceli, Svene, vy se dejte do práce. Já zase dohlédnu na to, aby vás nikdo nevyrušil.“

Marcel se Svenem odešli, Axel je vedl.

„My se musíme nejdříve podívat na kasárna,“ řekl Biggles Gingerovi a namířil rovnou k nim.

„Co chceš konkrétně dělat?“

„To záleží na tom, co zjistíme a co se stane.“

„Nezapomínej na stráž u vchodu paláce.“

„Nezapomenu.“

Šli dál zachovávající veškerou opatrnost, i když to vlastně znamenalo nic víc, než se držet ve stínu, který vrhaly okolní budovy a občas zastavit a poslouchat, je-li všude klid. Nikoho neviděli, nic neslyšeli, a tak se za pár minut octli těsně u zdi dlouhé budovy, o které jim Axel řekl, že tam bydlí stráž. Byla postavena ze stejně primitivního materiálu jako budova vězení, což ostatně očekávali. Zadní trakt neměl ani okna, ani dveře. V jasném světle měsíce byly vpředu vidět jedny dveře uprostřed budovy s okny po obou stranách. Dveře byly zavřené, nikde žádná stráž.

Biggles přešel k hlavnímu vchodu a položil si prst na ústa. Zmáčkl kliku a nepatrně zatlačil. Dveře se otevřely. Když zjistil, že nejsou zamčené, zase je zavřel.

Podíval se na Gingera a zašeptal: „Zajímalo by mne, jestli je klíč zevnitř?“ Znovu otevřel dveře, tentokrát trochu víc. Zůstali stát a poslouchat. Zevnitř se ozývalo jen pravidelné oddechování spících mužů. Biggles strčil dovnitř ruku a šátral po vnitřním zámku hledaje klíč. Potom ruku vytáhl a držel klíč v ní. Opět zavřel dveře, vložil klíč do zámku zvenku a zamkl. Ozval se sice skřípot, ale zjevně si ho nikdo nevšiml.

„Jsou nějak neopatrní,“ zamumlal Ginger.

„Když si lidé myslí, že jim nehrozí žádné nebezpečí, tak mají všichni tendenci se chovat takhle.“

„Tak prima. Co dál?“

„Podíváme se, jak to vypadá v paláci. Jestli všechno dokážeme bez boje, tím lépe. Tak jdeme, ale opatrně.“

Biggles vyrazil dál k budově, o které se zmínil. Zabírala mnohem větší prostor než ostatní, ale tady byl ve výhodě, protože už ji viděl zevnitř, když se v její první místnosti setkal s Harou. Došli ke zdi a po krátké pauze, kdy se rozhlíželi kolem, pokračovali k hlavnímu vchodu.

Na rohu se Biggles spustil na kolena a rychle vyhlédl ven. Pak se stáhl zase zpátky, narovnal se, udělal z dlaní kornout a tiše oznámil Gingerovi: „Na hlídce je nějaký černochoch. Sedí na prahu dveří a kouří. Pušku má opřenou o zeď. To by mělo být jednoduché. Ty tu zůstaneš, já –.“

V tom okamžiku bylo naprosté ticho visící nad celou osadou přerušeno takovým rachotem, že měl Ginger srdce až v krku. Ve skutečnosti to byla hlasitá rána a netrvalo mu dlouho, aby zjistil její původ. Dveře vězení se totiž rozletěly dokořán.

Nejdřív si Ginger pomyslel, že to bude něco jako úplná katastrofa, protože strážce ten kravál uslyší a určitě bude zvědavý, co se to děje. Ale jak se nakonec ukázalo, vlastně jim to bylo k užitku, protože se černochoch vyšel podívat pár kroků kupředu a i když se tím pádem octl v jejich zorném poli, soustředil se jenom na to, co se děje v místech, odkud přišel ten hluk. Že si nevzal svou pušku s sebou, jenom svědčilo o tom, že nepovažuje rámus za nic nebezpečného, a tak si pořád ještě kouří svou cigaretu. Problém začne teprve tehdy, až se otočí, aby se vrátil, protože pak je ihned zpozoruje.

Ale Biggles nečekal, až k tomu dojde. Tiše jako kočka se přiblížil zezadu k černochovi, přiložil mu ústí pistole na záda a tiše mu nařídil: „Ani se nehni, bratře.“

Černochoch sebou ulekaně trhl, k čemuž měl ostatně právo. Velmi pomalu potom otočil hlavu a ohlédl se. Přitom nepromluvil ani slovo, jenom jeho velké oči se údivem otevřely dokořán, až zasvítilo bělmo.

Biggles pak pokračoval: „Jestli chcete zůstat naživu, tak uděláte přesně, co vám řeknu. Rozumíte?“

„Jasný. Jasný, šéfe,“ koktal černochoch.

„Chovejte se rozumně a nic se vám nestane,“ sliboval Biggles. „Kdo je uvnitř?“

„Král Hara.“

„Kdo ještě?“

„Kapitán Ronbach.“

„Kdo dál?“

„Jenom sluha a kuchař.“

„Spí Ronbach ve stejném pokoji jako Hara?“

„Ne, šéfe.“

„Který pokoj je Ronbachův?“

„Třetí doprava, za přijímacím pokojem. Nestřílet mě, šéfe, já nic neudělat!“

Biggles sklonil pistoli, dovolil černochovi, aby se otočil a tvrdě mu pohlédl do očí. „Přijel jste sem s Harou?“

„To je fakt, šéfe.“

„Z Ameriky?“

„Jasný.“

„Líbí se vám tady?“

„Ne, šéfe. Tady to je horší pekla. Já chtít domů!“

„Tak proč neodjedete?“

„To bych se neodvážil říct král Hara. On moc nerad slyšet řeči o cestě domu!“

„Když budete poslouchat, pojedete domů.“

„Co chcete, abych já dělat, šéfe?“

„Musíte jediné tiše stát a mlčet, rozumíte?“

„Jasný, šéfe. To já udělat.“

Biggles se obrátil ke Gingerovi, který mezitím sebral ode zdi pušku a přidal se k nim. „Jestli nám tady Samba říká pravdu, a já si jsem hezky jistý, že ano, tak to vypadá, že Harova banda toho tady má, stejně jako věžňové, plné zuby a já se tomu vůbec nedivím, jestli —“

Náhle se odmlčel, protože odkudsi nedaleko se ozvala další rána, kterou následovala změť hlasů.

„Myslím, že to budou asi dveře od té kůlny s botami,“ uklidňoval je Biggles.

„Ti ale dělají kravál!“ nespokojeně bručel Ginger. „Všechno tady vzbouří! Proč jim Marcel neřekne, aby byli potichu?“

„Nepochybují, že jim to řekl,“ namítl Biggles. „Ale napomínat rozrušený dav, aby nemluvil, to se nedá. Nevšímej si toho. Ty tady zůstaneš se Sambou. Myslím, že ti nebude dělat žádné problémy.“

„Já problémy nedělat, šéfe,“ ozval se černochoch. „Já chci domu. Já hádat, že tohle místo pěkně brzo bouchnout.“

„To máte pravdu,“ přikývl Biggles. Pak se obrátil na Gingera. „Jestli v kasárnách vypukne zmatek, tak jim nařídíš, aby byli zticha. Kdokoli se pokusí dostat se dveřmi násilím ven, toho zastřelíš.“

„Dobrá. Co budeš dělat ty?“

„Já si promluvíím s Harou.“

„Na co se s ním otravovat?“

„Snažím se vyhnout ztrátám na životech, a tak mu musím dát poslední šanci, aby odtud odjel. Jestli mu vezmeme Dryádu, tak tady uvízne a kdyby sopka vybuchla, nedostane se pryč.“

„Po tom, co provedl, bych si s tím nedělal starosti,“ rozhořčil se Ginger.

„Počkej tady,“ přikázal mu Biggles.

Přešel ke dveřím paláce. Očekával, že budou zamčené, ale nebyly. Otevřel je a vešel dovnitř. Příjímací pokoj byl temný, i když oknem dopadalo dost měsíčního světla, aby viděl na to, co dělá. Vzpomněl si, že na lavici před „trůnem“ stála olejová lampa. Šel k ní a zapálil ji. Držel ji v levé ruce před sebou a vešel do dveří na konci místnosti hned za trůnem.

Zjistil, že se nachází v jakési chodbě se dveřmi podél zdí. Otevřel první a letmý pohled mu ukázal pohodlně zařízený obývací pokoj. Nikdo v něm nebyl, takže zavřel dveře a šel dál. Tam se dočkal překvapení. Místnost byla zařízena jako malý nemocniční pokoj a dokonce měla cosi jako malý operační stůl přímo pod oblohou. Na policích podél zdí stály všelijaké láhve a misky. Bylo tam také několik skříní. Všude to páchlo dezinfekcí. V místnosti opět nikdo nebyl, takže Biggles neztrácel čas, ale vešel do další místnosti. To měl být podle černocho pokoj, kde spává Ronbach.

A černoch nelhal. Žlutavé světlo lampy odhalilo ložnici se spícím mužem v posteli. Byl to Ronbach a lehce chrápal. Na malém stolku vedle něho stál svícen s kouskem svíčky, napůl vypitá láhev rumu, sklenka a revolver. Biggles sebral revolver a strčil si ho do kapsy. Ta trocha hluku, kterou přitom udělal, přiměla Ronbacha, aby otevřel oči. Nebo to mohlo být také tím světlem lampy. V každém případě se probudil, chvíli mžoural do světla, potom se zprudka posadil.

„Jak jste se sem dostal?“ zamumlal.

Podle toho, jak mluví a podle láhve rumu Biggles usoudil, že je opilý. „Vstaňte!“ ostře mu nařídil.

Ronbach shodil nohy v pyžamu přes okraj pelesti. Pohlédl na stolek a současně tam natáhl ruku.

„Váš revolver mám já,“ řekl Biggles. „Nebudu váhat a použiji ho, jestli se pokusíte o nějakou hloupost. A vztyk!“

„Vo co vám de?“

„Odvedete mne k Harovi. Chci si s vámi oběma promluvit.“

Napůl ospalý nebo opilý, nebo obojí, Ronbach potácivě vstal a držel se nejistě na nohách.

„Ved'te mne,“ pokynul mu Biggles.

Ronbach přimhouřil oči. „Po čem jdete? Po love?“

„Myslíte jako po penězích?“

„No jasný!“

„Po jakých penězích?“

„Po těch Harovejch, ne?“

„Myslíte po těch penězích, které vzal lidem tady?“

„Jakejch jinejch?“

„Kde je schovává?“

„V krabici pod postelí.“ Ronbach se pokusil vyvolat na tváři co-si, co měl být úsměv, ale vyšel z toho jen jakýsi škleb. „Co dybysme se šábli, vy a já a vypadli společně z tyhle díry? Co vy na to? Já už jí mám plný zuby!“

Biggles sešpulil rty a ledově prohlásil: „Dokonce i na podvodníka jste pěkný podrazák! Hara se bude o váš nápad určitě velice zajímat!“

„Přeci mu to nechcete prásknout?“

„Možná. Žádné dohadování, hněte sebou!“

„Vy hnusná kryso! Já bych vám nejradši – .“

„Já vím, co byste mi nejradši. Odved'te mne k Harovi!“

„Najděte si ho sám!“ Ronbach sebou hodil zpátky na postel.

„Je také tak opilý jako vy?“

„Řek bych, že eště víc. Neudrží ani panáka!“

Biggles zaváhal. Že budou oba muži tak zpití, takovou situaci nepředvídal. Pohlédl ke dveřím. V zámku byl zevnitř klíč. „Zůstanete tady,“ přikázal Ronbachovi. „Pokuste se dostat ven a dostanete, co si zasloužíte. Mám tam venku své lidi.“

Ronbach zpozorněl. „Co je to za kravál?“

„Pustili jsme na svobodu vaše nebohé vězně.“

„Kam jdou?“

„Domů. Ale vy zůstanete, kde jste.“

Biggles začal ustupovat ke dveřím, kde vytáhl klíč ze zámku, vyšel ven, zavřel za sebou dveře a zamkl je. Nerad sice nechával

Ronbacha o samotě, ale za daných okolností, které navíc nepatřily mezi ty, které předvídal, ho žádná jiná alternativa nenapadla. Šel k dalším dveřím. Otevřely se lehce, sotva se jich dotkl. V posteli tam spal Hara.

Biggles položil lampu na stůl a rozhlédl se kolem pátraje po nějaké zbrani jistý, že Hara beze zbraně nebude. Nikde sice žádnou zbraň neviděl, ale věděl, že někde být musí, někde, kam by spící muž rychle a snadno dosáhl. Jeho zrak zabloudil pod Harův polštář. Opatrně tam vložil ruku a našel, co hledal. Byla to těžká automatická pistole. Strčil si ji do kapsy.

Pak řekl hlasitě: „Vzbud'te se, Haro, musím si s vámi promluvit!“

Hara se s trhnutím probudil, chvíli ospale civěl a pak rychle sáhl pod polštář.

„Není tam,“ klidně ho informoval Biggles. „Mám ji já.“

„Jak jste se dostal ven?!“ rozčileně zakřičel Hara.

„Mám přece přátele.“

„Měl jsem vás zastřelit!“

„Tu šanci jste propásl.“

„Co chcete?“

„Chci s vámi prohodit pár slov s nadějí, že přijdete k rozumu. Evakuuji váš tábor a –.“

„Cože?!“ zařval Hara.

„Slyšel jste, ne? Není třeba se kvůli tomu rozčilovat. Všechny lidi odvedu pryč a dávám vám šanci, abyste šel s námi. Pokud odjedeme, nebudete mít žádné prostředky, jak se odtud dostat. V případě, že by ostrov vyletěl do vzduchu, to bude pro vás a pro všechny, co tady zůstanou, opravdu zlé.“

„Kde je Ronbach?“

„Ve svém pokoji.“

„Co tam ten idiot dělá?“

„To nevím. Ale řekl bych, že do sebe lije další rum, aby se dal do pořádku. Je úplně namol. Kromě toho to žádný váš přítel není. Víte, co si mi dovolil navrhnout za drzost?“

Vypadalo to, že to Haru zajímá. „Co?“

„Jeho úžasným nápadem bylo, abychom vzali peníze, které máte pod postelí, rozdělili se o ně a odjeli spolu domů.“

Hara rozčileně vyskočil a začal se až dusit vzteky: „Ten ten –!“ „Jenom klid,“ zarazil ho Biggles. „Vzteky vám teď nepomůže. Vaše malé království skončilo. Mne zajímá jedině, jestli jdete s námi nebo ne?“

„Nejdřív vás pošlu k čertu!“

Biggles pokrčil rameny. „V pořádku, jestli si to přejete. A pokud se zmiňujete o čertu, tak zrovna teď jste na krok od pekla. Tím se totiž stane celý tenhle ostrov, jakmile sopka vybuchne. Takže naposledy. Jdete se mnou nebo ne?“

„Ne.“

„To je všechno, co jsem chtěl vědět.“

„Dolů k moři nemůžete. Moji psi vás roztrhají na kusy!“

„A moje poslední práce tady bude, je všechny pobít.“

Harova tvář byla směsicí zoufalství a vzteku.

„Ale neříkejte, že jsem vám nedal šanci,“ uzavřel Biggles a začal ustupovat ke dveřím. „Nechám vás tady s Ronbachem, abyste se mohli navzájem pěkně rozsekat na kusy.“ S tím vyšel ven, zamkl za sebou dveře a opustil Haru, který cosi nesrozumitelného ječel. Ronbach bušil do dveří. Biggles na něho také zabušil.

„Kdo je to?“ zakřičel Ronbach.

„To jsem já,“ odpověděl Biggles klidně. „Napadlo mne, že byste měl vědět, že jsem Harovi prozradil váš návrh, abychom se rozdělili o jeho peníze. Zdá se, že ho to moc nepotěšilo!“

„Ty –!“

Biggles se usmíval a šel pryč.

Když vyšel z budovy ven, narazil na Gingera ponořeného do normální konverzace s černochem, který vypadal docela spokojený s novým vývojem situace.

„Hoši v kasárnách ještě neobjevili, že jsou zamčení,“ zazubil se Ginger na Bigglese.

„To je prima. Brzo na to ale přijdou. Co vy, Sambo? Jdete s námi?“

„Jasný, šéfe.“

„Jste rozumný člověk.“

„Co jsi udělal s Harou a Ronbachem?“ zvědavě se dotazoval Ginger.

„Zamkl jsem je v jejich pokojích.“

„Dostanou se ven!“

„To doufám. Ale snad uvnitř zůstanou tak dlouho, jak se nám to hodí. Já jsem Haru vyzval, aby šel s námi, protože jsem doufal, že to nějak zařídí s těmi psy. Jenže nechce.“

„A co Ronbach?“

„Ten mi navrhl, abych okradl Haru o jeho peníze a rozdělil se s ním napolovic.“

„To je ale sketa!“

„To je pro něho až příliš laskavé slovo. Řekl jsem o tom Harovi, takže až se dostanou ven, půjdou si asi pěkně po krku.“

„To by bylo asi to nejlepší, co se může stát. Ale stejně je škoda, že jsi se nedostal k té krabici s penězi.“

„Já budu mít co dělat i bez toho, abych se ještě tahal s penězi nebo jinými věcmi. Mimochodem, sebral jsem další dvě zbraně, jeden revolver a jednu automatickou pistoli,“ pokračoval Biggles. „S tím, co už máme, bychom měli být schopni ty psy vyřídit. Pojď, podíváme se, jak to zvládá Marcel se Svenem.“

S černochem v patách se rychle vydali nahoru do kopce, na samý kraj kráteru, odkud jim polohlasitý hovor signalizoval přítomnost osvobozených a shromážděných vězňů.

Když k nim došli na dohled, zůstal Ginger překvapeně koukat, když zjistil, že jedna věc je o vězních mluvit a druhá vidět je skutečně pohromadě.

„Páni,“ vykřikl rozčileně. „To je ale dav! To nedokážeme zvládnout!“

„Budeme muset,“ optimisticky prohlásil Biggles. „Teď už se nedá couvnout“

ZPÁTKY NA MOŘE

Šum hlasů ustal, když Biggles přišel blíž. Bylo evidentní, že si všichni uvědomují, že právě přichází velitel celé akce. Marcel, Sven a Axel, kteří stáli trochu stranou, všechno sledovali a čekali, mu vyšli naproti.

„Všechno v pořádku?“ ptal se Biggles.

„Všechno šlo podle plánu,“ odpověděl Marcel.

„Prima. Kolik je tu dohromady lidí?“

„Včetně Svena, Axela a mne, dvacet čtyři. Šest žen a osmnáct

mužů. Pět z těch žen jsou Američanky a deset mužů je buď z Evropy, nebo Ameriky. Vy už víte, že se sešli z celého světa.“

„S tím černochem, co mám s sebou, to dělá celkem dvacet sedm lidí, které je třeba nalodit. Beru to tak, že chtějí odjet všichni?“

„Nemůžou se už ani dočkat. Dalo mi strašně práce některé lidi udržet, aby se nepustili hned dolů k moři.“

„Zavolej mi majitele Dryády, musím si s nimi promluvit.“

Kupředu vystoupili holandští filmaři.

„Jistě chápete, co se tady snažím provést,“ oznámil jim Biggles.

„Chci, aby se všichni dostali co nejrychleji z ostrova. Mohu naložit ženy a možná pár mužů do hydroplánu. Zbytek, pokud nemáte námitky, se bude muset vtěsnat na vaši jachtu.“

Holandané neměli námitek, pouze jeden z nich se ptal, jak to bude s potravinami. „Já vám mohu dát všechny konzervy, které mám v letadle, a s tím a zbytkem potravin na lodi byste měli vystačit. Vy to nemáte daleko. Poplujete do Atuony na Markézách. Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Za slušného počasí bychom to měli zvládnout za dva dny.“

„Za tu dobu nikdo hlady nezemře, i kdybyste neměli vůbec nic k jídlu. Máte také dost času naložit na palubu trochu banánů, možná i nachytat nějaké ryby. My poletíme asi tak hodinu. Pokud se nám podaří narazit na ostrovech na nějakou obchodní loď, pošleme vám ji naproti. Pokud to nevyjde, tak třeba naložím nějaké zásoby a pak vám je shodím.“

Tím to bylo vyřízeno. Biggles pak řekl, že by rád mluvil se všemi lidmi, kteří rozumí anglicky. Marcel a Sven to pak přeloží těm, kteří anglicky neumí.

Když si to všichni mezi sebou řekli, shromáždili se kolem Bigglese.

„Poslouchejte mě všichni pozorně,“ začal potom svůj proslov. „Všem vám, jak jsem byl informován, záleží na tom, abyste se odtud co nejrychleji dostali. Mně také. Jenomže máme jeden problém a to je, jak se dostat dolů k moři, aniž by se kdokoli zranil nebo cestou ztratil. Možná budeme mít potíže s těmi psy. Všichni o nich víte. My můžeme uspět jedině za předpokladu, že všichni budou dělat přesně, co se jim řekne. Důležité je držet se těsně u sebe. Budeme postupovat v zástupu po trojicích, ženy uprostřed. Dva ozbrojení muži s puškami

budou vepředu, ostatní s pistolemi budou hlídat křídla a konec. Každý pes, který se nás pokusí napadnout, bude zastřelen. To platí i o mužích, kteří je ovládají, pokud se nás pokusí zastavit. Ať se stane cokoli, musíme pokračovat v cestě. Jakmile se vydáme na cestu, je vyloučeno, že bychom se vrátili. Jestli by někdo rád zůstal, teď je ten pravý čas. Je to jasné?“

Nikdo se ani nehnul.

„Tak dobrá tedy,“ uzavřel Biggles svou řeč. „Vyrazíme, jakmile budeme dostatečně vidět na cestu. Do té doby si odpočítejte.“

Potom určil muže, kteří půjdou s pistolemi, a přidělil jim postavení. Ženatým mužům nařídil, ať se drží těsně u svých žen, aby je mohli chránit. Ať se co nejvíc lidí ozbrojí klacky a kameny, které jsou všude k dispozici. To bylo všechno. Většina lidí si pak sedla a čekala na hodinu H.

„Měli bychom možná hlídat kráter pro případ, že se někdo z té bandy dostane ven a pokusí se nás sledovat,“ pošeptal Biggles Gingerovi. „Pojďme se tam podívat.“

Vydali se tedy krátkou trasou společně s Marcelem nahoru do svahu na nejbližší místo, kde by mohli přehlédnout celou plošinu. V té době už byl měsíc opět dole a vnitřek kráteru zaplavovala zase temná noc. Z osady se ozýval hluk – bouchání a křik. Ale svítilo tam jako osamělá hvězda jedno jediné světlo.

„To je určitě Harova ložnice. Nechal jsem mu tam lampu,“ oznámil Biggles.

„Vypadá to, že už jsou vzhůru,“ poznamenal Ginger.

„Myslel jsem si, že jim to nebude trvat dlouho, dostat se ven, jakmile si uvědomí, že jsme už odešli. Harovi jsem přímo řekl, že všichni odcházíme.“

„Co myslíš, že udělá?“

„Pravděpodobně se pokusí sehnat všechny dohromady a zorganizovat pronásledování.“

„Proč říkáte – pokusí se?“ ozval se Marcel zvědavě.

„Protože mám pocit, že někteří z té bandy toho mají po krk a budou chtít odjet domů. Hara je fanatik, ale to neznamená, že všichni jeho nohsledi jsou šílení. Měli by mít dost inteligence na to, aby pochopili, že jakmile přijdou o Dryádu, zůstanou na probouzející se sopce třeba celá léta.“

„Rozhodně tam mají nějaké problémy,“ poznamenal Ginger, když z kráteru zazněl výstřel.

„Problémy rozhodně budou, až se setká Hara s Ronbachem,“ přikývl nato Biggles. „Já jsem je proti sobě cíleně vyprovokoval. Jestli se mezi sebou začnou rvát, tak se nám to jenom hodí.“

„Vidím někoho přicházet,“ oznamoval Ginger napínaje zrak do tmy „Utíká!“

„A někdo běží za ním,“ zjistil Marcel.

Ozval se další výstřel a vepředu běžící muž se skácel.

„O jednoho z nich méně,“ klidně poznamenal Biggles.

„Hara to není, toho slyším křičet,“ zklamal je Ginger.

„Ten má teď spoustu důvodů proč křičet,“ odpověděl Biggles. Pohlédl na nebe a na měsíc, který už byl napůl z dohledu, schovaný za protějšší horizont. „Neměli bychom už moc dlouho čekat,“ dodal veseleji. „Svítání už je určitě na cestě.“

Čekání je vždycky úmorné a Gingerovi se ta příští hodina zdála věčností. Měsíc se potopil do oceánu a tma, která předcházela prvním zábleskům svítání, znemožnila vidění i na pouhých pár yardů. Malá skupina uprchlíků, schoulená pohromadě, ze které se občas ozval tlumený hovor, ještě zdůrazňovala pocit neskutečnosti.

Ale všechno jednou skončí, a tak se konečně objevila první známka toho každodenního zázraku, který netrpělivě všichni očekávali – narůstající bledě šedá skvrna nad oceánem.

„To je ono,“ oznámil jim Biggles. „Měli bychom zvládnout postup přes to otevřené prostranství až k ústí stezky do džungle dříve, než vyjde slunce.“

Vrátil se k hlavní skupině, našel Axela a znovu se ubezpečoval, zda si je jistý, že je dokáže odvést po první části stezky. Axel ho ujistil, že už to tam prošel tolikrát, že by to dokázal i se zavřenýma očima. A navíc každou sekundu světla přibývalo.

„Tak dobře,“ uzavřel to Biggles a obrátil se na čekající zástup. „Všichni vstaňte a udělejte trojstupy.“ Zavolal si k sobě dva Holanďany a dal jim pušky. „Vy půjdete s Axelem a budete hlídat čelo průvodu. Nenasazujte moc rychlé tempo, jinak by se lidi začali roztupovat. Neváhejte vystřelit, jakmile narazíte na jakýkoli odpor v postupu.“

Oba muži souhlasili a zaujali pozice v čele průvodu.

Ronbachův revolver a Harovu pistoli dal Biggles Francouzům a přikázal jim likvidovat problémy vzadu a současně zabránit lidem, aby neuvízli příliš pozadu. On a Ginger budou na jednom křídle, Marcel se Svenem na druhém a budou připraveni ihned přejít kupředu nebo dozadu, podle situace. Zbylí muži se ozbrojí vším, co najdou po cestě. Ženám přikázal neopouštět střed trojstupů.

Jak se dalo čekat, chvíli trvalo, než se všichni seřadili do opravdu těsné formace. „Poslední slovo,“ oslovil je Biggles, když se konečně správně postavili. „Jakmile dám rozkaz křičet, tak začnete dělat co největší hluk. To by nám mohlo pomoci, abychom odstrašili psy, pokud nás napadnou. Tak tedy, pochodem v chod!“

Gingera napadlo, když zaujímal své místo kousek za Bigglesem, že má za sebou všelijaká podivná dobrodružství, ale žádné podivnější než je tohle. Dostat se z nějaké kaše, to pro něho nebylo nic nového, ale organizovat takovou masovou evakuaci, to byl úplně nový zážitek. Neubránil se úsměvu, když si představil, jak se bude tvářit Algy s Bertiem, až takový dav lidí dorazí na břeh.

Cesta po holém svahu, která jim zabrala asi půl hodiny, proběhla bez jakéhokoli incidentu. Udržovali pečlivě formaci, i když je třeba uznat, že jim to nedělalo zatím žádné potíže, protože obloha teď hýřila všemožnými barvami tropického východu slunce a Ginger tak mohl poprvé vidět lidi, kteří hledali ostrovní ráj, ale dočkali se jenom mizerného živoření pod vládou výstředního diktátora. Byla to skutečně pestrá směsice ras, černé, hnědé, bílé, většinou byli ti lidé zarostlí a v hadrech. Zdálo se, že běloši jsou v horším stavu než barevní, když si však člověk uvědomil, čím prošli, není to žádný div.

Jakmile dorazili k hornímu, o něco řidšímu pásu džungle, na okamžik se zastavili, zatímco Axel Bigglesovi ukazoval další trasu. Ne že by toho mohli zrovna moc vidět, protože ji tvořila většinou jen pošlapaná tráva, všelijaké rostliny a příležitostné otisky nohou v měkčí půdě. Ale Axel je ujišťoval, že to stačí, že tu stezku velice dobře zná, v každém případě až do místa, kde si vyzvedával svůj náklad banánů.

Ginger toho zastavení využil, aby se pokusil dohlédnout do zálihu a zvláště na hydroplán, ale byli už příliš nízko a v rozhledu mu vadily buď stromy džungle, nebo kopcovitý terén.

Začala tedy pout' pásem džungle. Vegetace postupně houstla,

získávala na rozmanitosti i síle. Ale stezka přesto zůstávala jasně viditelná. Vlastně bylo takřka nemožné ji opustit. Místy byla tak úzká, že se trojstup musel změnit na dvoustup. Pak se zastavovalo čelo průvodu, aby je ostatní mohli dohonit. Půda pod nohama se stávala kluzčí a měkčí a lidé často padali. Všichni to ale brali, pravděpodobně pod vlivem vidiny brzké svobody, jako legraci a zachovávali si dobrou náladu. Do té doby nebylo po psech ani vidu ani slechu, ani si nevšimli, že by je někdo pronásledoval. To bylo sice povzbuzující zjištění, ale Ginger měl takový pocit, že to nejhorší teprve přijde.

Že měl pravdu, se ukázalo, jakmile vstoupili do oblasti skutečné džungle. Bylo tady sice tlumené světlo, ale nízko rostoucí rostliny omezovaly výhled na obě strany.

Odněkud nedaleko od nich se ozval výkřik. Jen za pár sekund už ho následoval rachot pušky v čele zástupu. Lidé se sice nezastavili, ale všichni teď byli v pohotovosti. Už se nemluvalo a všechny oči se úzkostlivě upínaly na listnaté stěny kolem stezky.

Ginger uviděl přibíhat několik psů. Ani se nezastavili, ale přímo z běhu zaútočili. Ozvalo se pár výstřelů.

„Křičte!“ zařval ze všech sil Biggles.

Všichni poslechli a výsledek byl přinejmenším šokující. Někteří psi se zarazili v běhu a zůstali na zadních evidentně zmatení, jak to mají chápat. To určitě platilo i o jejich pánech, protože Ginger uviděl nějaké muže, kteří zůstali stát a udiveně na ně zírali. Vypálil na ně a ke svému uspokojení viděl, jak skočili stranou, aby se kryli za stromy. Ginger se vlastně bál více těch mužů než jejich psů, protože si byl jistý, že u sebe budou mít nějaké střelné zbraně, i když třeba jenom jako ochranu před svými zvířaty, pro případ, že by se obrátila proti nim. Kdyby začali po zástupu střílet, těžko mohli někoho minout.

Snažil se sledovat ty stromy, ale zjistil, že je to téměř nemožné, protože navzdory Bigglesovu volání „pomalu“ zástup zrychlil sestup, takže docházelo ke spoustě pádů, lidé zakopávali a klouzali. Navíc se musel soustředit na starého loveckého psa, který po něm divoce vyrazil. Střelil po něm, ale nezabil ho, protože pes stáhl ocas mezi nohy a uháněl pryč.

To mělo za následek zcela neočekávaný vývoj situace. Ginger sledoval psův ústup a uviděl, jak jeden muž vyskakuje zpoza stromu,

za kterým se kryl, mává na psa rukama, jakoby ho chtěl v běhu zara-
zit. Výsledkem bylo, že se zvíře, pravděpodobně rozzužené zraně-
ním, na něho vrhlo. Ten člověk byl na něco takového jistě nepřipra-
vený, protože dříve, než se mohl nějak bránit, ho pes srazil na zem a
začal ho ohrožovat. Co se stalo potom, to už Ginger neviděl, protože
měl plné ruce práce, když uklouzl a padal po hlavě kupředu.

Když se zase dostal na nohy, stál u něho Biggles a střílel na dal-
šího psa, který ohrožoval zástup.

„Nestřílej, dokud nemusíš,“ přerývavě mu přikazoval Biggles.
„Držíme se sice dobře, ale tímhle tempem nám brzo dojde munice.
Musím se pokusit ten dav uklidnit.“ Nato vyběhl kupředu.

Dav byl ten správný výraz, napadlo Gingera, protože se skupina,
místo klidnějšího tempa, rozdrobila v jakýsi úprk, což však bylo za
daných okolností pochopitelné. Rychlost byla sice žádoucí, ale zna-
menalo to, že se zástup roztahoval, a jakmile k něčemu takovému
dojde, jak dobře věděl, ze spořádané formace na ústupu se stává bez-
hlavý útěk a panika.

Ale Bigglesovi se muselo podařit zadržet čelo, protože se zástup
zase začal formovat a seskupovat dohromady. Už tam také nebylo
tolik psů jako původně, protože jich spoustu postříleli, a to byli prav-
děpodobně ti nejstatečnější. Lidé už se nebáli jít po stranách zástupu
a udržovat tempo.

Pokud Ginger mohl zjistit, nikdo nebyl zraněn, přestože viděl,
jak se jeden ze psů, kterému se podařilo dostat do zástupu, zakousl
jednomu muži do rukávu. Zbavil se ho jeden obrovitý Markézan,
který ho popadl za zadní nohy a praštil s ním o strom.

Teď se výstřely ozývaly už jenom sporadicky a Ginger pochopil,
proč. Všem docházely náboje, a tak si nechávali jen jeden nebo dva
výstřely pro případ nejvyšší nouze.

Uprchlíci, zpocení a udýchaní ve vlhkém vedru, protože slunce
stálo už vysoko nad obzorem, se snažili dostat dál. Ginger neměl ani
tušení, jak daleko ještě musí jít, protože jim ve výhledu překázely
obrovité stromy, ale měl pocit, že už určitě dosáhli dolních svahů.
Pomyslel si, že psi zjistili, že jde o něco jiného, než je útok na osa-
mělého člověka, a proto zůstávají jenom tiše stát, jako by nevěděli,
co dělat. Jejich velitele už nezahlédl, neslyšel žádné povely, ani
hvízdání. Možná, už toho měli také dost, když zjistili, že uprchlíci

jsou dobře ozbrojeni.

Najednou se dav zmáčkl jako harmonika, a když šel zjistit důvod, shledal Ginger, že čelo průvodu dorazilo na mýtinu a Biggles oznámil přestávku, aby se dali všichni dohromady. „To nám všem pomůže chytit zase ten správný dech. Ostatně brzo bychom už měli uvidět náš záliv,“ dodal, aby je povzbudil.

„Myslím, že ty psy už máme za sebou,“ hlásil Sven.

Biggles přikývl. „To nejhorší by mělo být za námi. Tak půjdeme dál.“

„Poslouchejte!“ zvolal najednou Ginger a vytřeštěnýma očima hleděl na Bigglese. Nemusel říkat nic víc. Zvuk, který teď dolehl k jejich uším, hovořil sám za sebe. Byl to svist a rachot startujících motorů.

„Třeba Algy zaslechl ten kravál, který jsme dělali, a jede se přes záliv podívat, co se děje,“ s nadějí v hlase prohlásil Ginger.

„Doufám, že máš pravdu,“ zachmuřeně odpověděl Biggles. „To se brzo dozvíme.“

Skutečně se to dozvěděli. Zástup se znovu zformoval a za další čtvrt hodinu, během které prošli kolem místa, kde se poprvé střetli se psy, dorazili až na samý břeh.

Dryáda stále kotvila na svém místě, ale hydroplán ne.

Stále ještě však nemohli dohlédnout přesně na to místo, kde ho opustili. S Marcelovou pomocí se tedy Ginger vydrápal na strom, o kterém soudil, že nabízí nejlepší vyhlídku po okolí. Skutečně. Stačil jeden letmý pohled. Sjel zpátky na zem.

„Oni odletěli,“ prohlásil s beznadějí v hlase.

„Já jsem si dal lhůtu čtyři dny,“ ozval se na to zamyšleně Biggles, „takže pro odlet musejí mít nějaký dobrý důvod. Co to jen může být?“

Na to mu ale nikdo neodpověděl.

ALGY MÁ PROBLÉMY

Algy neodstartoval se Sunderlandem bezdůvodně, i když zástup na pobřeží by nikdy neuhodl proč. Shodou okolností se stalo, že k tomu došlo zrovna v tu nejnevhodnější dobu, jenomže Algy neměl na vybranou.

Poté, co se výprava s Bigglosem vydala na svůj hazardní pochod

nahoru ke kráteru, se Algy s Bertiem věnovali své rutinní činnosti, kterou většinou představovalo sledování protějščího břehu. To dělali až s úzkostlivou pečlivostí, vědomi si až příliš dobře, co pro ně pro všechny letadlo znamená a nehodlali riskovat jeho ztrátu. Ve svém postavení se sice nemuseli obávat psů, ale o to více se báli těch lidí, kteří je ovládali, protože považovali za evidentní, že právě od nich jim může hrozit nebezpečí.

O tom, co se stalo nahoře na kráteru, neměli ani nejmenší tušení. Často se však nahoru dívali hádajíce, jakou šanci má Biggles dostat se tam, a co se mohlo stát, pokud se tam už dostal. Pořád ostře sledovali protějščí břeh, přestože denní žár je zaháněl do stínu kabiny, připravili si něco k jídlu, s nevalnou chutí pojedli a umyli nádobí.

V protějščí džungli a lese nezazněl sebemenší zvuk. Žádné hvízdání, žádné volání, žádný štekot psů, který by naznačoval nějaké ohrožení, o kterém věděli, že v hlubinách mlčící džungle číhá. To bylo sice velice nudné, ale přesto nepolevovali ve své ostražitosti.

Během další Algyho hlídky objevil Bertie mezi všelijakými věcmi v jejich výbavě vlasec a oznámil, že si trochu zarybaří. Na Algyho otázku pak tvrdil, že to není jenom proto, aby nějak zabil čas, ale kvůli změně jídelníčku, protože všechna jejich strava pocházela z konzerv a jakékoli čerstvé potraviny by se tedy velice hodily. Algy už předtím totiž zamítl nápad vyrazit na břeh pro banány.

Bertie použil kousek vepřového z konzervy jako návnadu a hodil háček přes palubu. Ani ne za minutu sebou vlasec tak škubl, že Bertie málem přeletěl přes palubu. Když se vzpamatoval, pár sekund bojoval, vlasec se mu zařezával do prstů, ale pak se ozvalo cvaknutí a tím, jak vlasec nečekaně praskl, se Bertie ocitl na zádech.

Obrátil se pak vylekaně na Algyho: „No tedy, viděl jsi to někdy?“

Algy se vesele smál: „No jistě! Zasekl ses na dně?“

„Jestli tohle bylo dno, tak je zatraceně živé. Mně to připadalo spíš jako nějaká zatracená velryba!“

Algy se pořád usmíval. „Žádné velryby jsem kolem nezaregistroval.“

„Ale bylo to něco obrovského! Skoro mi to uřízlo prsty.“ Bertie si pozorně prohlížel ruce.

„Takže už jsi skončil s rybařením?“

„Skončil? To tedy rozhodně ne!“

„Co chceš dělat?“

„Zkusím to znovu, kamaráde, zkusím to znovu. Jestli se mi podaří některou z těch ryb dostat na palubu, tak můžeme mít ryby k snídani na celý týden!“

„V tomhle vedru by už na konci týdne byla pěkně uleželá! No, nevádí. Jen chytej. Mám k tobě jenom jedinou prosbu. Netahej mi na palubu žádného žraloka – ani mládě.“

„Hochu, to já rozhodně ne. Já žraloky nesnáším,“ uklidňoval ho Bertie. „Jen počkej, až seženu nový háček, dám těm syčákům něco pořádného k zakousnutí!“

Zmizel dole v trupu, aby se za okamžik vynořil s velkým háčkem na tresky, který přivázal přímo k vlasci. „Ať si zkusí přehryzat tohle,“ mružel si přitom pro sebe, připevnil další kus šunky a hodil přes palubu.

Výsledek byl prakticky stejný. Krátká pauza, další trhnutí. Vlasce vydržel asi tak deset sekund, než se zase kořist ztratila i s návnadou a háčkem.

„Zatraceně, tohle je na mne trochu moc,“ začal Bertie protestovat a snažil se dohlédnout do modrých hlubin, zatímco vytahoval přetržený vlasce.

„Já bych řekl, že máš slabý vlasce,“ smál se zase Algy. „Jestli budeš takhle pokračovat, tak nám za chvíli žádný nezbude!“

„Problém je v tom, že ty ryby jsou moc veliký,“ smutně musel konstatovat Bertie. „Bud’ je to tak, nebo ty velké pak hned zhltnou ty malé.“

„Poprvé slyším rybáře stěžovat si, že jsou ryby moc veliký!“ posmíval se mu Algy.

„Kamaráde, to by si měli zkusit zachytat tady. Vždyť já chci jenom nějakou menší tresku!“

„Tak zkus menší háček a malinkou návnadu,“ snažil se mu poradit Algy.

„Dobrý nápad,“ souhlasil Bertie. „Víš, že se mi po tomhle přetahování sbíhají sliny na smaženou rybu a hranolky?“ Znovu se obrátil do podpalubí.

Jak by ta rybářská akce asi dopadla, kdyby dále pokračovala, to je možné se jen dohadovat. Jenomže nepokračovala. Náhle ji totiž

prudce ukončilo cosi, co jim poskytlo úplně jiný námět k diskusi.

Do trupu najednou cosi prudce zespodu udeřilo.

Bertie pohlédl na Algyho: „To ty?“

„Ne.“

„Tak to musí být tyhle zatracené ryby, které se snaží dostat na palubu pro další kousek šunky!“

„Neblázni.“

„To ale musela být nějaká ryba. A pěkně se do nás trefila!“

„Bylo to spíš takové zabubnování než jeden náraz. Jako kdyby to přišlo ode dna a voda to hnala na trup. U Joviše! Koukni se na hladinu! Co jsem ti říkal?“

Voda v zálivu se začala vzdouvat, zjedná strany na druhou. To samozřejmě hydroplán hezky rozhoupalo. Pár velikých ryb prořízlo hladinu, jedna přitom vyskočila nad vodu tak blízko, že když zapadla zase zpátky, postříkala jim celé letadlo.

Ale bylo to dění na břehu, které Algymu objasnilo, k čemu došlo. Jeho pohled přilákal déle trvající hřmot. Na černém útesu se začaly objevovat praskliny a skály se řítily dolů do lesů pod nimi. Ještě hrozivější byl pohled na vysokou skalní homoli, která se začala kývat ze strany na stranu. Skály se lámaly dokonce přímo před jejich očima. Vzduch byl plný křičících racků.

„To je zemětřesení,“ oznamoval Algy hlasem, jehož tón odpovídal zabarvení jeho obličeje a prozrazoval, co asi cítí.

„No a co o tom vlastně víme?“ vydechl Bertie. „Zemětřesení není žádná legrace!“

„To mi říkáš novinu!“ křičel Algy, aby přehlušil to všeobecnou vřavu kolem, která ale najednou ustala.

„Vypadá to, že už se zase netřese?“

„Ano. Ale na jak dlouho?“

„Co tím myslíš?“

„Já sice nejsem žádný expert, ale myslím, že tyhle otřesy zřídka kdy přicházejí samy. Podle toho, co jsem si přečetl, se začínají objevovat jako celá série.“

„No, no, kamaráde, začínáš mě vážně strašit,“ protestoval Bertie.

„Já jsem vystrašený už dost sám a nebojím se to přiznat,“ prohlásil Algy.

„Tak co můžeme dělat?“

„Pokud vím, tak nic.“

„Pár dalších nárazů jako tyhle letadlu moc neprospějí.“

„To tedy máš pravdu. Konstruktéři neberou v úvahu, že by se do trupu opíralo zemětřesení. Ale bez ohledu na nás,“ pokračoval Algy s obavou, „co Biggles? Ten je určitě teď někde tam nahoře, přímo uprostřed zemětřesení. Jestli se zrovna pohyboval pod nějakým tím srázem, tak neměl moc šancí.“

„Na to nechci ani pomyslet.“

„Možná budeme muset.“

„Copak nemůžeme nic podniknout?“

„Vůbec nic. Musíme dál čekat a doufat, že to dobře dopadne.“

„Hochu, hochu, ty umíš ale potěšit.“

„Přece jsme sem nepřijeli kvůli potěšení. A když jsem si to tady prohlédl, tak ani žádné potěšení nečekám. Celá tahle hora je určitě na rozsypání. To se pozná podle toho, jak se při těch otřesech začala rozpadat na kusy. Představ si, co by s ní udělalo pár opravdu těžkých otřesů! Počkej moment. Podíváme se, jestli něco neuvidíme.“

Algy odešel do kabiny a vrátil se s dalekohledem. Nějakou dobu pak prozkoumával volné prostranství pod vrcholkem. „Není po nich nikde ani známky,“ oznámil nakonec. „Vůbec žádný pohyb tam nevidím. Vypadá to, že se dokonce i rackové přesunuli někam na bezpečnější místo.“

„To je od nich docela chytré. Asi už znají, jak to tu obvykle chodí.“

Poté si oba sedli na trup a až do západu slunce poslouchali a sledovali okolí, doufajíce v návrat jejich výpravy. Ale když tma přikryla všechno kolem, poznali, že na cestování už nikdo žádnou šanci nemá, dokud to opět neumožní denní světlo. Všude kolem nich, kromě toho úzkého pruhu, kde se záliv střetával s oceánem, se zvedal černý a hrozivý masiv hory. Nedošlo už k žádným zvláštním otřesům, i když je neustále očekávali. Hovor začal poněkud vážnout.

„Nezapomínej ale, že na tomhle příšerném ostrově jsou kromě Bigglese ještě další lidi,“ po dlouhé odmlce začal Bertie.

„No a co má být?“

„Jak se asi musí cítit, když žijí na kusu skály, která se pořád klepe?“

„Co můžou dělat?!“

„Kamaráde, můžou přece honem vyrazit k moři. Určitě vědí, že je tady pořád ještě ta plachetnice Dryáda. Třeba už jsou na cestě sem.“

„A co by dělali proti těm psům? Myslíš, že by se jim postavili v úplné tmě?“

„No, já sám bych to tedy nezkoušel,“ připustil Bertie. „Možná čekají na světlo a pak se přesunou dolů všichni pohromadě.“

„Možná. Ale k čemu tyhle úvahy?“

„Trochu mě totiž matou ti psi,“ zamysleně pokračoval Bertie.

„V jakém smyslu?“

„Jak je tady krmí? Co vlastně jedí? Víš, co tím myslím, ne?“

„Mně připadali docela hladově.“

„Třeba je tak nechávají úmyslně, aby byli pořádně zdivočelí,“ navrhoval Bertie. „Kdysi jsem měl na starosti smečku loveckých psů a říkám ti, že nakrmit je, aby byli fit, to byla pěkná fuška! I kdyby celá tahle smečka směla jen tak volně pobíhat, nedovedu si představit, kde by sehnala něco k žrádlu.“

„Marcel říkal něco, jako že na ostrově je spousta morčat.“

„No to by ale musela být fakticky obrovská spousta, aby takovou smečku udržela při životě!“

„Tak to buď rád, že nejsi žádné morče na ostrově Oratovoa!“

„To jsem, kamaráde, to jsem, to mi můžeš klidně věřit,“ horlivě prohlásil Bertie.

Nato konverzace poněkud uvízla a o něco později, když si rozdělili hlídku, se připravili na přenocování.

Noc prošla bez problémů a první paprsek svítání už je zastihl v plné práci. Bertie připravoval obvyklou skromnou snídani a Algy prohledával dalekohledem úpatí hory pátraje po sebemenších známkách jejich výpravy. Ale nikde nic neviděl.

Ukázalo se, že celý den se vyvíjí stejně jako ty předchozí, jen s tou výjimkou, že oba začínali mít stále větší obavy o návrat ostatních. Většinu času přitom trávili planým dohadováním, co asi Biggles zrovna dělá.

„Musel přece vědět, že se dost dlouho zdrží, jinak by nám nedal tak dlouhou lhůtu, než se pokusíme o nějakou vlastní akci,“ namítl Bertie.

„Z toho ale nevyplývá, že s tak dlouhou dobou skutečně počítal. Stanovil takovou lhůtu prostě jenom pro případ nouze,“ nesouhlasil Algy.

„Tak jediné, co k tomu můžu dodat, je, že taková situace už nastala. Na té děsné hoře se mohlo stát cokoli. Já mám normálně hory docela rád, ale ještě jsem nikdy neviděl žádnou, kterou bych tak nenašel, jako tuhle, s tím jejím zemětřesením a tak dále.“

Algy prohlásil otráveně: „Nedá se dělat nic než čekat.“

Den opět skončil a nad Tajemným ostrovem, který, jak poznamenal Algy, si své jméno skutečně zaslouží, se zase rozprostřela noc. A prošla stejně jako předtím a den předtím. Nic se nedělo. Jako by na ostrově nežila živá duše.

Svítání se dostavilo s obvyklou paletou nejpestřejších barev, ale po výpravě opět ani stopy. Snídaně proběhla za ponurého mlčení, protože si oba uvědomovali, co zrovna toho druhého napadá. Kdyby výprava postupovala podle plánu, už by se Biggles nebo alespoň jeden z členů vrátil. Teď bylo jedinou otázkou, co se asi mohlo stát. Pokud došlo k nějaké tragické události, jak vážná asi byla? Co se Algyho týkalo, tak ten cítil stále naléhavěji, jak se blíží doba, kdy bude muset udělat to zásadní rozhodnutí: má poslechnout Bigglesův rozkaz a odletět do Austrálie, nebo se pokusit jít po stopách jejich výpravy, aby zjistil, co se vlastně skutečně stalo?

Bylo krátce po snídani, když se začaly dít věci, které je pořádně zaměstnaly a tak rozehnaly morbidní myšlenky, které se jim hnaly hlavou.

Začalo to výkřikem, který jakoby vycházel z lesa na vzdálenějším konci zálivu. To samozřejmě způsobilo, že Algy i Bertie ihned zpozorněli. Následovaly další výkřiky, jeden hlas odpovídal druhému, což znamenalo, že jde nejméně o dvě osoby. Pak se najednou ozvalo zuřivé štěkání psů.

„Mně se tyhle zvuky zrovna moc nezamlouvají,“ prohlásil Bertie, tentokrát smrtelně vážně. „Ti psi něco nebo spíš někoho honí.“

„Bigglese! Koho jiného?!“

„Neměli bychom s tím něco dělat?“

„Kdybychom šli na břeh, tak začnou honit nás a to nikomu nepomůže,“ začal nahlas přemítat Algy. „Bude lepší, když zůstaneme tady, abychom mohli rychle startovat, kdyby se najednou objevil

Biggles a měl zrovna naspěch. On čeká, že nás najde zase tady.“

„Ti psi se ženou dolů k vodě,“ najednou konstatoval Bertie díva-
je se pozorně na téměř neprostupnou hráz stromů pokrývající dolní
pás svahů. „Jestli ty bestie jdou po čichu, a tak mi to taky připadá,
tak to může jediné znamenat, že kořist, kterou honí, se snaží dostat k
moři, de facto k našemu zálivu. Jestli má před těmi psy dostatečný
náskok, tak už je určitě někde blízko nás!“

„Sleduj, jestli se někde vynoří,“ poznamenal Algy napjatým hla-
sem.

Uplynuly dvě či tři minuty. Potom uviděli jakéhosi muže, který
se prodíral z džungle těsně u vodní hladiny a divoce mával rukama.

„To není nikdo z naší výpravy,“ prohlásil Algy. „Nikdo s Big-
glesem takovou hřívu na hlavě nemá.“

„On se dívá sem na nás. Dokonce na nás mává!“

V tom okamžiku k nim dolehlo volání.

„Musíme zajet k němu a vzít ho na palubu, jinak ho psi roztrhají
na kusy,“ rozhodl rychle Algy. „Ať je to, kdo je to!“ Vrhł se k řízení
hydroplánu.

„Ale hod' sebou, jinak tam přijedeme pozdě!“ křičel na něho
Bertie vytahuje kotvu.

„Vidíš, kdo to je?“ křičel zase Algy.

„Ne. Ale je to běloch. Má na sobě jenom nějaké hadry a je samé
bahno!“

Abychom dostali jasnou představu o celé té situaci, musíme si
uvědomit, že Biggles zavedl hydroplán Sunderland do nejširší části
zálivu, což bylo kus níže než původně, když s Bigglesem vystoupili
na břeh, aby prozkoumali psí stezku. A bylo to samozřejmě úplně na
druhé straně. Šířka místa, které si vybrali za kotviště, byla asi dvě stě
yardů. Pronásledovaný muž se vynořil také o něco dále, blíže moři.
Tím pádem byla vzdálenost, kterou by muž musel uplavat, příliš vel-
ká, takže o tom Algy ani neuvažoval. Aby k muži zajeli přímo leta-
dlem, pro to byly ještě další důvody.

Ve skutečnosti se pronásledovaný muž vrhl do vody právě v
okamžiku, kdy Bertie vytáhl kotvu a Algy uvedl stroj do pohybu.
Důvod byl zřetelný ihned, jakmile se na místě, odkud skočil do vody,
objevilo pár zuřících psů. Jeden dokonce skočil za ním až do vody,
jak byl rozběsněn dostat svou kořist za každou cenu.

Algy naplno rozjel hydroplán po klidné hladině zálivu, až způsobil velké vlny, které se rozehnaly ke břehu, a ztlumil motory teprve tehdy, když už měl dost velkou rychlost, aby setrvačností dojel až k plavci. To už Bertie vyběhl s kabiny s puškou v ruce. Samozřejmě ji ale musel odložit, aby pomohl vytáhnout muže na palubu, zatímco Algy odsouval dveře na stranu. Ve vteřině se pak ten člověk ocitl na palubě, těžce oddechoval a pod ním se vytvářela veliká louže. Bertie popadl znovu pušku s úmyslem zastřelit psa, který k nim plaval, ale musel rychle změnit svůj cíl, když uviděl, jak na něho míří jakýsi muž revolverem. Obě zbraně vyštěkly téměř současně. Kulka z revolveru zasáhla trup těsně vedle Bertieho hlavy. Výsledek střelby z pušky byl nejistý, protože střelec hned buď uskočil, nebo upadl za nějaký keř. Zatímco letadlo odjíždělo, Bertie vypálil ještě tři výstřely do křovin ve směru, kterým ten člověk zmizel, a jelikož už k žádné další střelbě nedošlo, bylo jasné, že ho buď zasáhl, nebo že ten člověk ustoupil na bezpečnější místo hlouběji do lesa.

Algy vedl stroj jak nejrychleji to šlo, přímo na vzdálenou stranu zálivu, aby mezi nimi a tou nebezpečnou oblastí byl co největší prostor.

Tam pak vypnul motory, a protože bylo bezvětrí a žádný proud, nechal hydroplán volně plout. Odešel do kabiny a tam našel Bertieho, jak právě podává zachráněnému hlt brandy z palubní lékárny. Pacient rozhodně vypadal, že něco tak povzbuzujícího potřebuje, protože byl vychrtlý, vyděšený a polonahý, tělo měl pokryté spoustou všelijakých škrábanců a boláků po kousnutí komárů.

„Hlídej protější břeh,“ přikázal Algy Bertiemu. „Možná se pokusí o další útok. Střílej po všem, co se tam jen pohne!“ Nato se obrátil k muži sedícímu na podlaze. „Kdo jste a co tady děláte?“

„Jmenuji se Martin Larson, utekl jsem z vesnice,“ namáhavě, ale dobrou angličtinou ze sebe vypravil uprchlík.

„Z vesnice? Jaké vesnice?“

„Z vesnice v kráteru na vrcholu hory.“

Algy na něho zůstal koukat. „Tak takhle to je! Vaše jméno zní švédsky.“

„Ano, já jsem Švéd.“

„Jste jeden z těch švédských mládenců, co se připojili k té výpravě do Jižních moří?“

„Ano.“

„Kde je váš kamarád?“

„Nechal jsem ho nahoře. Naskytla se mi šance utéci, a tak jsem to zkusil. Měl jsem se pro něho vrátit, pokud se mi podaří najít nějakou loď nebo vor.“

„A od té doby pořád utíkáte?“

„Ano.“

„Čím jste se živil?“

„Většinou škeblemi, banány a kokosovými ořechy. Já se držel na vzdálenějším konci ostrova, ale pak jsem si všiml letadla a napadlo mne, že sejdu dolů, abych se po něm podíval. To znamenalo sejít dolů k těm psům a ti mne naneštěstí ucítili zrovna ve chvíli, kdy jsem uviděl vás. Tak jsem utíkal k vodě, abych jim uplaval. Díky Bohu, že jste mne zahlédli! Děkuju vám.“

„Co tím myslíte, když říkáte, že jste uprchl? Copak ve vesnici jsou nějakí vězňové?“

„Všichni kromě těch, co pracují pro krále, jsou vězňové.“

Algy zamrkal. „Pro krále? O jakém králi to mluvíte?“

„O králi ostrova.“

„O domorodci?“

„Ne. O bělochovi.“

Ze dveří se ozval Bertie: „No to mne podržte! Král! To musí být pěkný blázen! Nosí taky korunu?“

„Ano.“

„Ať se propadnu!“ vykřikl Bertie. „Co nás ještě čeká?“

„My jsme vyslali na břeh výpravu,“ vložil se do toho opět Algy. „Neviděl jste je?“

„Ne, nikoho jsem neviděl.“

Tato objasňující konverzace, za daných okolností ovšem zcela omluvitelná, mohla pokračovat dále, kdyby nedošlo k náhlému vyrušení. Někde v horách nahoře zazněl výstřel. Po něm následovaly další. Pak se ozval příšerný davový křik, takže Bertie s Algym na sebe zůstali s údivem civět.

První se vzpamatoval Bertie. „To už zní spíš jako Biggles.“

„Jestli je to on, tak někde sebral zbraně,“ vyjekl Algy. „Mně to ale připadá spíš jako fotbalový zápas, když někdo právě vstřelil branku. Měli bysme se raději vrátit na naše kotviště, kdyby nás po-

třebovali. Dej tady tomu hochovi, mezitím co se budu vracet, nějaké jídlo.“

Sotva to dořekl, vydal se Algy k přístrojům. Nastartoval stroj a pak si začal razit cestu zálivem. Ale moc daleko neujel, když se zespodu ozvala taková rána, že se stroj začal kymáčet a vyjel ze svého směru. Algy se sice hned vzpamatoval, ale okamžitě mu po dalším, ještě prudším úderu, vylétlo řízení z ruky. A to nebylo všechno. Voda v zálivu jako by se najednou nahnula všechna na jednu stranu, nahromadila se u jednoho břehu a pak se s obrovskou silou, která skoro převrhla letadlo, rozehnala zase zpátky. Současně se kdesi vysoko nad nimi ozvala série výbuchů, které skoro přehlušily hukot motorů.

Do pilotní kabiny vešel Bertie, monokl nasazený na oku. „Kamaráde, co se to s námi k čertu děje?“

„Já bych řekl, že už je to tady,“ zachmuřeně odpověděl Algy. „Tohle je sopka a chystá se právě soptit.“

Povaha pilotáže vyžaduje, aby si člověk u ovládacích přístrojů letadla vždycky zachoval chladnou hlavu. Musí bezpodmínečně rychle myslet a v případě nouze bleskurychle reagovat. Této jeho schopnosti se v moderní době využívá sice již jenom zřídka, ale občas přece jenom může dojít, a také dochází k situacím, kdy je jí třeba a pak musí být pilotova reakce okamžitá. Žádný čas na rozmyšlenou třeba neexistuje. Možná dokonce nepřezene, když řekneme, že jsou okamžiky, kdy pilot reaguje naprosto bez přemýšlení a jeho reakce řídí pouhá intuice.

Potíž s Algym byla v tom, že situace, ve které se náhle ocitl, byla nejen mimo jeho dosavadní zkušenost, ale i mimo cokoli, co by si dokázal představit. Žádná předvídavost nedokáže zahrnout i zemětřesení. Kdyby bylo pouze na něm osobně, tak by okamžitě zvedl stroj z vodní hladiny, nebo by se o to pokusil, protože zda by se to podařilo, nebylo tak úplně jisté. Kdysi klidná voda teď přímo vařila, ryby, některé z nich obrovské, skákaly vysoko do vzduchu a vzduch byl plný ječících racků. Kolize s kterýmkoli z nich by znamenala nenapravitelné poškození motorů.

Algy přitom myslel na Bigglese a na ostatní členy výpravy. Nemohl samozřejmě vědět, že na břeh zálivu, pouhých sto yardů od něho, už dorazila skoro veškerá populace ostrova, protože místo, kde

se nacházeli, bylo zakryto za výběžkem. Skrz oblaka vodní tříště mohl vidět jediné jachtu Dryád, která se divoce kolébala na vlnovitých poryvech podmořské turbulence. Samozřejmě že si uvědomil, že došlo k vysokému stupni zemětřesení, ale zároveň neměl důvody se domnívat, že to bude trvat dál. Třeba už to nejhorší přešlo. Na druhé straně to klidně mohl být jenom začátek něčeho ještě ničivějšího. Proto bylo pro Algyho velmi těžké se rozhodnout, zda zůstat sedět na hladině, nebo se pokusit zachránit stroj, odstartovat a doufat, že to dobře dopadne. Pro manévrování letadla tam přitom bylo velice málo místa, takže bylo velice pravděpodobné, že ho vlny hodí na jeden z břehů, což bude mít za následek, když nic horšího, tak určitě ulomení špičky křídla.

Bertie se ani nepokoušel radit a moudře nechával rozhodnutí na kamarádovi u řízení.

Jakmile upozoroval, že začíná padat jemný prach a co ho ještě více vyplašilo, jakási šedá hmota, asi pemza, začíná stoupat ze dna na hladinu, kde se mísí se spoustou mrtvých ryb, uvědomil si Algy, že má-li se kdy vůbec dostat pryč, tak to musí být okamžitě. Proto se rozhodl ke startu a sledování dalšího vývoje ze vzduchu. Pokud se všechno zase uklidní, tak znovu přistane. Zdůvodňoval si to také tím, že v případě zhoršení otřesů by ztratili hydroplán tak jako tak.

Jakmile se jednou rozhodl a krátké ostré vlny narážející na bok už dělaly rány jako výstřely z pistole, rozjel se v širokém oblouku, aby dostal hydroplán do vodorovné linie se zálivem a měl co nejdelší místo na rozjezd.

POSLEDNÍ SLOVO MÁ ORATVOVA

Ginger na malé pláži měl větší rozhled než Algy a Bertie v Sunderlandu, kde bránila ve výhledu křídla a další součásti letadla. Na druhé straně ale Ginger nemohl vidět letadlo.

De facto ale nemohl také normálně přemýšlet. Náhlá kalamita ho přímo ohromila, protože to, co se kolem dělo, vypadalo jako konec světa. Půda, na které stál, se chvěla a občas sebou trhla, znovu a znovu se hýbala, jakoby pod úderý obrovitého kladiva takovou silou, že ho nadzvedávala skoro palec do vzduchu. Více než jednou ho před osklivým pádem zachránilo jenom to, že raději sám padl na kolena.

Hora sama byla plná všelijakých zvuků a zmatku. Ozýval se z ní

rachot lavin sesouvajících se půdy, ale kromě toho se ostatní dalo jenom hádat, protože vzduch byl plný sirného dýmu a kamenného prachu. Občas se ozvala obrovská exploze. Strach z tak obrovské síly, která něco takového dokáže, mu úplně svázal jazyk. Ale asi dominujícím pocitem Gingera byla naprostá bezmocnost. Až příliš dobře si uvědomoval, že sopka, o které se říkalo, že je vyhaslá, právě začala soptit a její obrovský kuželový vrchol, už beztak rozpraskaný, se začíná rozpadat na kusy. Nemohl vůbec nic dělat. Věděl také, že ani Biggles nemůže nic dělat. De facto nikdo nemohl dělat absolutně nic. Všichni byli vydáni napospas monstře, které se vymyká lidské kontrole.

Výprava byla na břehu pár minut, když začala ta hrůza.

Když zaslechli poprvé motory Sunderlandu, to bylo samozřejmě v momentě, kdy Algy zachraňoval toho švédského uprchlíka, Axelova přítele Martina. Biggles o tom samozřejmě neměl tušení, jenom si přirozeně říkal, co to asi ten Algy zrovna dělá. Ironií bylo, že kdyby celá výprava byla dorazila na břeh o pár minut dříve, uviděli by všichni, jak Sunderland odjíždí ze svého kotviště. Vyšlo to ale tak, že v okamžiku, kdy po strastiplném sestupu dorazili lidé na pláž, toužebně očekávaný hydroplán se právě ocitl mimo dohled.

Psi, kteří přežili, z neznámého důvodu náhle někam zmizeli. Ginger byl zvědav, proč. Slyšel jich sice pár štěkat kdesi v dálce, jako by se najednou pustili po jiné stopě, ale o tom ani na okamžik neuvažoval v souvislosti s hydroplánem. Co se týče Axelova přítele, tak na toho úplně zapomněl, předpokládaje, že už dávno zemřel někde v džungli.

Avšak Dryáda byla stále ještě na svém místě, a tak prvním Bigglesovým krokem bylo zavolat majitele a požádat je, aby se všichni nalodili, nastartovali motory a přijeli s jachtou co nejbližší ke břehu. To sice pro Holanďany znamenalo trochu si zaplavat, ale neměli žádné námitky. Neměli ostatně k protestům také žádný důvod, protože se snažili dostat pryč stejně rychle jako ostatní. Takže hned vyrazili a jejich polynéský lodivod plaval s nimi.

Jak poznamenal Biggles ke Gingerovi, kdyby se jim podařilo dostat hlavní skupinu pryč, trochu by to pročistilo atmosféru. Měli bychom také říci, že zrovna v té době byli Marcel se Svenem trochu pozadu a hlídali stezku, pro případ, že by na scénu dorazil Hara nebo

někdo z jeho lidí. Zbytek zástupu, zabraný do vzrušeného hovoru, stál na pláži a sledoval, jak Holanďané šplhají na palubu své lodi a všichni už evidentně předpokládali, že jejich odjezd z ostrova je jenom otázkou času.

„Nacpeme do té jachty tolik lidí, kolik bude schopna uvést,“ říkal nahlas Biggles Gingerovi, aby přehlušil hlasitou konverzaci ostatních. „Možná jim dojde jídlo, ale se zařízením na destilaci, jaké je na palubě, by neměli mít žádné problémy s pitnou vodou. To je tady hlavní. My ostatní musíme počkat na Algyho.“

Nedovedu si představit, co zrovna dělá, ale určitě mu to nebude trvat dlouho.“

„Jak si můžeme být tak jistí, že se vrátí?“ pochybovačně se ptal Ginger.

„Není pravděpodobné, že by odletěl a nechal nás tady. Rozhodně ne zrovna teď.“

„Určitě měl nějaký dobrý důvod pro to, že odstartoval.“

„Nedovedu si představit, že by to mohlo být něco moc vážného. Třeba se jenom letěl na něco podívat. Konec konců nemohl tušit, že se objevíme zrovna tady. Vlastně vzhledem k tomu nebezpečí, které nám hrozilo od psů, je tohle poslední místo, kde by očekával, že nás uvidí.“

To byl přesně ten okamžik, kdy pocítili první otřes, který předcházel vlastnímu výbuchu sopky. Nebyl však nijak zvlášť silný. Bylo slyšet jen táhlý hluboký rachot a půda, na které stáli, se trochu pohnula, čímž se všichni zapotáceli a chytali se souseda, aby neupadli. Kupodivu to bývalí vězni nebrali nijak vážně, buď proto, že byli nadšení vyhlídkou na svobodu, nebo už něco podobného zažili během svého pobytu na ostrově. Někteří se dokonce smáli, jako by to byl nějaký žert. Ale Ginger se nesmál. Ani Biggles se nesmál. Rackům se také zjevně nelíbilo, co se děje. Vyletěli do mraků, vyděšeně tam kroužili a křičeli. Psi naopak úplně ztichli.

Tou dobou už jeden z Holanďanů spolu s Polynésanem vytahoval kotvu Dryády na palubu. Druhý zůstal v podpalubí. Obláčky naftového kouře za zádi pak dokazovaly, že se mu podařilo nastartovat motor.

Teprve teď, když se všichni zahleděli na jachtu, naznačil ostrov zcela přesvědčivě, k čemu se chystá. Shora se ozval děsivý řev. Sou-

časně se půda roztřásla, jako by byla jen kus žele, všichni se začali potácet, někteří padali. Jedna z žen začala hystericky ječet. Ginger pohlédl vzhůru a uviděl stoupat z kráteru obrovitý mrak hustého žlutého kouře. Jakmile se dostal před slunce, všude nastalo divně nepozemské přití.

„Co je asi s Harou?“ zamumlal nejistým hlasem Ginger. „Jestli je pořád ještě v kráteru, tak to je jeho konec!“

„Já jsem ho varoval, že k něčemu takovému může dojít,“ odvětil Biggles suše. „Ostatně na to měl přijít už pouhým selským rozumem. Pravděpodobnější ale je, že se s tou svou bandou vydal po stezce za námi. Dostali se ze svých baráků ven, jakmile jsme opustili kráter. Nikdo samozřejmě nedokáže odhadnout, jak velká bude erupce sopky tentokrát, takže čím dříve dostaneme celý tenhle dav na palubu, tím lépe.“

„Já pořád ještě slyším Sunderlanda,“ zamyšleně mu oznamoval Ginger. „Co to, u čerta, ten Algy asi provádí? Zní to, jako by byl pořád ještě v zálivu!“

„Rozhodně ještě není ve vzduchu.“

„On bez nás ale neodletí?“

„Možná bude muset,“ prudce namítl Biggles. „Jenom se podívej na tu vodu!“

Nebylo třeba vysvětlovat, co měl na mysli. Voda v zálivu, uzavřená do úzkého řečiště, se začala vzpínat a vířit, jako by na dně řádila nějaká bouře. Ryby vyskakovaly do vzduchu ve frenetické snaze uniknout horké pění, která se na několika místech objevovala na hladině.

Jachta mezitím odstartovala a byla na cestě, muž u kormidla se snažil zamířit ke břehu. Bylo jasné, že má potíže udržet loď v kurzu.

„Jestli si nedá pozor, vyjede s ní až na břeh,“ upozorňoval Ginger a v jeho křiku už také zněla téměř hysterie.

„To on ví stejně dobře jako ty,“ zavolal ostře Biggles snaže se přehlušit všeobecný randál, protože teď už sopka vybuchovala téměř nepřetržitě a neustával ani rachot tříštících se skal a útesů.

Muži na jachtě teď začali divoce mávat.

„Oni se neodvážjí přijet blíž,“ vysvětloval Biggles. „To znamená, že k ní musí všichni doplavat.“

Obrátil se k davu, který po počátečním šoku neobvykle ztichl a

vzhledem k tomu, co se dělo kolem, zůstával neobvykle klidný a ze všech sil začal křičet: „Oni už nemohou připlout blíž, takže kdo chce odplout, musí k nim doplavat sám! Já už nic víc dělat nemohu. Ale hlavně neztrácejte hlavu a pomáhajte jeden druhému. Nemělo by to být zvlášť obtížné.“

Žádné druhé pobídnutí nebylo třeba. Všichni se spěšně vrhali do vody a poskytli tím Gingerovi scénu, kterou nečekal, že v životě někdy uvidí. Vlastní vzdálenost k jachtě byla de facto pouze třicet nebo čtyřicet yardů, podle toho, jak s ní zrovna hýbaly poryvy vodní hladiny a polovinu té trasy se dalo jít po dně. Biggles pochopil, jak by to bylo dětinské, a tak se ani nepokoušel nějak ten hrozen lidí organizovat. Nechal každého, ať si jde, kudy chce a jen zavolal: „Pomozte ženám!“

„Oni tu jachtu zvrhnou!“ předpovídal nervózní Ginger.

„Myslím, že ne,“ odporoval Biggles. „Je to zámořská jachta, a jestli se jim podaří dostat se ze zálivu na volné moře, měli by být v pořádku. Pokud ovšem bude moře klidné jako obvykle. Následky sopečné erupce by měly být jenom místní.“

„Tamhle jede Algy!“ vyjekl najednou Ginger, když se mu v zorném poli náhle vynořil Sunderland provádějící širokou zatáčku.

„Vypadá, jako by se chystal srovnat před startem,“ konstatoval Biggles.

„Tak to nás tedy neviděl!“

„Myslím, že ani nemohl,“ klidně souhlasil Biggles. „Ale teď už ano!“ vykřikl, když se hydroplán, místo pokračování v zatáčce najednou narovnal a zůstal stát nosem k pláži,

„Udělal by lépe, kdyby odstartoval,“ prohlásil Ginger. „Jestli zavadí křídlem o ten skalní výběžek nebo o jachtu, tak jsme všichni v loji.“

„Bez nás by ale nikdy neodletěl,“ uklidňoval ho Biggles.

„Mně se nelíbí, jak se na těch vlnách kymácí.“

„Pokud se nám podaří dostat se na palubu, tak by ho to mělo pomoci ustálit,“ namítl Biggles a setřepával si teplý popel ze hřbetu ruky.

Popel začal z nebe doslova pršet. Občas popel při pádu do moře zasyčel.

„Tamhle už nám alespoň odplouvá jachta,“ poznamenal Biggles

s uspokojením, jak loď, dost hluboko pod ponorem vzhledem k nákladu, který už měla na palubě, začínala couvat zpátky do středu zálivu. „Kolik nás ještě zbývá?“ Rozhlédl se kolem a počítal. „Deset. Axela a jednu domorodou dívku vzhledem k jejich váze počítám napůl, takže devět osob.“

Do té doby si všichni malé dívky, podle barvy kůže Polynésanky, sotva všimli, protože seděla stranou na zemi, dlaně na tváři, evidentně připravena s obvyklým fatalismem domorodců přijmout cokoliv, co se může stát. Ginger jí pomohl na nohy, aby byla připravena nastoupit na palubu, jakmile ten okamžik nastane.

Sunderland se teď blížil ke břehu, či spíše byl hnán bokem ke břehu, ať dělal Algy co dělal. Bertie stál v otevřených dveřích a dělal nějaká zoufalá gesta, s rizikem, že při tak zběsilých pohybech letadla vyletí ven. Na vodní hladině totiž nebyly žádné pravidelné vlny. V úzkém zálivu ani nebylo dost místa, aby se utvořily. Vypadalo to spíš, jako když se voda od dna vaří.

„Nastupte,“ přikázal Biggles. „Snažte se všichni držet za ruce!“

Bertie jim to poněkud ulehčil tím, že jim hodil lano. Spadlo kus od břehu, a tak Biggles skočil do vody tak daleko, jak to bylo nutné, aby se ho zmocnil, potom se vrátil na břeh a tam ho přivázal, aby bylo napnuté. To trochu pomohlo udržet stroj v klidu a současně se mohli lana přidržet při cestě mezi pláží a letadlem. Zbylí členové výpravy se pak po laně dostali až ke dveřím, kde jim nabídl ruku Bertie a pomohl každému dovnitř.

Ginger zůstal s Bigglesem až do posledního okamžiku. Pak se také prodral vodou, přitahuje se za lano, až k letadlu. Biggles šel poslední, a jakmile se vysoukal na spodní palubu, křikl na Bertieho, ať okamžitě zahodí lano. Bertie poslechl a výsledkem bylo, že se veliké letadlo začalo otáčet ve vírech a proud je táhl kamsi do středu zálivu. Udržet letadlo za takových okolností pod kontrolou, zatímco nemá ještě žádnou rychlost, bylo evidentně nemožné, a tak Ginger jen doufal, že až naplno zapne motory, začne se chovat jinak. Co mu ale dělalo ještě větší starosti, byl nepřetržitý déšť popela, z něhož některé kousky byly docela velké a žhnuly žhavým magmem. Vypadalo to, že je docela pravděpodobné, že takové kusy mohou zasáhnout letadlo a způsobit požár. Ve skutečnosti však trhavé pohyby hydroplánu dokázaly shodit žhavou lávu ještě dříve, než mohla napáchat nějaké

větší škody. Tomu také pomáhal vzduch od vrtulí, a čím rychleji se stroj začal pohybovat, tím bylo riziko požáru vlastně menší.

V poslední chvíli však došlo ještě k dramatické nehodě.

Biggles šel dopředu, aby pomohl Algymu v pilotní kabině. Většina ostatních, protože shledali, že je nemožné se udržet na nohou, ležela na břiše na podlaze nebo se držela čehokoli na dosah. Ginger, který zaujímal stejnou pozici, se přitiskl k postrannímu okénku a s hrůzou zíral na vrchol sopky. Už se z ní tak plynule nekouřilo, jako by se kouřilo od normálního ohně. Místo toho každých pár sekund vyvrhla obrovský dým, jako by dole fungoval nějaký obrovský měch posílající vysoko do vzduchu nejenom mračna kouře, ale i kamene a prachu. Podél okraje kráteru se objevil zářící lem, který se začal pomalu pohybovat směrem dolů, sice pomalu, ale s absolutní jistotou.

Cosí připoutalo jeho pozornost k pláži, kterou právě opustili. Možná to byl jenom nějaký pohyb. Uviděl tam postavu běžícího muže, který si nesl jakousi krabici nebo truhlu. Pak přiběhl druhý muž. Ten s truhlou svůj náklad pustil a začali se prát. Pak k nim doběhli další muži.

Skrz tu mlhu z popela a kouře je nebylo možné identifikovat, ale Ginger věděl, že to mohou být jediné členové Harovy bandy. Možná tam byl i sám Hara. Za momentální viditelnosti se to nedalo určit.

Co si ale počít, o tom Ginger neměl tušení. Jeho první myšlenkou bylo honem běžet za Bigglesem a říct mu, co viděl. Pak si ale uvědomil, že s tím nemohou vůbec nic dělat. Každá sekunda byla drahá a vracet se zpátky by byla jasná sebevražda. A i kdyby to nakonec udělali, žádného dalšího pasažéra už na palubu vzít stejně nemohou, aniž by nepřetížili letadlo. Navíc tady bylo také riziko, že při zmatku a tlačení, která by nastala, by mohlo dojít k poškození Sunderlandu.

Ale úvahy, co by Ginger mohl či nemohl udělat, za něho vyřešila skutečnost, že se konečně podařilo dostat Sunderlanda se řvoucími motory do schůdného směru paralelně s pobřežím zálivu a pak se ihned rozletěl po hladině ke startu.

Teď už rychlost umožňovala udržet hydroplán v kurzu, zejména když už se začínal vznášet nad hladinu. Nicméně ještě dalších pár sekund bylo tak napínavých, že na ně Ginger nikdy nezapomene. Spodní část trupu narazila v celé sérii úderů na jakési překážky ve

vodě, jestli to byly mrtvé ryby nebo snad kusy plovoucí lávy, to se mohl jenom dohadovat. Pak začal popel bušit do trupu ze všech stran jako střely z pušek a Sunderland byl ve vzduchu.

Teď se přímo před nimi, plnou parou uhánějící pryč středem zálivu, ocitla Dryáda. Gingera jen tak matně napadlo, protože měl v hlavě naprostý zmatek z toho, jak rychle všechny poslední události následovaly za sebou a také hrůzou ze všeho kolem, zda se jim podaří ulomit jachtě hlavní stěžeň. Ale byla to zbytečná starost. Hydroplán teď už stoupal velmi prudce vzhůru, takže pod ním zbylo dostatek prostoru. Na palubě nebyla živá duše. Mohl se jen dohadovat, že se všichni pasažéři ukryli do podpalubí před ohnivým deštěm sopky. Jeho mysl teď zaujala jedna hlavní myšlenka: dokázali jsme to! Letíme pryč! Nebylo skutečně snadné tomu uvěřit.

Jak se hydroplán natáčel širokým obloukem do kurzu na Markézy, uviděl Ginger dole Dryádu, jak se právě vynořuje z příšeří na hranici mezi zálivem a volným mořem. Ostrov zůstal skrytý vzadu jako obrovitý sloupec kouře a popela nabízející velice odlišný obrázek od toho, který je uvítal tenkrát při příletu. Ačkoliv i tehdy se stěžít mohl nazývat krásným, teď to bylo učiněné peklo.

Náhle se Gingerovi po boku ozval hlas. Byl to Bertie: „Kamaráde, řekl bych, že to bylo skutečně o fous, co?“

„To říkáš ty mně?“

„To je legrace, že jsme sem přijeli zrovna včas na ohňostroj!“

„Myslím, že legrace není zrovna to pravé slovo.“

„Musím přiznat, že je to spíš trochu šok,“ přiznával Bertie.

Ginger přešel dopředu za Bigglesem. „Viděl jsi tu Harovu bandu, jak dorazila na břeh těsně před tím, než jsi odstartoval?“

Biggles se na něho otočil od palubních přístrojů. „Ne, neviděl jsem je. Měl jsem co dělat se spoustou jiných věcí. Ale samozřejmě vím, že jsou pořád ještě na ostrově. Ale to je jejich rozhodnutí, ne moje.“

„Nebudou mít šanci.“

„Jak správně říkáš, nebudou mít šanci,“ souhlasil Biggles. „Já jsem Haru varoval, k čemu může dojít. On mi ale nechtěl věřit, takže co se toho týče, mám svědomí čisté. Ale až se dostaneme do Atuony, tak si o tom ještě promluvíme.“

Ginger se vrátil do kabiny.

DOHRA

Ani ne o dvě hodiny později se už Sunderland dotkl podvozkiem letiště na Taa Huka Bay v Atuoně a to byl prakticky konec mise, která se odehrála tak daleko od jejich domova. Tajemství Oratovoy bylo vyřešeno a nikomu na ostrově už nebude hrozit nebezpečí, že bude zasažen radioaktivním spadem nukleárních testů nebo čímkoli jiným. Jak se vyjádřil Biggles, ostrov spáchal sebevraždu a existovala velice malá šance, že tam vůbec nějaká forma života přežila.

Později téhož dne, když prověřil celý stroj nedošlo-li k nějakému povrchovému poškození, a když propočítal spotřebu paliva a oleje ve zbývajících nádržích, se Biggles rozhodl podniknout průzkumný let, aby zjistil, zda Dryáda nemá na cestě žádné potíže. Když se přesvědčil, že je všechno v pořádku, vrátil se na břeh, aby tam strávili noc. Dryáda pak spustila kotvu v přístavu dva dny nato.

Zbytek byla vlastně jenom obvyklá rutina. Sepsat prohlášení uprchlíků, vybavit je prozatímním šatstvem, zařídit Evropanům návrat domů, protože nikdo samozřejmě neměl žádné peníze. Nicméně touhu po dobrodružství to ještě u všech tak úplně nezarazilo. Holanďané měli opět svou jachtu a Axel s Martinem, pořád ještě hledající dobrodružství, nastoupili k nim jako pomocné síly. Jeden obchodník plavící se na Tahiti vzal ostatní s sebou, aby jim mohli poskytnout pomoc konzulární pracovníci jejich konkrétních zastupitelských úřadů. Vyšla najevo také jedna zajímavá informace. Ukázalo se totiž, že to byl Martin, kdo vzal vesla ze záchranných člunů Dryády. Když se tehdy po svém útěku potuloval kolem, narazil na kanoi opuštěnou domorodci nebo vyvrženou na břeh mořem, načež se rozhodl, že dojde pro Axela, aby oba mohli společně odplout z ostrova a pokusit se dostat na Markézy Problémem byla ovšem pádla, protože v kanoi žádná nezbyla. Pak si vzpomněl na Dryádu, plaval vzhůru po zálivu a vzal ta vesla. Pořád je ještě přirezával do správného tvaru a délky vhodné do kanoe, když uviděl přistávat Sunderlanda.

Překvapení a to nepříliš příjemné, očekávalo Bigglese na Fiji, odkud poprvé odvyšlal depeši leteckému komodorovi, aby mu sdělil, že na Oratovoe nalezl nějaké lidi a evakuoval je a že ostrov, prakticky činná sopka, teď zrovna prodělává erupce.

Obratem obdržel rozkaz, aby zůstal tam, kde je, a čekal na další instrukce. Ty dorazily o týden později a byly naprosto jasné. Jelikož

je tak blízko a má k dispozici potřebný servis, má se vrátit na Oratovou a podat hlášení o tamních podmínkách. To ušetří náklady na vyslání nějakého plavidla Královského námořnictva, které by to muselo zjistit.

„No to mě tedy podržte!“ vykřikl Bertie, když ho o tom informoval. „Zpátky na zemi, která se pod nohama jen třese a houpá! Ha! To musí být nějaký vtip!“

„Kdo se to tam zbláznil?“ vrčel Algy. „Vždyť to bude trvat celé roky, než se to místo někomu k něčemu bude zase hodit!“

„Máme tam dokonce taky přistát?“ ptal se sarkasticky Ginger.

„To nechali na mně,“ odpověděl klidně Biggles. „Já si myslím, že skutečnost je taková, že někdo, možná zastupitelství USA v Londýně, chce vědět, co se stalo s doktorem Harou a jeho drahými kumpány.“

„Doufejme, že ten se pořád ještě pod tím starým komínem smaží,“ ušklíbl se Bertie.

Jeho naděje se nesplnily, jak zjistili, když Sunderland dorazil pár dní nato při výzkumném letu na dotyčný ostrov. Z kráteru se sice ještě vinul tenký sloupec kouře, ale jinak bylo jasné, že sopečná erupce už skončila

„Ticho jako v hrobě,“ poznamenal Biggles. „Myslím, že ti psi už nikoho nikdy obtěžovat nebudou.“

Celá tvář ostrova se změnila. Prostíral se tu teď celý šedý a pod příkrovem popela zjevně bez života. Z odvrácené strany moře odnášelo velké plochy popelové pěny. Záliv se příliš nezměnil, jak vzápětí viděli, když se Biggles snesl níž a letěl nad ním.

„Co chceš dělat?“ ozval se v tu chvíli podezíravě Algy.

„Napadlo mne, že se podívám na tu naši pláž.“

„To znamená přistát?“

„Nevidím důvod, proč bychom neměli přistát. Hladina vypadá naprosto klidně.“

„No, dej si pozor na to, co děláš.“

„To si dám, to mi můžeš věřit.“

Biggles dvakrát proletěl nahoru a dolů nad úzkou vodní cestou. U břehu byla spousta všelijakých trosek a špíny, ale hlavní proud, teď černý jako uhlí, vypadal čistě, takže jemně položil Sunderlanda na hladinu, roloval co nejbližše břehu a tam vypnul motory.

Nastalo přízračné ticho. Vzápětí všichni ucítili pach síry. Z trossek se vyklubaly kusy lávy a mrtvých ryb, včetně dvacet stop dlouhého žraloka.

„To musí být ten fešák, co mi zabral na udici,“ prohlásil Bertie.

„Kdyby byl Marcel přišel do styku s tímhle fešákem, když plaval pro vesla k jachtě, změnil by svůj názor na žraloky,“ poznamenal Algy.

Marcel to musel přiznat.

„Nafoukněte mi člun, jdu se podívat na břeh,“ rozkázal Biggles. „Jestli vám to nevádí, pojedu tam sám. Mám pocit, že to, co tam najdu, nebude zrovna moc krásné na pohled.“

Nafoukli skládací člun a pak jen sledovali, jak Biggles pádluje k pláži a ráží si cestu všelijakými odpadky, které posledních pár yardů pokrývaly hladinu. Když vystoupil na břeh, zvedaly se mu pod nohama obláčky jemného prachu.

Pár minut se Biggles procházel po břehu a zkoumal všelijaké zbytky. Pak zvedl jakýsi hranatý předmět, sfoukl z něho prach, podíval se dovnitř, zavřel jej a položil na dno člunu. Naposledy se rozhlédl a pak se vrátil k letadlu.

„Tak co?“ chtěl vědět Algy.

„Jsou tam tři mrtvoly,“ hlásil Biggles. „Nedají se ale ani identifikovat. Napůl jsou pohřbené v popelu, který byl asi rozžhavený doběla, když na ně spadl. Ale pochybuji, že by o tom věděli. Je pravděpodobnější, že se udusili prachem a kouřem. Ostatní se možná pokusili zachránit tím, že naskákali do vody nebo utekli do lesa. Ale výsledek byl určitě stejný. Já mám pocit, že Ronbach zastřelil Haru nebo naopak, když jsme tam nahoře čekali, až se rozední.“

„Co je v té krabici?“ ozval se zvědavě Ginger.

„Jediná věc, kterou se přirozeně snažili zachránit, když si uvědomili, že s ostrovem je konec. Ukážu vám to.“

Biggles odklopil víko. Uvnitř ležely svazky bankovek, úhledně narovnané a svázané plastickými pásky. Některé byly anglické, ale byly tu i jiné měny. Vršek byl trochu připálený.

Ginger tiše pískl. „Kolik toho je?“

„Nevím a je mi to jedno,“ odbyl ho Biggles. „Ty se cestou domů můžeš zabavit tím, že to spočítáš. To jsou určitě ty peníze, které Hara vybíral od lidí, kteří se těšili na život na pustém ostrově. Nepochybu-

ji, že budou nadšeni, když je dostanou zpátky.“

„Mají holt kliku,“ zabručel Algy. „Co budeme dělat teď?“

„Namíříme si to rovnou domů,“ rozhodl Biggles. „Není tady nic, kvůli čemu bychom tady zůstávali. Já bych řekl, že na ostrově není živá duše, dokonce ani jeden komár. Rackové asi uletěli někam na zdravější místo. My bychom si od nich měli vzít ponaučení a udělat totéž. Tak to tady zabalte a letíme!“

Ještě poslední slovo. Pravá totožnost člověka, který se chtěl stát králem, nebyla nikdy zjištěna, i když se po nějakém čase a dotazech v USA zjistilo, že jakýsi lékař stejného jména uprchl z vězeňského ústavu a nebyl nikdy dopaden. Měl spojení s podsvětím a podle toho, že měl slabost na šlechtické tituly, by se dalo soudit, že šlo o jednoho a téhož člověka. Zda odjel na Oratovou jednoduše proto, aby se věnoval své posedlosti a vybíral peníze od nic netušících hledačů dobrodružství, aby podpořili jeho „království“, nebo zda skutečně věřil ve svůj experiment, vytvoření nové rasy lidí odolávajících všem nemocím, zůstane navždy hádankou.

Jak poznamenal Biggles, podivné na tom bylo to, že i kdyby Sunderland nakonec na Tajemný ostrov neletěl, jeho konec by byl býval stejný, i když v tom případě by s ním zahynula také spousta naprosto nevinných lidí.

Úplná zpráva o těch podivných událostech na Oratovoe však nebyla nikdy zveřejněna. Jedny nebo dvoje noviny sice uvedly krátký sloupek oznamující cosi, jako že vybuchla sopka Oratovoa v Tichém oceánu, ale ostatní noviny sledující důležitější události poblíž domova nepokládaly za žádnou „zprávu“ osud ostrova, o kterém možná něco slyšelo pár čtenářů, ani by však nevěděli, kde ho mají na mapě hledat a který, jak to vyjádřil Ginger, jim může být klidně ukradený“.